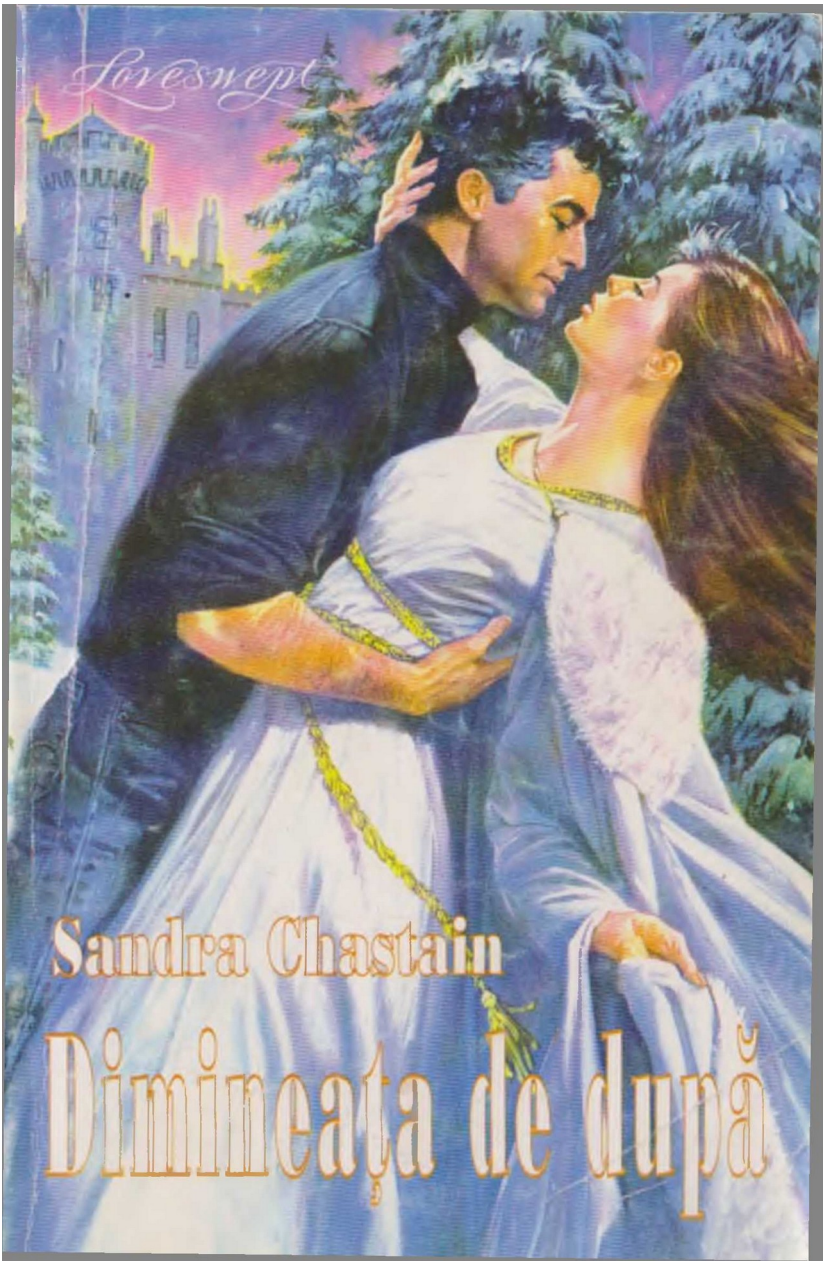
Loveswept
Sandra Chastain
Dimineața de după

Dimineaţa de după

The Morning After by Sandra Chastain

e copyright 1993 by Sandra Chastain

©LOVESWEPT and the wave design are registered trademarks of Bantam Books, a Division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group Inc.

Registered în U.S. Patent and Trademark Office and elsewhere.

Romanian language published in cooperation with Permissions & Rights Int. Ltd.

e copyright 1994 by Editura MIRON

Unu

Femeia, o siluetă învăluită în auriu, stătea în uşă. Lumina strălucitoare din spatele ei contura o prezenţă eterică, coborâtă parcă dintr-un basm…

El nu sunase la uşă. De fapt, Razor Cody nici nu era sigur că nimerise la adresa exactă, în locul conacului victorian trufaş şi renovat la care se aşteptase, găsi o casă mică, decrepită, strivită de clădirile alăturate, retrasă puţin de parcă i-ar fi fost ruşine cu aspectul ei jerpelit. Dar nu casa îi reţinuse privirile, ci femeia, Era un vis, o zână cu părul cârlionţat, de culoarea aurului, încadrând o faţă misterioasă, ascunsă de umbre.

Bărbatul nu se aşteptase la asta. Nu se aşteptase nici la gheara din piept, care-l făcea să respire precipitat.

— Sunteţi domnişoara Rachel Kimble?

— Ai venit, se auzi o voce înceată, iar fantasma prinse viaţă. Te-am aşteptat.

— Cum adică?

— Când a plecat, Harry mi-a spus că vei veni.

— Harry?

O găsise. Cel puţin găsise femeia pe care o căuta.

— Nu mă îndoiesc de asta, spuse Razor tăios.

Cunoscându-l pe Harry nu mă îndoiesc deloc.

Ea nu-i răspunse, dar plecarea bărbiei arăta o acceptare calmă a tensiunii apărute brusc în aer.

— Unde e? întrebă în sfârşit Razor, la fel de nemişcat ca şi fata.

Prin uşa deschisă el inhală mirosul unui parfum subtil, înşelător, care în alte condiţii ar fi incitat chiar şi simţurile unui bărbat considerat prea dur ca să observe astfel de lucruri. Mirosul amintea poate de Orient, sau poate de o aromă demult uitată, o aromă din Mările Sudului.

— Unde e, cine?

— Harry, escrocul ăla ordinar. Te previn, duduie, îl vreau. Dacă nu e aici, am să-l aştept. Vreau să mă răzbun.

— De ce ai vrea să-i faci vreun rău lui Harry?

— Pentru că m-am lăsat fraierit de cuvintele lui mieroase şi l-am luat ca partener. Rezultatul? Mi-am pierdut compania de construcţii, reputaţia şi cea mai mare parte şi averii.

— O, Doamne! murmură Rachel. Ce a făcut?

— A folosit materiale de calitate inferioară şi nu a respectat proiectul de construcţie. Apoi, când hotelul pe care îl ridicam s-a prăbuşit, a dispărut, lăsându-mă să plătesc toate oalele sparte.

Rachel Kimble ştiuse că bărbatul acesta avea să vină. Figura lui îi apărea foarte clar, acum, când stătea în faţa ei în întuneric. Era prima dată când se întâlneau, deşi în ultimele săptămâni el ocupase un loc aparte în visurile ei. Nu-i ştia numele, nici când avea să vină. Ştia numai atât – că avea să vină.

O picătură de transpiraţie i se prelinse între sâni şi realiză că întregul ei corp răspundea prezenţei lui.

Ştiuse ce avea să se întâmple, dar nu şi cât de puternic avea să fie sentimentul.

Era înalt, puternic, periculos chiar. Îi simţea emoţia reţinută vibrându-i prin toate fibrele, ca o muzică pierzându-se în noapte. Da, se gândi ea, era întunecat atât în interior cât şi pe dinafară şi avea nişte ochi puternici şi pătrunzători, care o tăiau ca o lamă, înteţindu-i vâlvătaia care-i ardea stomacul.

— Îl veţi aştepta, desigur, murmură ea, dându-se la o parte, ca să-i facă loc să intre. Nu eram sigură cum mă veţi găsi, dar ştiam că o veţi face. Acum înţeleg: Harry v-a trimis la mine.

— Să mă trimită? Nici vorbă, domnişoară Rachel. De fapt, sunt aproape sigur că Harry nu ar vrea ca eu să mă aflu aici. Asta în cazul în care nu doreşte să rămână fără claia aia de păr roşcat şi fără mustăţile de care e atât de mândru. Când voi pune mâna pe el, am să i le rad pe amândouă şi, apoi, am să-l strâng de gât.

Pe Rachel n-o îngrijora ameninţarea lui. Furia era de înţeles, întrucât pornea din aceeaşi forţă puternică ce înteţea focul dintre ei. În vocea încordată a bărbatului era însă ceva imperios, care făcea aerul să vibreze, atingându-i obrajii ca o ameninţare. Se cutremură.

Pisica, Witchy, i se freca de glezne pe sub fusta lungă, torcând.

Rachel încă aştepta. Nu se putea să fi interpretat greşit viziunea pe care o avusese. Chiar dacă nu i-ar fi apărut în mod repetat în vise, cărţile ei speciale îi preziseseră sosirea, singura dată când îndrăznise să le consulte. Nu putea fi vorba de o greşeală. El nu putea fi altul. Nu-i trecuse însă niciodată prin cap că el s-ar putea să nu înţeleagă.

— Domnişoară Kimble… acesta e numele dumneavoastră, nu?

Ea dădu din cap afirmativ. Nu înţelesese. Asta avea să facă situaţia şi mai dificilă, dar o va scoate la capăt.

Pentru moment, cel mai bun lucru era să aibă răbdare cu el.

— Da, eu sunt Rachel Kimble. Aveţi însă un avantaj asupra mea – eu nu vă ştiu numele.

— Adevărat, nu-l ştiţi. Invitaţi întotdeauna în casă străinii, necunoscuţii?

— Necunoscuţii? râse scurt, dând capul pe spate. Da, el era într-adevăr omul pe care îi aştepta. Tu eşti bărbatul care mi-a apărut în viziunile pe care le-am avut. Nu ştiu prea multe despre tine, dar mă îndoiesc că putem spune „necunoscut”, şi, dacă ai fi şi perfect, atunci nu ne-am potrivi.

În momentul în care faţa femeii se lumină, Razor simţi o căldură neaşteptată în zona stomacului. îmbrăcată cu o fustă înflorată, lungă până la glezne, şi purtând un fel de bluză de culoare albastru-vineţiu, care îi lăsa umerii goi, era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. I se tăie respiraţia privindu-i ochii mari, aproape violeţi şi părul blond ciufulit, care-i acoperea umerii drepţi, ca într-o mantie aurie. Nu era nici pe departe ceea ce se aşteptase să găsească.

Iar ea greşea. Era perfectă.

Era de o pasiune şi de o sinceritate, care păreau să se împletească într-un fel de inocenţă spirituală. îl privea lung, nu cu teamă, ci cu o întrebare mută în ridicarea capului, cu ochii larg deschişi, trădând mirarea.

Mai mult decât atât, avea un calm ciudat. În faţa ameninţărilor rămăsese neclintită, cu buzele întredeschise, cu respiraţia uşoară şi iute.

De-a lungul anilor, cunoscuse multe femei, suficient de multe încât să le poată face faţă în orice situaţie. Însă cea din faţa lui nu se potrivea tiparului. Nu putea defini ce avea deosebit, dar vocea şoptită, liniştitoare, îl atingea ca o mângâiere fizică.

— Domnişoară Kimble, numai mama a mai văzut ceva perfecţiune în mine, spuse el cu vocea mai puţin încordată. Şi a avut de suferit.

— Mă bucur că a văzut. Mamele ar trebui să-şi închipuie copiii ca fiind perfecţi.

— Şi de cele mai multe ori, sunt oarbe.

Rachel păli, luă mâna de pe uşă şi făcu un pas înapoi. Ea nu-şi cunoscuse mama. Fusese crescută de maici, într-un orfelinat. Nu avusese niciodată o familie – până la Harry.

— Uneori este un dar să vezi în locul adevărului ceea ce vrei de fapt să vezi, spuse ea moale. Când nu mai putem suporta realitatea, atunci o creăm, domnule…

— Cody. Razor Cody. Acum, dacă m-aţi duce la Harry, nu v-aş mai răpi timpul.

— O, ba o veţi face. Cum putea oare să-l facă să înţeleagă? Acum că era aici, viaţa ei avea să se schimbe, iar ea nu se putea opune. Aştepta acest moment de doi ani. Brusc i se făcu frică.

— Nu, voi pleca de îndată ce-l voi găsi pe nemernic.

— N-o veţi face. O să-mi răpiţi o grămadă de timp, domnule Cody, continuă ea, de parcă nu l-ar fi auzit vorbind. Aduceţi bagajul înăuntru şi închideţi uşa. Hai, Witchy, să-i facem un ceai oaspetelui nostru. De care să fie? Chinezesc sau de mure? Sau poate amestecul dumneavoastră special?

Razor nu se aşteptase să-l găsească uşor pe Harry. Întreaga poliţie din Atlanta nu fusese în stare să-i dea de urmă, dar Razor ştia despre o anumită domnişoară Rachel care locuia în Savannah, Georgia. Marea greşeală pe care o făcuse Harry în timp ce-l *ruina cu* premeditare, fusese să amintească mereu de această persoană. Uneori cu mândrie, alteori cu înfrigurare, dar îi spunea mereu „frumoasa domnişoară Rachel”. Neştiindu-i numele de

familie, lui Razor îi trebuise ceva timp până să o găsească, şi se dovedise a fi o mare surpriză ceea ce găsise.

El o privi cum mergea cu seninătate pe hol, trecând pe lângă tapetul decolorat şi covorul uzat, de parcă s-ar fi găsit în saloanele cine ştie cărui castel italian.

Razor avea aceeaşi senzaţie pe care o mai avusese cândva, într-o sală a oglinzilor – ceva ireal, de parcă podeaua n-ar fi fost fixă, ci ar fi plutit. După câteva clipe, se scutură de iluzia care-l dusese în urmă în timp, şi o urmă.

Se întrebă din nou ce fel de femeie invită un străin în casă şi-i oferă ceai. îl aşteptase. Cu siguranţă că ea îi confundase venirea cu cea a unei alte persoane. Razor nu se simţea de ioc în largul său la gândul acesta. Cum se putea ca ea să îl şi aşteptat, şi, dacă era aşa, ce credea că avea el de gând să facă?

În orice caz, nu era o actriţă atât de bună ca Harry.

Nu, nu se potrivea cu sentimentul de melancolie pe care-l inspira casa părăginită. Aşa cum aceasta nu se potrivea, la rândul ei, cu conacul pe care Harry se jăuda că-l va oferi domnişoarei Rachel a lui. Era o casă tip vagon, cu un coridor îngust, care se întindea de-a lungul unei camere de primire mici, până la scările care duceau la etaj. Se opri, rezemându-se de un stâlp cu o formă ciudată, care ajungea până la tavan, constituind pilonul de sprijin al treptelor.

Ceva nu era în regulă.

Ceva era misterios.

Razor simţea nişte curenţi reci pe şira spinării, de parcă ar fi fost atins cu degete de gheaţă.

— La dracul Unde eşti, Harry?

De la capătul coridorului, pisica se auzi mieunând, de parcă ar fi. răspuns. Totul era foarte straniu.

— Domnule Cody?

Razor lăsă stâlpul şi se îndreptă spre lumină, de unde se auzea vocea lui *Rachel Kimble vorbind cu pisica*…

Bucătăria fusese transformată într-o cameră de zi demodată, unde se putea observa şi un cămin, în care cărbunii încă ardeau, deşi seara de octombrie nu era răcoroasă. Cel puţin, nu i se păruse că ar fi fost, atunci când intrase. Casa părea bântuită de curenţi de aer. Casă veche, decise el. Evident, bovindou-lui nu i-ar fi stricat o ramă nouă.

O masă mică fusese acoperită cu o faţă de masă făcută din petice de pânză imprimată, peste care fusese aruncată o broboadă groasă, cu ciucuri roz. O lampă cu ciucuri roz atârna din tavan până deasupra mesei, dând o lumină slabă şi caldă. Razor avea senzaţia că se întorsese în timp în anii 1800.

Rachel luase dintr-un dulăpior, ale cărui uşi de sticlă erau montate înclinat, nişte ceşti de China albastre şi delicate, pe care le aşezase pe farfurioare acoperite cu şerveţele de hârtie. El îi privi mişcările exagerat de lente în momentul în care ceainicul începu să şuiere. În nişa cu fereastră arcuită, stătea întinsă pisica, privindu-l cu ochi galbeni pe Razor, care examina în continuare camera.

— Doriţi ceaiul cu frişcă şi zahăr, sau lămâie.

domnule Cody?

— Mi-e indiferent. Nu prea-servesc ceai şi tartine.

Un râs uşor.

— Mă tem că nu am tartine. N-am mai mâncat de mult aşa ceva. Dumneavoastră?

— Nici eu. Sunt obişnuit mai degrabă cu cafea şi fursecuri.

— Da, cred. Aveţi o energie în dumneavoastră, care probabil că vine din cea generată de zahărul pe care îl consumaţi.

Căldură? La dracu’, chiar aşa era! Nu-şi dădea seama

dacă era din cauza focului sau a luminii, dar din momentul în care intrase în casă, temperatura corpului nu încetase să-i crească. Crezuse că era din cauza furiei, sau poate a climei, aşa cum era în cazul celei din New Orleans, de unde venea. Atmosfera în Savannah era la fel de caldă şi de umedă, dar aici alterna cu acele atingeri ciudate, îngheţate, pe care le simţea din când în când. Sau poate că ceva nu era în regulă cu el.

— Nu, nu sunteţi bolnav, răspunse ea, de parcă i-ar fi citit gândurile. Văzând uluirea bărbatului, ea continuă: o simt şi pe asta. Am auzit că şi alţi oameni au astfel de capacităţi de percepţie mentală. Cred însă că e mult prea devreme ca să acţionăm asupra sentimentelor noastre. Acele atingeri reci sunt plăcute totuşi, nu?

Brusc i se înmuiară picioarele şi se pomeni aşezat la masă, simţind mângâierea ciucurilor pe genunchi. Percepţie mentală? Prea devreme?

— Mă tem că nu am mai avut o astfel de experienţă până acum, continuă ea netulburată. Ce-o să facem acum?

— Staţi puţin! Nu ştiu ce se întâmplă aici, domnişoară Kimble, dar cred că nu înţeleg.

Domnul Cody nu progresa, de loc. Rachel se întreba dacă să-i spună că urma să fie primul bărbat din viaţa ei. În vremurile acelea, fetele nu rămâneau virgine până la douăzeci şi patru de ani. Dar ea rămăsese. Nu ştia ce era aceea o poveste de dragoste adolescentină, sau dragoste la prima vedere. Nici nu prea avusese astfel de ocazii la şcoala de fete, iar atunci când terminase, învăţase deja cum să evite relaţiile cu bărbaţii. Prieteni da, câţiva, dar nimic mai mult.

Maicile îi promiseseră mereu că, într-o zi, femeia care o lăsase acolo avea să se întoarcă să o ia, dar acest lucru nu se întâmplase. Încet-încet, pe măsură ce ceilalţi copii erau adoptaţi, Rachel înţelesese. Nu te ataşa, ca să

nu suferi!

Toţi cei la care ţinuse plecaseră.

Chiar şi Harry.

Înţelesese despre oameni, în general, că erau ceva trecător. Mai înţelesese că Razor avea să fie ceva deosebit, însă el nu dădea niciun semn că ar fi fost conştient de acest lucru, încă. Deci, totul depindea de ea.

— Spuneţi-mi Rachel. Apelativul „domnişoară” mă face să mă simt foarte bătrână. Am să vă servesc cu ceai de mure. Păreţi un om întunecat, care ţine în el o pasiune adâncă, sălbatică.

Ea adăugă o măsură de ceai într-un vas mai mic şi, ţinându-l strâns în mână, aduse ceainicul deasupra şi îl umplu cu lichidul aburind.

Se întoarse, lăsând ceaiul să se opărească şi puse pe masă zahărul şi frişca. În final, turnă băutura liliachie într-o ceaşcă şi i-o întinse.

— Tu nu bei? întrebă el.

— Ba da, însă eu am amestecul meu special, îşi puse în cană un pliculeţ făcut din pânză ţesută în casă şi care conţinea ceai, turnând apoi apă fierbinte din ceainic.

— Tu de ce bei ceva special, iar eu ceva obişnuit, din comerţ?

— Pentru că nu vă cunosc destul de bine, ca să creez ceva anume pentru dumneavoastră. Deocamdată, sunt convinsă că vă va plăcea cel de mure. De ce nu încercaţi?

Razor sorbea ceaiul de mure şi îi plăcea, deşi nu mai gustase niciodată aşa ceva. De fapt, el nu prea obişnuia să bea ceai, decât dacă era tare, dulce şi cu gheaţă deasupra.

— Spuneţi-mi, domnule Cody, de ce credeţi că vă aflaţi aici?

Pe Razor însă nu-l interesau şaradele. Nu fusese niciodată omul conversaţiilor de salon, şi asta cu siguranţă avea să fie una de acest fel. Cu toate acestea, se auzi

spunând cu o voce care, cel puţin, se voia plăcută:

— Dacă eu trebuie să renunţ la „domnişoară”, atunci şi tu poţi să nu-mi mai spui „domnule”.

— Bine, Cody.

El observă că ea nu se folosise de poreclă, Razor1, spunându-i pe numele de familie. Şi lucrul acesta era ciudat. Deşi oamenii îşi spun deseori pe numele de familie, lui nu-i spusese nimeni altfel decât Razor. Razor şi atât.

Rachel scoase plicul de ceai din ceaşcă şi stoarse ultima picătură de lichid, apoi îl puse pe farfurioară şi luă o înghiţitură.

— Deci?

— De ce sunt aici? Ţi-am spus deja: îl caut pe Harry.

— Aş vrea să te pot ajuta, dar nu l-am mai văzut de când a cumpărat casa şi m-a adus aici.

— Dar ai mai primit vreo veste de la el?

— O, da, în urmă cu vreo opt luni. A spus că avea de terminat o treabă, ceva legat de un om pe care îl băgase în afaceri.

Razor mârâi. Ticălosul de Harry nici măcar nu încercase să-şi ţină în secret planurile abominabile!

— Băgat? Da, asta a şi făcut. M-a băgat, dar în puşcărie!

— Puşcărie? Ai fost arestat? Ce nefericire!

— Închisoarea a fost rezultatul final. S-a întâmplat după ce am transformat în bani lichizi tot ceea ce aveam pentru a plăti amenda. A trebuit să stau la zdup câteva luni.

— Sună groaznic.

— „Micile greşeli” ale lui Harry au dus la un incident internaţional de proporţii, iar eu am fost exemplul public.

— Îmi pare rău, n-am ştiut. Însă sunt sigură că Harry a avut un motiv foarte întemeiat ca să dispară. Nu ştim întotdeauna de ce se întâmplă anumite lucruri.

— Femeie, n-a avut absolut niciun motiv! Să faci puşcărie e un lucru groaznic, şi nu există niciun motiv pe lume ca să determini pierderea companiei şi reputaţiei unui om.

Ea se întinse şi-i acoperi mâna cu a ei. Mişcarea era naturală şi menită să consoleze, să uşureze, să aline. Numai că rezultatul fu altul. Razor avu o reacţie bruscă, de parcă ar fi aşteptat mângâierea. Îşi împleti degetele cu ale ei şi respiră adânc.

Rachel se uită dincolo de oaspetele său, fixând un punct peste umărul lui stâng. Neprivindu-l direct, părea să atenueze din intensitatea copleşitoare a atracţiei pe care o simţea. Deşi înţelesese, deşi îl aşteptase cu nerăbdare chiar, prezenţa reală a acestui bărbat era mult mai tulburătoare decât îşi imaginase vreodată.

Ea îi simţea asprimea mâinii, care intensifica fluxul sentimental, aparte, dintre ei.

— Crede-mă, Cody. Uneori trebuie să credem, chiar dacă nu înţelegem. Nici eu n-am crezut la început că aş putea avea încredere în Harry, dar am constatat că greşeam.

— Mare consolare, spuse Razor, furia răbufnindu-i pe neaşteptate, de parcă ar fi răspuns unei comunicări mute cu atingerea ei. Se opri puţin apoi, brusc, se răsuci ca să iasă din cameră.

Pisica mârâi încet. O adiere rece lovi ceafa lui

Cody, în timp ce Rachel îl apucă şi mai strâns de mână, silindu-l să se aşeze.

— Uite ce e, Rachel Kimble, nu ştiu care e jocul tău, adică al lui Harry, dar eu, când am venit aici, ştiam deja ce fel de om este, i-i faptul că a dispărut lăsându-şi soţia în… asta – ochii îi alunecară pe tapetul scorojit şi pe linoleul crăpat – nu e de natură să mă facă să-mi schimb părerea.

Rachel nu-şi putu reţine amuzamentul. Un râs voios

uşor şi melodios, ca sunetul unor clopoţei, umplu camera.

— O, Cody, dar nu sunt soţia lui. Asta credeai?

— Bineînţeles că asta credeam. Întotdeauna a vorbit de tine spunând „frumoasa domnişoară Rachel”, femeia vieţii lui. Cine altcineva i-ar fi putut spune „domnişoară” unei fete aşa de tinere ca tine, dacă nu un soţ, un soţ foarte bătrân de altfel.

— Da, Harry este bătrân, un bătrân demodat, de şcoală veche. Are câteva principii pe care insistă ca ceilalţi să le observe. Eu îi spun „unchiule Harry” şi, pentru că nu sunt măritată, el îmi spune „domnişoară Rachel”.

— Harry e unchiul tău? Razor nu voise să-şi> arate uşurarea, dar o făcu.

— Da, e unchiul meu, sau cel puţin aşa spune el. Nu pot fi sigură de asta, pentru că n-am ştiut niciodată dacă tatăl meu a avut fraţi. De fapt, eu nici nu mi-am cunoscut tatăl, iar cărţile nu mi-au spus niciodată nimic, nici despre el, nici despre Harry. E ciudat, ştii? Despre tine mi-au spus că vei veni.

— Ţi-au spus cărţile despre mine?

— Ei, nu numele, desigur. Nu ţi l-am ştiut niciodată, dar despre tine mi-au spus.

Pisica sări de pe pervaz şi veni către Razor, de parcă ar fi vrut să-l avertizeze să nu facă vreo mişcare necontrolată.

— Ascultă, Rachel, începu el, ce spui tu nu are niciun sens. Ce cărţi?

— Astea. Cu mâna liberă scoase un pachet de cărţi de joc. Nu erau din cele obişnuite, pe care Razor le mai văzuse. Erau mai mari, iar imaginile de pe ele înfăţişau personaje medievale, purtând costume bizare.

— Cărţi de tarot[1], explică ea.

— Eşti ghicitoare? Imaginea confuză păru să se mai

1 - set de 22 cărţi folosite la ghicirea viitorului

limpezească. Tot ceea ce vedea, începea să capete sens. Pisica neagră, casa întunecată, acea lumină ciudată, difuză, căldura care dogorea din cămin, toate erau pentru efect.

— Ai crezut că am venit ca să-mi ghiceşti? Las-o baltă. Nu cred o iotă din prostiile astea, iar averea mi-o făuresc singur”.

Rachel suspină în timp ce-i dădu drumul la mână, şi începu să amestece cărţile.

— Nu, ştiu că n-ai venit pentru asta. Ştiu că nu crezi. Nu-i nimic, nici eu n-am crezut… înainte.

— Înainte de ce?

— N-are importanţă.

Pisica mârâi din nou.

— Cred că Witchy ar fi mai liniştită dacă i-ai vorbi puţin, spuse Rachel. Încă nu e sigură de intenţiile tale.

— Pisica nu e sigură! pufni Razor. La dracu’, nici eu nu sunt foarte sigur. Tu eşti?

— Mai mult ca niciodată. Am să-ţi arăt. Continuă să amestece cărţile şi, în sfârşit, alese una pe care o ţinu cu faţa spre el. Da, cred că această imagine te reprezintă. Priveşte-o şi spune-mi-ce vezi.

— Ascultă, Rachel, ţi-am spus deja că nu cred în chestiile astea cu ghicitul în cărţi, dar dacă ele îţi spun într-adevăr unele lucruri, atunci întreabă-le unde e Harry şi apoi o să mă car de aici.

Vorbe mari. Chiar în timp ce vorbea, Razor ştia că, de fapt, încerca să se convingă pe el însuşi, nu pe domnişoara Rachel. Fusese cinstit atunci când îi spusese că nu credea în soartă, sau *karma*, nici măcar în dragoste la prima vedere. Nu credea în nimeni şi nimic, în afară de el însuşi, şi asta de multă vreme. Îşi ţinuse viaţa în ordine şi sub un autocontrol riguros, până la apariţia lui Harry. Nu-şi putea explica cum de-l luase partener, aşa cum nu-şi putea

explica cum de ştia ea că el nu avea să plece nicăieri, nu încă, nu în noaptea asta.

— Nu ştiu unde este unchiul Harry, Cody, dar dacă întrebi cărţile, s-ar putea să-ţi răspundă. Nu ştiu întotdeauna cu precizie ce vor spune, dar îţi promit că-ţi vor vorbi, dacă eşti gata să încerci…

Promit! Deci ştia unde se afla bătrânul ticălos. Razor nu-i prea înţelegea jocul, dar dacă, pentru a-l găsi pe Harry, trebuia să intre în horă, atunci exact asta va face. Pentru moment, cel puţin…

— Bine. Dar dacă vei spune cuiva, vreodată, că am fost de acord cu chestia asta, am să neg totul.

— Nu, Cody, n-o vei face. Tu nu ştii să minţi. Acum, descrie-ţi cartea.

El aruncă o privire.

— Este un cavaler, ca unul din cei de la curtea Regelui Arthur. E călare pe un cal alb şi are o sabie. Cerul este noros, iar vântul bate.

— Cum arată?

Era ciudat. Bărbatul din carte semăna puţin cu el.

— Are părul închis la culoare, şi are ochii căprui. Da, şi el era brunet, însă ochii îi erau cenuşii.

— Şi, ca şi cavalerul, eşti energic şi brav. Poţi să domini, dar ai o inimă bună. Acum trebuie să te gândeşti care este întrebarea ta.

— Nimic mai simplu – unde este Harry?

Ea începu din nou să adune cărţile într-un singur teanc.

— Cred că în faţa ta stă o întrebare mai mare decât locul unde se află Harry. Trebuie să tai cărţile, Cody.

Cu un suspin reţinut de neîncredere, el le separă în două grămezi şi le răsfiră puţin în mână, auzind apoi zgomotul sec produs de reunirea lor într-un singur pachet.

— Şi-acum? Jucăm pe beţe de chibrit, sau te gândeşti

la ceva mai interesant?

Ea îl ignoră, făcându-l să se simtă jenat fiindcă imprimase o notă frivolă unei probleme care, pentru ea, era în mod evident o treabă serioasă.

— Acum, Cody, taie cărţile de trei ori spre stânga.

El se execută, după care ea formă din nou un singur pachet, punând Cavalerul în mijlocul mesei, cu faţa în sus. Apoi, puse peste el prima carte.

— Această carte îţi acoperă destinul, Cody. Spune-mi ce reprezintă.

— Ce este?

— Da. Am scris ceva în josul fiecărei cărţi. Citeşte-mi.

Razor clătină din cap şi dădu din umeri. Doiuldewands[2].

Un zâmbet larg înflori pe buzele fetei.

— Doiul de baghetă înseamnă îndrăzneală şi curaj. Eşti pe cale să începi o nouă afacere. Se opri câteva clipe. Însă mi-e teamă că mai înseamnă şi faptul că ai o fire mândră şi necruţătoare.

— Necruţătoare este într-adevăr termenul cel mai potrivit. În ceea ce priveşte noua afacere, nu prea am de ales. Co se aude cu răspunsul la întrebarea mea despre Harry?

— Răbdare, Cody. Puse o altă carte, oblic, peste primele două. Aceasta îţi întretaie destinul. Reprezintă un obstacol în calea noii tale afaceri. Ce reprezintă?

El citi din nou titlul scris.

— Regele de pentaclu. E un tip care stă pe tron şi ţine în mână ceva, ca o armă ninja.

— Este un pentaclu – o stea cu cinci colţuri, un simbol magic. Da, Regele ar putea fi un industriaş important, un bancher sau un om de afaceri.

— Ha, bancheri, oameni de afaceri! Mda, aici ai

2 baghetă magică

dreptate. Numai o minune i-ar putea face să-mi mai împrumute bani, câte zile oi mai avea!

— Nu face afirmaţii pripite. Uneori trebuie timp ca să pătrunzi înţelesul cărţilor.

— Sunt convins.

Pisica se ridică, se învârti de câteva ori în jurul cozii, apoi se aşeză la loc.

Rachel puse cartea următoarea sub Cavaler, în poziţia corespunzătoare orei şase.

— Această carte reprezintă ceva care deja s-a întâmplat.

Razor descrise imaginea: – Este un cinci de pentaclu, un cinci întors. Uuu, dar trişti mai arată ăştia doi!

— Prin ce crezi că se aseamănă cu tine?

— Aş spune că sunt doi oameni lipsiţi de adăpost, care merg prin zăpadă pe lângă o biserică. Bănuiesc că asta înseamnă că, fosta mea afacere m-a făcut să mă treacă toate răcorile.

— S-ar putea, dar cartea este cu susul în jos, ceea ce îi inversează înţelesul. Ar putea însemna o întoarcere a roţii norocului.

— Sunt pentru. Cody era conştient că situaţia în care se afla îi făcea plăcere. Ea avusese dreptate în legătură cu acea senzaţie plăcută, de atingere. Era încă acolo, o simţea în stomac ca pe un coniac bun, care radia căldură de fiecare dată când privirile li se întâlneau.

Cărbunii trosneau, pe măsură ce focul se stingea. Pisica începuse să toarcă monoton, iar Rachel, cu spatele la cămin, părea înconjurată de o aură.

— Cartea a patra este în spatele tău. O puse la stânga Cavalerului, în poziţia orei nouă. Ce reprezintă?

— Un şapte de pentaclu. Şi nu e întors.

— Cred că indică o pauză în desfăşurarea noii tale afaceri. Dezamăgirea a trecut, deci este o promisiune de

succes.

— Ce-i drept, e drept, cam sunt în pauză. De fapt, afacerea mea s-a terminat de-a binelea.

— Următoarea carte, continuă ea, stă deasupra ta, te încoronează.

— Asta îmi place. Reprezintă o femeie care seamănă cu tine, Rachel. Poartă o mantie grecească şi are deasupra capului un fel de semn. Ce e mai interesant, însă, e faptul că mângâie un leu. Asta înseamnă că mă vei face să devin un miel?

Rachel încercă să nu-şi lase mintea să zboare. Interpretarea era atât de clară, încât simţea energia în vârful degetelor. El nu credea ceea ce afla de la ea, dar nu era nicio problemă. Nici ea nu crezuse, până când spusele oamenilor îi adeveriseră premoniţiile. Ceea ce începuse cândva, cu mulţi ani în urmă, sub forma unei răzvrătiri de şcolăriţă, devenise acum un *modus vivendi*. Continuă:

— Semnul de deasupra capului ei înseamnă infinitul. Reprezintă starea cosmică a vieţii eterne. Aceasta este esenţa ta, Razor Cody – spiritul mândru al leului.

Puse următoarea carte în dreptul orei trei.

— Aceasta se află înaintea ta. Arată ceva care se va întâmpla, probabil, în următoarele câteva luni.

— Ei, da. Asta e cât se poate de clară. O altă carte întoarsă. Un opt de cupă şi reprezintă un om care se depărtează. Cred că vrea să spună că ar trebui să mă car, dracului, de aici.

— Nu, nu vezi că e întoarsă? Asta înseamnă că ai renunţat la spiritual în favoarea materialului, că alergi după succes, dar că eşti pe cale să descoperi dragostea.

— Îmi place cum sună, mai ales partea cu succesul, dar dragostea? Poate în altă viaţă. Şi am impresia că interpretezi greşit. Toate cupele astea adunate deasupra mea n-ar putea să însemne că am să mă îmbăt suficient de

rău, încât să-l ucid pe Harry, atunci când îl voi întâlni? Asta e? Când o să capăt răspunsul?

— Nu încă. Mai e. Puse o carte sub toate celelalte. Asta reprezintă lucrul de care te temi.

— Altă cupă, dar de data asta un nouă.

Pentru prima dată Rachel ţinu cartea mai mult, pipăind-o cu degetele, într-o tăcere adâncă.

— Ce e? Poate că o să mai servim nişte ceai?

— Nu eşti ceea ce vrei să pari. Eşti ahtiat după succes, dar ţi-e teamă de el, Cody.

— La dracul ştiam eu că toate astea sunt numai prostii.

— Nu-ţi face griji. Vei căpăta ceea ce doreşti, dar exact de asta te temi. Următoarea carte îţi va spune mai multe despre părerea celor din jur despre tine.

— Din nou cupă. Un doi. Hopa, dar şi ăsta e întors. Ce înseamnă?

Ea mişcă uşor din cap şi tresări scuturată de un fior.

— Nu sunt sigură. Cartea semnifică dragoste falsă, pasiune violentă, neînţelegere.

De data aceasta, Cody fu cel care tresări. Gheara pe care o simţea în piept îl făcea să nu mai ia spusele fetei în glumă. Dragoste falsă şi pasiune violentă? Credea că scăpase de asta cu ani în urmă. Până acum, cel puţin. Brusc, deveni din nou puştiul de altă dată, care-şi privea tatăl stând lângă o femeie, tatăl lovind femeia, tatăl dispărând în noapte pentru totdeauna.

Rachel se întinse şi-i prinse din nou mâna.

— Ultimele două cărţi îţi vor răspunde la întrebare, Cody. Nu dispera încă. Prima din ele somnifică speranţa ta. O arătă cu mâna liberă. Ce reprezintă?

— Cavalerul meu, dar călare pe alt cal, şi de data asta e un Cavaler de pentaclu.

— Înseamnă adevăr şi sprijin, eşti pe cale să (lăseşti

sau să pierzi… bani?

— Asta sper şi eu, să-mi recapăt banii.

— Cody, îţi repet, uneori aceste lucruri nu somnifică ce crezi tu.

— Arată-mi în continuare, domnişoară Rachel, îmi place din ce în ce mai mult.

Ea întoarse ultima carte. Razor râse încet.

— Până şi eu sunt în stare să recunosc un nebun[3]. Un nebun întors.

— Dar e absurd, spuse ea moale. Nebunul să conducă o urmărire încununată de succes…

Cody îi eliberă mâna lui Rachel şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Deci, în cele din urmă am fost condus într-o urmărire încununată de succes. Puteam să te scutesc de tot efortul ăsta, pentru că ştiam deja.

Luă ceaşca de ceai, o goli dintr-o înghiţitură şi apoi, o puse absent pe broboada de lângă farfurioară, privind-o pe Rachel care arăta cu degetul ultima carte. Tresări.

— Deci cărţile ţi-au spus că o să vin. Ţi-au mai spus şi că voi aştepta. Ţi-au mai spus şi ce va urma acum?

— Da. Respiră adânc şi continuă: am mai aflat că ne vom îndrăgosti unul de celălalt şi că vei găsi o comoară.

Ultimele cuvinte fuseseră spuse dintr-o suflare.

— Îndrăgostiţi? Tu şi cu mine? Nu cred.

Chiar în timp-ce vorbea însă, el avu o viziune, o imagine tulburătoare – ea în braţele lui, sărutându-l, corpul ei unduindu-se pe lângă al lui

— O viziune atât de clară, încât rămase fără grai.

— Cărţile vorbesc, Cody, iar eu nu le pot schimba răspunsurile.

Pentru moment, el nu se mai putu controla. Inima i se

---

3 Personaj din cărţile de taroţ, echivalentul jokerului din cărţile obişnuite de joc

zbătea în piept. Femeia aceasta nu era o ghicitoare, era o vrăjitoare veritabilă care-şi întinsese deliberat vraja asupra sa. Trebuia să găsească o cale de a o opri, şi asta cât mai repede, înainte de a fi înghiţit de vârtejul de senzaţii.

— O comoară? spuse el cu o voce răguşită, ignorându-i prima afirmaţie. Şi eu care credeam că numai Harry are darul ăsta. Se vede însă treaba că e o trăsătură de familie. Acelaşi lucru mi-l faci şi tu acum.

— Îţi fac? Ce?

— Mă ameţeşti cu cuvinte, mă vrăjeşti. Îmi spui că aceste cărţi ţi-au anunţat venirea mea şi că ne vom îndrăgosti unul de celălalt.

— Cărţile şi premoniţiile mele.

Şi premoniţiile. Hotărât lucru, cel mai des folosit cuvânt în casa asta era „prea": prea mult, prea bizar, prea incredibil. Domnişoara *Rachel era frumoasă*, *deci era de înţeles de ce Harry vorbea întotdeauna despre ea cu atâta respect*. *Dar ea avea ceva periculos*. *Mistic şi periculos*.

Intuiţia acelui pericol îl făcu pe Razor să simtă că i se strânge stomacul. Timp de câteva secunde, privind în adâncul acelor ochi nevinovaţi de culoarea albăstrelelor, avu imaginea absurdă a unor pajişti însorite, pline cu flori, şi a unui cer albastru, punctat cu nori. Apoi, propria sa viziune reveni – erau în patul său şi făceau dragoste.

Cine era nebunul în situaţia asta: femeia care ghicea în cărţi, sau un tip care tocmai pierduse tot şi care era bântuit de vedenii cu scene de dragoste, floricele şi norişori?

— N-o să-mi dai răspunsurile de care am nevoie, nu?

x

— Nu pot să-ţi spun decât ce mi se arată, răspunse ea. Mai vrei ceai?

— Ceai? Nu, ce mi-ar trebui mie acum este un whisky cu apă.

— Îmi pare rău, nu am alcool în casă. Nu face bine psihicului, dar am să cumpăr mâine. Acum, dă-mi voie să strâng ceştile şi apoi te voi conduce în camera ta. Rachel se întinse după ceaşcă şi farfurioară.

Razor nu înţelesese ce se întâmplase, decât – după ce totul se terminase. Ea ridică farfurioara şi, de parcă n-ar fi observat că ceaşca era chiar în spatele ei, o atinse răsturnând-o de pe masă şi spărgând-o în zeci de cioburi.

— Oh… murmură ea, eram atât de concentrată asupra cărţilor, încât nu am observat când ai pus-o acolo.

— Bine, dar era chiar sub nasul tău. Văzându-i figura disperată se mai potoli. E greşeala mea, mai spuse, şi se aplecă să strângă cioburile.

— Sub *nasul* tău, repetă el… Razor ridică ochii, privi la fata care stătea la celălalt capăt al mesei şi se opri. Da, nu încăpea nicio îndoială, îi privi ochii care-l fixau sfidător – ochi care nu vedeau.

— *Dumnezeule*, *eşti oarbă*!

— Desigur, răspunse ea moale. Credeam că ştii.

Doi

Uşa de la dormitorul lui Razor nu voia să stea închisă. Se deschidea imediat, în ciuda tuturor eforturilor. Pentru că tot era singura cameră de la etaj, el renunţă după o vreme şi o lăsă dată de perete.

Se dovedi curând a fi imposibil să adoarmă. Podeaua scârţâia, iar ramurile acoperite de muşchi ale bătrânilor stejari râcâiau pereţii casei, însă ceea ce-l deranja cel mai mult, era legătura lui cu femeia care dormea în camera de dedesubt şi ideea ei că urmau să se îndrăgostească unul de celălalt. Poate că mintea nu i-ar fi fost atât de concentrată asupra acestui subiect, dacă de afară s-ar fi auzit zgomotul familiar al traficului nocturn cu care era obişnuit, însă toţi locuitorii cartierului îşi închiseseră uşile, înconjurându-se

în tăcere ca într-un văl protector.

Când reuşi, în sfârşit, să adoarmă, pisica stătea pe un cufăr la capătul patului, privindu-l cu ochi galbeni şi ficşi. Zorile o găsiră în aceeaşi poziţie, iar Razor ar fi putut să jure că nu se mişcase de acolo. Nu putea spune însă acelaşi lucru despre el însuşi.

Cea mai mare parte a nopţii se foise şi, avusese visuri care păreau aievea, despre o femeie blondă, care stătea în uşa lui zâmbind enigmatic, îmbrăcată într-o rochie albastru-violet care părea fluidă, şi înconjurată de lumina lunii ca de o aură. O visa pornind către el, dar de fiecare dată când ajungea lângă pat, se trezea şi vedea pisica.

În câteva rânduri chiar, fusese sigur că auzise pe cineva urcând scările, cineva masiv, dar zgomotul paşilor murea mereu la jumătatea drumului făcând loc liniştii atotstăpânitoare.

Acum soarele se strecura printre jaluzele, proiectând pe aşternut umbre paralele.

— La dracul Gratii! sări în picioare scuturat de un fior. Deşi făcuse închisoare numai de formă şi stătuse într-o cameră care nici măcar nu avea gratii la ferestre, nu mai suporta nimic care să-i aducă aminte că fusese arestat. Când se întoarse, pisica dispăruse.

Simţi mirosul cafelei încă de pe scări. În dimineaţa asta nu mai avea parte de mirosul ceaiului de mure, ci doar de amestecul tare de cafea şi cicoare. Razor îşi trase pe el o pereche de blugi, îşi găsi trusa de ras şi o luă spre baia antică din capătul coridorului, de la etajul superior.

Manevră inutil comutatorul de lângă uşă. Becul era ars. Privi în jur şi clătină din cap. Ticălosul! Harry o adusese pe Rachel în dărăpănătura asta, ştiind că nu putea să vadă halul în care se afla. Razor nu privise prea atent interioarele camerelor, dar acum realitatea îi sărea în ochi. Fiecare moment petrecut în casă fetei era un nou cui bătut

în capacul sicriului lui Harry.

Scoase briciul de la care i se trăsese porecla cu ani în urmă şi începu să se bărbierească. Era singurul obiect care-i rămăsese de la tatăl său şi, ca o sfidare, învăţase să-l folosească.

Alţii aveau aparate de ras electrice, sau modelele acelea de unică folosinţă cu care fusese silit să se obişnuiască în închisoare, însă bărbii lui dese numai briciul îi făcea faţă cu succes. Nici nu avea nevoie să se uite în oglindă, putea să.se bărbierească la fel de bine şi pe întuneric.

În timp ce ştergea restul de cremă cu prosopul curat şi elegant care-i fusese pus la dispoziţie, se pomeni alcătuind mental o listă cu ceea ce i-ar fi fost necesar ca să repare casă, atât cât să poată locui decent în ea, într-un minim de confort. Până la apariţia lui Harry.

Era obligatoriu să stea la Rachel. Fusese silit să renunţe la apartament, la birouri, la maşină. Tot ce-i mai rămăsese se afla îngrămădit într-o valiză aruncată neglijent în camioneta rablagită cu care părăsise New Orleans, îndreptându-se spre coasta Georgiei.

Nu intenţiona să se stabilească acolo, dar pentru moment se afla acolo, şi avea în minte un schimb echitabil pe care urma să-l propună lui Rachel: cunoştinţele sale de expert în construcţii, contra masă şi casă. împărţirea patului cu ea nu făcea, însă, parte din târg.

O înlătură din gând şi continuă lista de cumpărături. Primul lucru: becurile. Îşi aduse aminte brusc, că ele nu prezentau nicio importanţă pentru fată, acesta fiind probabil şi motivul pentru care nu avea lumină la poartă. Bine, dar lampa de deasupra mesei?. De unde ştia dacă funcţionează sau nu? Da, ştia, pentru că becul era suficient de jos cât să i se poată simţi căldu –, ra., însă nu era o explicaţie suficient de satisfăcătoare pentru starea jalnică

a casei. Nu putea să vadă becurile arse, dar putea să simtă lipsa de presiune a apei de la chiuvetă, şipcile rupte ale parchetului, tapetul cu un miros ne –, plăcut, de mucegai, şi că treptele scârţâiau oribil, concluzionă el în timp ce cobora. Cineva, cândva, intuise pericolul iminent reprezentat de scara instabilă şi montase acel suport urât.

La lumina zilei părea şi mai nelalocul lui. Razor se opri un moment, ca să-l studieze. Dacă nu se înşela, era făcut din lemn de mahon, ceea ce nu se potrivea cu restul treptelor. Era însă departe de a fi nou, deci problemele de structură apăruseră chiar de la construcţie.

Intrigat, Razor îşi plimbă degetele pe lemnul dur. Găuri. Probabil că, odinioară, pe aici pe undeva, fusese prins un ornament. Atunci când fusese instalat, nimeni nu-şi bătuse capul să-l şi lustruiască, făcând astfel ca stâlpul să aibă doar un rol funcţional, nu şi unul decorativ. Nici nu era de mirare. că această casă fusese lăsată în paragină, în loc să fie reparată ca cele ale celorlalţi vecini.

Era o porcărie.

Harry cumpărase o porcărie de casă şi o instalase pe domnişoara Rachel în ea, ştiind că fata nu avea cum să-şi dea seama de starea deplorabilă a locuinţei.

Ăsta, ca şi plata pentru faptul că îl băgase pe el în viaţa unei femei singure care credea în cavaleri şi în îndrăgostiţi, erau încă două motive solide ca să-l pedepsească pe Harry.

Nu avea să locuiască aici, se decise el. Harry îl costase deja prea mulţi bani. Această casă nu era problema lui. Cu ani în urmă, îşi începuse activitatea ca dulgher, dar nu îşi clădise averea reparând locuinţe antice. Proaspătpierduta lui avere…

Câteva reparaţii simple vor fi suficiente. În niciun caz nu-şi va folosi bruma de bani pe care o mai avea, ca să pună din nou această monstruozitate în rând cu casele

decente de pe stradă. Banii luaţi de pe o datorie mai veche nu erau suficienţi ca să plătească amenda, dar l-ar fi ajutat să supravieţuiască, cu condiţia să trăiască modest. Nu intrase în calculele lui posibilitatea de a fi silit să-l aştepte pe Harry, dar avea de gând s-o facă, şi, dacă era cazul, putea să caute un alt loc unde să stea. Intrând în bucătărie, Razor îşi scoase din minte toate problemele legate de casă. N-avea niciun rost s-o facă pe Rachel să-şi dea seama că ştia de gestul meschin al lui Harry…

— Motivele lui Harry nu pot fi încă judecate, Cody.

Holbă ochii la femeia care clătina din cap spre el, a reproş. Iar vorbise cu voce tare?

Pisica mieună şi sări de pe pervaz, privindu-l ameninţător. Mieună din nou – un sunet ascuţit, ca o comandă.

— Aşteaptă să o saluţi, Cody. Numele ei este Witchy[4].

— Îmi imaginam. Face şi vrăji pentru tine?

— Nu ştiu. Tu crezi că face?

— Nu cred că ai avea nevoie.

— Ai dormit bine? întrebă ea, dar apoi îşi răspunse singură printr-o negaţie. îl auzise foindu-se toată noaptea. O dată urcase până în camera lui, ca să-l liniştească. Mersese până lângă pat, îi atinsese umărul încordat şi atunci el se potolise ca prin farmec. Însă după aceea, ea fusese cea care nu mai putuse adormi tot restul nopţii.

— Nu, răspunse el ca un ecou al gândurilor ei, ceea ce e neobişnuit pentru mine. Eu pot dormi oriunde. Probabil că e din cauza pisicii. A stat cu mine în cameră.

— La nişte pâine prăjită, Cody. Mai avem şi un sirop de mure delicios, dacă vrei să înmoi pâinea.

— Nu-mi place pâinea prăjită. Nişte ouă cu şuncă mi-ar prinde, însă, bine.

— Îmi pare rău, dar nu am şuncă, iar ouăle tocmai s-

4 mică vrăjitoare

au terminat. O să le pun pe lista de cumpărături.

Rachel se întoarse şi aduse pe masă o farfurie de culoarea untului. Aceeaşi masă care cu o zi înainte fusese acoperită cu acea broboadă roz, avea acum pe ea un ştergar galben cu alb.

— Stai jos, Cody. Am făcut cafea.

Cafeaua era, într-adevăr, ceea ce îi trebuia, nu pâinea prăjită tăiată rotund şi având pe ea conturul unei figuri zâmbăreţe făcut din mure.

— A ta unde e? întrebă el, aşezându-se.

— O, eu am mâncat deja.

Razor-aruncă o privire curioasă, prin bucătărie. Dacă mâncase deja, atunci însemna că spălase vasele şi le pusese imediat la loc. Poate că l-ar fi convins, dacă n-ar fi văzut coaja unui ou aruncată în coşul de gunoi. Coaja de la un – singur ou, nu de la două. El nu se prea pricepea să facă pâine prăjită, dar ştia că e simplu să pisezi un ou şi două bucăţi de pâine uscată, astfel încât să pară mai mult. Îşi dăduse seama imediat de ceea ce făcuse ea, pentru că şi mama sa fusese tare la tipul ăsta de logică.

Razor mâncă pâinea şi bău cafeaua. Dacă ar fi făcut altfel, i-ar fi atras fetei atenţia asupra a ceea ce observase şi era clar că ea îi citea gândurile, într-un mod cu totul straniu.

— Astăzi merg la cumpărături, spuse ea liniştită. Lunea se obţin cele mai bune preţuri pentru că rămâne marfă după weekend, aşa că am să iau ouă şi şuncă. Nu-ţi face griji, Razor, deşi sunt oarbă, pot să-mi port singură de grijă şi să mă întreţin, pentru că ghicesc în cărţi, fac amestecuri de ceaiuri şi obiecte din ceramică.

Era uluitor cum de ştia tot timpul ce gândea el. Şi enervant. Cody tocmai se întreba dacă ştia şi despre visele lui, când o văzu pălind. Ştia. Poate că ea îi trimisese pisica să-l înnebunească. Razor începuse să creadă că venirea lui

acolo însemna de fapt cu mult mai mult decât a-l aştepta pe Harry.

— Sunt convins că te descurci de minune, domnişoară Rachel, dar dacă azi e zi de cumpărături, aş veni şi eu cu tine. Trebuie să stau aici până apare Harry şi nu vreau să devin o povară. Intenţionez să-mi plătesc partea.

Se întrebă din nou cum ar fi trebuit să facă şi cât de greu ar fi fost să-şi înconjoare mintea cu un zid, astfel încât să nu-i mai revină obsedanta imagine cu ei doi făcând dragoste.

— Nu te teme, Cody. Eşti în siguranţă, spuse ea de parcă i-ar fi înţeles temerile. Se poate să fi interpretat greşit ceea ce am. văzut în cărţi.

— Se întâmplă des?

— Des nu, dar se întâmplă. În ceea ce priveşte dorinţa ta de a mă însoţi, accept cu plăcpre. De obicei merg singură.

— Dar nu e periculos? Credeam că mai iei pe cineva cu tine.

— Întotdeauna merg singură. Îmi place mai mult aşa. Ar fi bine să plecăm ceva mai devreme, înainte ca soarele să ardă prea tare. De acord?

— De ce nu? Unde este cel mai apropiat supermagazin?

— O, eu nu cumpăr de la supermagazine. Iau ceea ce îmi trebuie de la micile magazine de cartier, cele care sunt ceva mai departe, după pare. Domnul Grossman mă cunoaşte. El are grijă de mine.

— Dar n-ai cumpăra mai ieftin de la supermagazine?

— Probabil că da, dar ceea ce este ieftin nu este întotdeauna bun pentru mine, şi-apoi, pentru asta mi-ar trebui maşină…

— Iartă-mă, spuse el, privind-o cu atenţie pentru

prima dată de când intrase în bucătărie. Era îmbrăcată într-o rochie lălâie din dril, pusă peste un tricou, prin deschizătura căruia se iveau urechile pufoase ale unei pisici". Avea părul prins într-o clamă, care-i permitea să cadă ca o cascadă pe umeri. Nu era machiată, cu excepţia unui strat subţire de ruj incolor. Razor avea senzaţia absurdă că arăta ca o soţie, o soţie fericită, aşa că îşi umplu gura cu cafea şi pâine prăjită, ca să se abţină să n-o sărute de bună-dimineaţa.

— Nu mă deranjează să merg pe jos. În acest fel, nu ajung să depind de alţii. De altfel, cei care locuiesc în zonă, spun că e un adevărat calvar să mergi cu maşina până la centrul comercial şi apoi să te întorci, din cauza străzilor cu sens unic.

— Mda, am constat asta pe pielea mea. M-am învârtit pe aici mai mult de o oră, până când un poliţist a ajuns la concluzia că ori sunt beat, ori sunt un spărgător care face o recunoaştere în zonă, aşa că m-a oprit. Când a aflat că de fapt mă rătăcisem, a avut amabilitatea să mă îndrume către uşa ta. Cu râul alături, cu toate parcurile şi scuarurile astea, ai impresia că te afli într-un labirint.

— Unde ţi-ai parcat maşina?

— Pe aleea din spatele casei. Sper că nu te deranjează.

— Nu mă deranjează şi se numeşte uliţă.

Rachel simţea privirea lui Razor aţintită asupra ei. Îi simţea interesul stăpânit şi emoţiile reţinute. Le simţise aproape toată noaptea, dar nu ştiuse ce să facă. În jurul ei, însă, se mai perindau şi alte sentimente pe care nu le înţelegea: aşteptare şi teamă. Tot ceea ce ştia era că el avea marele talent să complice lucrurile, mai ales acolo unde nu era cazul. Crezuse că avea să aibă la dispoziţie mai mult timp, dar abia acum învăţa să trăiască fără ajutorul ochilor, bazându-se pe simţuri şi pe o putere care-i

venea din interior, ceva ca un fel de a doua vedere, care creştea cu fiecare minut. Acum, însă, el sosise, şi totul avea să se sfârşească. Un singur lucru nu ştia: cum şi când.

Witchy sări de pe pervaz şi veni spre ea, frecându-i-se de glezne şi torcând încet, cu acel sunet despre care Rachel ajunsese să creadă că era felul ei pisicesc de a o mângâia.

— Până ce-ţi termini tu micul dejun, eu mă duc să-mi aduc lista.

— Lista?

— Desigur. E adevărat că nu pot să văd, dar ştiu totuşi să scriu. În felul acesta domnului Grossman îi va fi mai uşor să înţeleagă ce vreau.

Mânia izbucni din nou în pieptul lui Razor. Cum îndrăznise ticălosul de Harry să lase nişte străini ca să aibă grijă de această femeie? Cum de-l lăsase inima să o instaleze în şandramaua asta. şi să dispară?

— Îi pasă de mine, Razor, spuse ea moale în timp ce ieşea din cameră. Ştiu că nu poţi înţelege, dar este adevărat, şi-i sunt recunoscătoare. Atunci când m-a găsit, eram într-o şcoală unde ne învăţau să ne resemnăm cu orbirea, să învăţăm să trăim cu ea, era un loc fără uşi deschise. Şi nu era nimeni care să mă ducă undeva, oriunde. Nu e mare lucru de casa asta, dar e a mea, până acum cel puţin.

După ce fata ieşi din cameră, Cody rememoră discuţia. Atunci când spusese „până acum cel puţin”, sesizase în vocea ei nişte inflexiuni care-l făceau să creadă că schimbarea era mai degrabă probabilă decât posibilă. Şi mai spusese că învăţa să trăiască cu orbirea, ceea ce însemna că nu fusese oarbă dintotdeauna.

Ceva mai târziu, mergeau pe o stradă străjuită de stejari bătrâni şi noduroşi, pe ale căror ramuri înclinate

spre pământ muşchiul se întindea sfidător. Frunzele uscate, roşii şi galbene, se sfărâmau sub paşii lor. Ea mergea încet, fără nicio ezitare, de parcă ar fi urmat o linie invizibilă. Razor nu se putea abţine să nu privească toate acele case arătoase, cu două etaje, cu verande largi, case zugrăvite în culori atrăgătoare. Numai casa lui Rachel arăta într-un hal fără de hal.

— Harry avea de gând să o repare, Cody. A cumpărat-o aşa, numai pentru că era ieftină şi pentru că ştia că n-am nimic împotrivă să aştept puţin.

— Rachel, cunoscând modul de a acţiona al lui Harry, îmi permit să te avertizez că s-ar putea să nu trăieşti suficient cât să apuci casa reparată. Ştiu de ce a fost ieftină: pentru că mai are puţin şi se dărâmă. Întrebarea este, de ce nu a fost întreţinută, când toate celelalte case, au fost?

— A trecut prin mâna mai multor proprietari, toţi au vrut să o repare, dar s-au răzgândit imediat după începerea lucrărilor. Am înţeles că în urmă cu patruzeci de ani, a fost folosită ca şcoală. De atunci se pare că nimeni nu vrea să locuiască aici permanent.

— De ce? De ce ar putea avea această casă un statut separat şi de ce a fost abandonată?

— Cred că din cauza Căpitanului. Vezi tu, se crede că este bântuită.

— Sunt în stare să cred. Cine e Căpitanul?

— Căpitanul B.R. Peâine. A fost un pirat de temut. După un timp, a renunţat la furturi şi tâlhării, a construit această casă şi a plecat în Anglia, unde trebuia să se căsătorească. Acolo însă, a aflat că viitoarea lui soţie rupsese logodna. Pe drumul de întoarcere, a fost prins de o furtună şi s-a scufundat, cu tot cu navă. Oamenii spun că revine din când în când, ca să verifice dacă comoara este la locul ei.

— Deci, tu ghiceşti în cărţi ca să ai din ce trăi, ai viziuni care îţi arată viitorul şi locuieşti într-o casă bântuită. Stau şi mă întreb cum de a putut să-mi treacă prin cap că Harry este un mister.

— Harry chiar este un mister. Ca şi Căpitanul de altfel, dar nu mă deranjează. Îmi place să cred că ei doi au grijă de mine.

— Locuieşti sub acelaşi acoperiş cu o pisică vrăjitoare şi cu o stafie, şi spui că-ţi place?

— Cred că asta este pentru că înţeleg casa. Amândouă suntem infirme, ceea ce ne face să ne potrivim de minune. Acum, tu eşti aici ea să mă ajuţi să o protejez.

— „Noi”? Ce era toată povestea asta, cu „noi”? Totul începea să se contureze. Harry cumpărase casă, se asigurase că Razor urma să o găsească şi o întinsese. Capacităţile de percepţie ale lui Rachel nu prea îşi aveau locul în schema lui Harry. Situaţia era, încă, prea confuză.

Rachel se împiedică uşor, iar Razor îşi coborî braţul instantaneu ca să o ajute să se redreseze. Continuă să o sprijine şi după aceea, iar faptul păru perfect normal. Normal şi drept.

Îşi drese vocea, ca să scape de tremurul care-l cuprinsese.

— Nu te teme, Cody, totul va fi bine. Ai încredere în mine. Astăzi după-amiază am doi clienţi. În timp ce mă voi ocupa de ei, tu te vei putea duce la centrul comercial, ca să cumperi ce ai pe listă. Diseară vom servi o cină liniştită şi vom sta de vorbă.»

— Lista mea? De unde ştii tu, de lista mea? Nici măcar nu am făcut vreuna.

— O, n-ai pomenit despre aşa ceva? Eram sigură că da.

Se opriră la un colţ şi, după câteva clipe, Rachel traversă intersecţia, intrând în scuarul care fusese aşezat

chiar în mijlocul străzii.

— Bună dimineaţa, Rachel! Femeia care-şi plimba căţelul se opri în dreptul lor, privindu-l pe Razor cu suspiciune. Mergi la Grossman?

— Da, Maude. Îmi pare bine că te-am întâlnit. Ţi-l prezint pe Razor Cody, care va sta cu mine o vreme. Razor, ea este prietena mea, Maude.

— Oh? Sunetul scos de Maude era o întrebare inconfundabilă.

— Nu-ţi face griji. Harry l-a trimis.

— Ei bine, nu sunt sigură că e cea mai bună recomandare posibilă, replică Maude.

Razor îi zâmbi. Îi plăcuse din prima clipă. Îi plăcea de oricine care manifesta un scepticism sănătos cu privire la Harry.

— Gândeşte-te că, dacă îţi iei un chiriaş, atunci primăria va considera că dispui de bani suficienţi ca să începi reparaţia casei. Cred că vor fi încântaţi să-ţi decaleze din nou termenul acordat pentru restaurare.

— Cody, Maude este cea care îmi vinde pisicile din ceramică şi amestecurile de ceai în micul ei magazin, de pe Riverwalk.

Fără să ia în seamă lătratul ascuţit al câinelui, Maude continua să-l privească pe Razor cu o neîncredere pe care nici măcar nu se ostenea s-o ascundă, mai ales fiindcă Rachel nu putea să o vadă…

— E-n regulă, Maude, zău, spuse fata cu convingere. L-am aşteptat să vină. Nu mai lătra, Petey, poartă-te frumos cu domnul Cody, este o persoană foarte importantă pentru mine.

Câinele se opri din lătrat şi se aşeză, privindu-l pe bărbat cu curiozitate. După un timp, începu să dea domol din coadă.

— Mă rog… dacă eşti aşa de sigură… Maude îi mai

aruncă o privire lui Razor, apoi se depărtă, în ciuda eforturilor disperate ale lui Petey, care se smucea în lesă încercând să ajungă la Rachel, care se aplecase să-l mângâie.

După plecarea celor doi, Razor încercă să regăsească sentimentul ciudat, dar plăcut, pe care-l simţise înainte de a se opri. Era însă imposibil, pentru că nu se mai simţea în largul său. Nu putea să-şi scoată din cap cuvintele lui Maude referitor la convingerea primăriei că Rachel putea începe lucrările de reparaţie a casei şi la hotărârea de a i se acorda o prelungire a termenului.

— De când eşti aici, Rachel?

— De nouă luni. Am venit în ianuarie, când dinspre râu bate un vânt tăios, iar pomii tremură.

— Şi eu care credeam ca Savannah este oraşul soarelui şi al florilor, spuse Razor.

— O, ba este! Ar trebui să vii aici în aprilie, când azaleele sunt pe deplin înflorite. Este foarte frumos atunci.

— Deci, atunci când ai venit, încă mai vedeai!

— Ba nu. Sunt oarbă de aproape doi ani. Ştiam însă despre flori, pentru că le puteam mirosi. Le vedeam bobocii cu ochii minţii. Ceva mai încolo, este un parc special pentru orbi, unde cei ca mine vin să pipăie şi să miroasă florile.

— Am înţeles cum e cu atinsul şi mirositul florilor, dar „ochii minţii”? Mi-e teamă că n-am priceput prea bine.

— Nici eu nu prea înţeleg, Cody „dar atunci când mi-am pierdut văzu!, se pare că am căpătat un simţ special, care-l compensează pe cel pierdut. „Văd” lucruri şi ştiu lucruri.

Omul care mătura frunzele căzute pe alei şi printre bănci îi salută, iar şoferul unui camion îi claxonă şi le făcu cu mâna. Faptul că acesta din urmă făcuse cu mâna, când ştia foarte bine că

Rachel nu putea vedea, i se păru lui Razor cât se poate de straniu. Fu însă stupefiat când o văzu pe fată făcându-i semn la rându-i ei.

— Te cunoaşte chiar toată lumea din Savannah?

— O, nu, deşi am destui prieteni aici. Este un ceva ciudat: n-am avut niciodată prieteni înainte să-mi pierd vederea. Acum, când nu pot să-i văd, oamenii mă caută.

— Mergând, Razor îşi schimbase poziţia braţului, şi acum se ţineau de mână. Ea zâmbi şi, brusc, mersul ei deveni mai săltăreţ. Razor îi eliberă mâna. Ce dracu' făcea? Se purta ca un puşti care-şi scosese prietena la plimbare. Venise aici ca să se răzbune, nu ca să-şi piardă vremea cu fleacuri de adolescent.

— Ce-i aşa de rău în a te opri să miroşi trandafirii, Cody? Nu poţi şti niciodată când te părăseşte simţul mirosului.

— Rachel, te cred că ai darul unor anumite percepţii extrasenzoriale, dar nu-ţi poţi da seama cât de mult greşeşti considerându-mă. un fel de… de…

— De cavaler pe un cal alb? Dar asta eşti! Nu-ţi mai aduci aminte ce au spus cărţile de tarot?

— M-oi fi văzând tu ca un cavaler alb, dar eu mă simt mai degrabă ca un vânător de recompense, un vânător rău, furios.

— Nu vorbi prostii. Eşti un om bun.

— Sunt un… Era de fapt un bărbat excitat, un bărbat căruia îi venea greu să stea lângă această femeie fără să o atingă. Sunt un tip dur. Mi s-a spus că sunt lipsit de sentimente, că sunt un bărbat rece, iar anumite femei pe care le-am cunoscut ocazional au spus lucruri chiar mai urâte. De multă vreme nu mi-a mai spus nimeni cum că aş fi bun.

— Nu cred nicio iotă din cele ce mi-ai spus. Eşti un om deosebit şi, chiar dacă eşti aici doar în trecere, sunt

sigură că ne vom înţelege foarte bine.

Razor mârâi. Simţea din nou valul acela de căldură invadându-i braţul şi coborând spre vintre. Nu se simţea în largul său. Primise cuvintele ca pe un reproş mascat, care spunea „nu te apropia”, deşi corpul său era înţepenit în aşteptare. Avea dreptate când spunea că se vor înţelege bine. Brusc, văzu din nou cu ochii minţii acea imagine care-l obseda, imaginea capului ei lipit de pieptul său, cu buzele întredeschise, aşteptând. Pulsul i se acceleră.

— Nu cred că statul împreună este cea mai bună idee, bombăni el. Rachel, nu ştiu ce afli din viziunile tale, dar îţi repet că eu am venit aici doar ca să mă răzbun, după care voi pleca, şi nu vreau ca tu să suferi.

— Unul din lucrurile pe care le-am învăţat în ultimii doi ani este că uneori trebuie să suferi ca să apreciezi ceea ce ai la adevărata sa valoare. Durerea te întăreşte, te face mai bun.

— Vorbeşti ca mama.

— Şi ea a avut de suferit?

Razor nu-i răspunse la întrebare. Întotdeauna evitase să privească înapoi, nu voia să-şi aducă aminte de suferinţa mamei sale. Ea nu plânsese atunci tind tatăl său plecase, nici atunci când durerile ei trebuie să fi fost cumplite, în general, reuşise să uite, şi nu discutase cu nimeni despre trecutul său.

— A suferit timp de cinci ani, până în ultima zi a vieţii, se auzi el spunând, dar nu s-a plâns niciodată. Pentru ea, fiecare zi era un dar ceresc. Avea cancer, forma aceea lentă, dureroasă, ucigaşă. N-am înţeles niciodată cum de putea suporta durerea, şi nici nu cred că aş fi putut înţelege. Câteodată, îmi doream să moară, ca să nu se mai chinuie.

— Câţi ani aveai?

— Şaptesprezece. Îşi dorea tare mult să mă vadă

absolvind liceul. Examenul final a fost într-o sâmbătă, iar ea a murit a doua zi.

— Îmi pare tare rău, Razor. Rachel se opri şi-i înconjură mijlocul cu braţul, punându-şi capul pe pieptul său. îl ţinu strâns câteva momente, apoi îşi înălţă capul, cu buzele întredeschise, aşteptând.

Exact aşa cum „văzuse" el cu puţin timp înainte.

Îi mângâie bărbia cu degetul mare, apoi, fără să-şi dea seama ce face, îşi aplecă încet faţa către a ei, până ce buzele li se atinseră. Ea ar fi putut să se ferească, iar el ar fi putut să se oprească, dar niciunul din ei n-o făcu. Stăteau îmbrăţişaţi strâns, de parcă se topeau unul în altul. Acolo, în scuar, în plin soare, Razor Cody o sărută pe domnişoara Rachel Kimble.

Gustul buzelor ei şi căldura pe care o emana corpul tânăr, îl eliberară de orice reţinere. Sărutul fu lung şi pasional, iar Cody o auzi scoţând un sunet care trăda plăcerea. Mintea lui fu nevoită să accepte gândul cu care se luptase toată noaptea: o dorea pe această femeie, trebuia să fie împreună cu ea.

După un timp, spre surprinderea lui, fata se retrase.

— O, Razor, şopti ea, ştiam că aşa se va întâmpla.

Nu, nu trebuia să se întâmple. Cody se scutură ca şi cum ar fi vrut să scape de o vrajă. El nu era omul care să viseze cu ochii deschişi, sau care să-şi piardă vremea cu prefăcătorii. Nu-şi mai împărţise existenţa cu nimeni până atunci. Fusese singurul său stăpân şi-şi ţinuse viaţa sub un control strict. Asta până să apară Harry, care să decidă reducerea cheltuielilor într-o afacere, pe care o dusese de râpă în cele din urmă. Trebuia să pună capăt acestei nebunii, înainte să se lege de o femeie care pretindea că-l aşteptase. Privindu-i însă chipul inocent, realiză că n-ar fi putut răni pe cineva atât de vulnerabil, pe cineva care-i amintea dureros de mama sa. Nu, nu o putea face pe

Rachel să sufere. Ea nu avea nicio vină.

— Iartă-mă, se auzi el spunând. Se strădui să elimine orice nuanţă de duritate din voce. Nu trebuia să fac asta. Nu vreau să te rănesc. Am văzut destulă suferinţă până acum.

— Te gândeşti la mama ta. Înţeleg. Au fost momente când şi eu mi-am dorit să mor.

Da, se gândea la mama sa, la suferinţa ei, şi se gândea la Rachel. El încercă să se desprindă blând din îmbrăţişare, dar ea îl strânse şi mai tare. Părul îi mirosea a flori de câmp, iar obrajii îi erau umezi. Plânsese pentru el, plânsese pentru suferinţa unui străin.

O pasăre ţipă ascuţit, sfâşiind momentul de tandreţe. Fără un cuvânt, Rachel o porni prin parc.

— Într-o zi am să te duc să vezi casa Minis, spuse ea de parcă nimic neobişnuit nu s-ar fi întâmplat. O să-ţi placă, sau cel puţin vei avea ocazia să vezi ce a făcut acolo proprietarul anterior…

Razor o urmă, încă uluit de ceea ce se întâmplase, şi pătruns de un sentiment de recunoştinţă pentru schimbarea subiectului.

— Ce spuneai?

— Păi, mă gândeam că, dacă eşti specialist în construcţii, înseamnă că te pricepi la arhitectură mai bine ca mine.

— Nu mă pricep la restaurări de clădiri.

— În cartierul istoric, continuă Rachel, s-au pus restricţii asupra modificării clădirilor. Primăria trebuie să aprobe planurile, nu pot fi folosite decât anumite culori, şi mai trebuie respectate nişte reguli, una dintre ele fiind durata lucrărilor. Domnul Minis nu a vrut să le respecte dorinţele.

— Şi acum e fostul proprietar? Cam dură pedeapsă pentru insubordonare.

— Ei, nu a fost ucis sau altceva de genul ăsta.

A murit de moarte naturală, dar înainte de a se sfârşi, s-a achitat de datorie, în felul său. A acoperit toate ferestrele cu placaj gros şi apoi, folosindu-se de culorile şi formele regulamentare, a împodobit lemnul cu nişte picturi murale splendide, în cel mai pur stil victorian. Ei au câştigat, dar şi el.

— Un bărbat pe placul meu. Ei, şi-acum ce se întâmplă cu casa?

— Noul proprietar o reface conform normelor, însă mai mult ca sigur că sunt o grămadă care regretă dispariţia picturilor.

— Tu ce crezi?

— Nu ştiu, nu le-am văzut niciodată, aşa că nu-mi pot face o părere.

— Dar parcă ziceai că poţi vedea unele lucruri cu ochii minţii.

— Nu văd chiar totul, şi-apoi, puterea mea de percepţie este valabilă numai în cazul persoanelor, a persoanelor cu care intru în legătură. Acesta este motivul pentru care te-am pus să-mi descrii cărţile de tarot atunci când ţi le-am citit. Eu doar prelucrez datele caracteristice fiecărei cărţi. Vederea mea specială îmi permite să văd lucruri care îmi influenţează viaţa, dar nu neapărat şi pe a altora.

Persoanele cu care intru în legătură. *Avea dreptate*. Razor însuşi simţea fluidul care îi unea, iar ea îi dăduse suficiente dovezi despre capacitatea de a-i pătrunde gândurile.

— Mai sunt şi alţi „renegaţi” prin zonă?

— Păi, ar mai fi casa Juliettei Gordon Low, acolo, la dreapta, la capătul pieţei Lafayette, casa aceea roz care se poate vedea printre pomi. Doamna Gordon Low a fondat *Asociaţia Cercetaşelor Americane*, iar casa este acum

muzeul lor. Vrei s-o vezi? Am putea să mergem la băcănie mai târziu, numai că trebuie să mă întorc acasă înainte de ora două.

— Ca să-i primeşti pe cei doi clienţi de care ai vorbit?

— Exact. Am să le ghicesc în cărţi. Dacă vrei, putem vedea acum Muzeul Cercetaşelor şi mergem, după aceea, la cumpărături.

— Nu, mulţumesc, cercetaşii n-au fost niciodată slăbiciunea mea.

— Am creat în onoarea doamnei Gordon Low un amestec de ceai special. L-am numit „Juliette”.

Capacitatea lui Rachel de a-şi purta singură de grijă îi impunea lui Razor un respect din ce în ce mai mare. Nu filosofase niciodată prea mult pe tema ceaiului, dar i se părea că misterul care învăluia chiar şi acest subiect se potrivea cum nu se poate mai bine acestei femei.

— Cred că arhitectura este foarte interesantă, o auzi. Maude spunea că există o intrare exact ca a casei ei. Diferenţa este că, în cazul casei Low, cadrul uşii a fost refăcut, pe când cel al lui Maude stă să cadă. Crezi că…

— Nu, spuse el tăios, încercând să-şi scoată din minte idecă care-i dădea târcoale. Nu voi participa la nicio restaurare. Venirea mea la Savannah are ca unic scop găsirea lui Harry.

— Nu cred o iotă din ceea ce spui, comentă Rachel, atunci când ajunseră pe trotuar şi se îndreptară spre semafor. Şi nici tu nu crezi. Magazinul domnului Grossman este chiar pe colţul opus.

Razor era uluit de uşurinţa cu care fata trecea de la misterul profund al capacităţilor ei extrasenzoriale, la realităţi din cele mai banale. Cum nu ştia cum să abordeze primul subiect, se concentră asupra celui de-al doilea.

— Vii întotdeauna singură la cumpărături? N-ar trebui să ai un baston alb, sau un câine, ceva?

— Am un baston. Nu l-am luat pentru că acum eşti tu cu mine. Mi-ar plăcea să am un câine, dar nu pot să-mi permit unul, pentru că ar fi prea costisitor. Şi-apoi, n-o să „am nevoie de el prea multă vreme.

Semafovul îşi schimbă culoarea şi, la imboldul lui Razor, se grăbiră să traverseze strada.

— Cum adică n-o să ai nevoie de el „prea multă vreme”?

Rachel îşi număra paşii, în timp ce urmărea fără greş curba trotuarului. Cât de mult să-i spună lui Cody? Ezita, dar nu minţise niciodată pentru că nu ştia cum.

— Medicii au apreciat că orbirea mea nu este definitivă. Vederea poate îmi poate reveni în orice moment.

— Dar încă nu ţi-a revenit.

— Nu, dar ştiu că o dată se va întâmplă.

— Tot o poveste din aceea cu ochii minţii?

— Da.

El ar fi întrebat-o mai multe, dar nu era convins că vrea să ştie. Tot ezitând, constată că ajunseseră la magazin. Înainte ca Razor să poată schiţa vreun gest, uşa se deschise, iar în prag apăru un bărbat slab, cu nişte ochelari subţiri pe nas.

— Rachel, te-am văzut că vii. Cum te mai simţi astăzi?

— Mulţumesc, bine, domnule Grossman. Daţi-mi voie să vi-l prezint pe noul meu… chiriaş, domnul Cody.

— Chiriaş? Băcanul îi aruncă lui Rachel o privire iute. Ai vorbit cu Maude despre asta?

— Da, le-am făcut cunoştinţă azi, în parc. Razor este constructor. Se va uita la uşa ei.

— Ei, atunci e în regulă. Domnul Grossman strânse viguros mâna lui Razor. E bine ca întotdeauna să fii foarte atent pe cine primeşti în casă. Dar, dacă te va ajuta să începi lucrările, atunci este perfect.

Era a doua oară când auzea pomenindu-se de casa lui Rachel şi fu cuprins de un presentiment neplăcut. Acum, fata îl obligase să se ocupe de uşa lui Maude. Avea senzaţia că, dacă n-ar fi făcut-o, atunci domnul Grossman şi ceilalţi care aveau grijă de Rachel, ar fi dat buzna peste el în toiul nopţii şi l-ar fi spânzurat de cel mai înalt copac din parc.

Lista lui Rachel fu onorată imediat, şi nu cu marfă de calitatea a doua, aşa cum insista băcanul, ci cu cea mai bună din magazin. Era evident că nu puteau lua toate pachetele, aşa că făcură o selecţie cu ceea ce era de imediată necesitate, urmând ca Razor să vină cu camioneta să ia restul.

O luară înapoi spre casă, fiecare cu câte un pachet în mână. El era încântat că avea braţele ocupate pentru că altfel, precis le-ar fi găsit drum spre Rachel. De data aceasta, Razor fu cel care puse întrebări.

— Clienţii ăştia pe care îi ai după-amiază, cine sunt şi de ce vin la tine?

— Unul dintre ei este o prietenă de-a mea şi lucrează la biblioteca din „oraş. Are tot felul de materiale interesante despre curentul *new age*. Câteodată mă duc la ea şi citesc. A avut nişte probleme cu bărbatul de care e îndrăgostită şi vine la mine ca s-o îmbărbătez.

— Şi-i dai în cărţi. Te-ai gândit vreodată la ceea ce le spui oamenilor? Vreau să spun, nu te temi că ai putea greşi?

— Nu mi s-a întâmplat niciodată. Pe de altă parte, eu nu fac decât să interpretez ceea ce arată cărţile. Am muncit din greu, dar acum pot spune că ştiu aproape totul despre ele.

Şi crezi tu că ne vom îndrăgosti unul de altul? înghiţi în sec ca să alunge întrebarea care-i stătea pe limbă şi întrebă:

— Şi celălalt client cine e?

— E un istoric care face nişte cercetări despre oraş. Nu-I cunosc prea bine, dar ne înţelegem.

— Un *el*? Laşi orice necunoscut să-ţi intre în casă?

Rachel râse.

— Credeam că ne-am lămurit asupra acestui subiect. Şi-apoi, eu spun ceea ce văd în cărţi numai după ce persoana în cauză mă face să mă simt în largul meu, prin modul în care îmi primeşte interpretările.

Merseră prin parc, apoi se opriră pe trotuarul de la marginea lui şi traversară strada. Razor se întreba oare ce lucruri rămăseseră nespuse, atunci când îi dăduse în cărţi. Brusc, se scutură ca prins de friguri. Cum dracu' nimerise în aiureala asta? Era pe cale să creadă toate bazaconiile pe care le auzea.

Credea că ea îl aşteptase.

Credea că ea îl considera un fel de cavaler venit să o salveze…

Ce nu mi-a spus, oare? se întrebă el.

Rachel se opri şi îşi mută plasa în mâna cealaltă, de parcă ar fi vrut să pună o pavăză între ei.

Ce s-a întâmplat, Rachel?

Să-i spună adevărul, sau să mai aştepte? Decizia era foarte greu de luat.

Respiră adânc şi răspunse:

— Nu ţi-am spus că tu o să-mi redai vederea.

Trei

— Cum ai aflat despre Căpitanul Perine? întrebă Razor. Dădu la o parte farfuria goală şi puse coatele pe masă, gata să asculte.

I se întâmpla destul de des. Rachel avea un fel de a întoarce capul de parcă ar fi auzit cuvintele venind prin aer. Zâmbea aprobator, cu buzele uşor întredeschise, care parcă îl chemau să le mângâie cu ale sale.

Tocmai se întorsese din oraş, unde făcuse cumpărăturile necesare pentru reconstrucţia casei. Descărcase pachetele şi parcase camioneta în spate, sub un portal mai înalt. Urcase treptele şi intrase în bucătărie, unde Rachel amesteca într-un vas ceva care mirosea foarte frumos.

— Te-ai descurcat la întoarcere?

— De data asta, nu. Am început să dibui cam cum e cu străzile cu sens unic, dar nu am condus niciodată într-un oraş în care o stradă se termină într-un parc, iar singura cale de întoarcere te duce exact unde nu vrei să ajungi.

— Da, dar în felul acesta traficul este mai puţin dens. Prin Cartierul Istoric nu există scurtături. Ţi-e foame?

— Foarte. Cum au fost şedinţele?

— Binişor. Helen, prietena mea de la bibliotecă, s-a decis s-o rupă cu cel cu care se vedea. Clientul cel nou este însă foarte interesant.

— Istoricul?

— Aşa zice el că e, dar cred că de fapt este un căutător de comori. E convins că în pereţii acestor case vechi sunt ascunse tot felul de bogăţii.

— Şi de ce ar fi vreo comoară pe aici?

— El spune că, începând cu pericolul atacurilor indienilor, continuând cu Războiul de Independenţă şi cu cel de secesiune oamenii şi-au ascuns averea în acest mod.

— Şi ai simţit vreo comoară ascunsă?

— Nu, sau în orice caz nu mi-am dat seama de aşa ceva. Capacitatea mea de percepţie nu se aplică la obiecte, ci numai la oameni, emoţii. Câteodată însă, mi se întâmplă să am unele senzaţii pe care nu le pot defini. Este posibil ca atunci să fi simţit o astfel de comoară, iar eu să fi crezut că semnalul vine de la vreunul dintre vecini.

— Am auzit că există persoane care au capacitatea de

a găsi obiecte pierdute.

— Este adevă. rat, dar se pare că nu este cazul meu. i-am spus că ar trebui să consulte un paranormal, dar nu a părut convins.

Razor se crispă. Poate că Rachel avea puteri mult mai mari decât credea. Ura gândul că asupra ei ar putea plana vreun pericol. Însă, dacă cineva ar fi fost convins că ea l-ar fi putut duce la o comoară ascunsă, atunci capacitatea lui Rachel ar fi devenit de nepreţuit.

Gândul acesta nu-i dădu pace pe toată durata mesei. Gândul şi amintirea sărutului din parc. Încercă fără succes să alunge din minte uluitoarea ei afirmaţie că ei doi se vor îndrăgosti unul de celălalt. Totul era complet lipsit de sens, în afară de cazul în care şi ea făcea parte din planul de salvare al lui Harry. Şi mai era şi afirmaţia că venirea lui avea să-i redea vederea.

Razor nu credea în minuni şi, hotărât lucru, nu putea fi vreo zână sau ceva asemănător. De data asta cărţile şi previziunile se înşelaseră.

Vasul pe care îl adusese Rachel conţinea mâncare de bame cu peşte şi moluşte, pregătită ca cele pe care le mâncase de atâtea ori în New Orleans. Servi masa cu aceeaşi naturaleţe şi precizie ca orice femeie normală.

Stăteau la aceeaşi măsuţă intimă, cu lampa atârnând deasupra capetelor lor. Lui Razor nu-i trebui mult ca să înţeleagă că bucătăria era camera favorită a fetei, inima casei. Chiar i se părea că sub lumina roz pe care o dădea lampa şi în umbrele înserării, urâţenia locuinţei era mai uşor de suportat.

Razor încercă să-şi întoarcă privirile de la ochii ei albastru-vineţii. Probabil că alţii i-ar fi considerat albaştri, dar aveau o intensitate vie care le mai închidea culoarea şi le dădea o nuanţă, ceva între culoarea orhideelor şi cea a ametistului.

Bine măcar că nu trebuia să-şi ascundă interesul pe care i-l stârnea, cât şi efectul acestuia asupra corpului său. Oricum, i-ar fi fost imposibil, pentru că pur şi simplu nu-şi putea lua ochii de la ea. Da, recunoştea că era frumoasă, dar ceea ce-l vrăjea pur şi simplu erau inocenţa şi seninătatea pe care le degaja.

Se considerase întotdeauna un om practic, lipsit de înclinaţii spre fantezii sau visări cu ochii deschişi. Interesul şi atracţia pentru Rachel creşteau însă mereu. Clar, nu existau decât două posibilităţi: să renunţe la răzbunare, să plece şi să ia viaţa de la capăt, sau să rămână şi să termine ceea ce începuse.

Ar fi fost un lucru înţelept să plece. Nu era răspunzător pentru Rachel. Mai fusese atras de femei, dar după ce se culcase cu ele interesul dispăruse. După cum evoluau lucrurile, aveaxde ales într. e două alternative: să se culce cu ea sau să se poarte protector, ca un frate mai mare.

Mda, numai că, dacă ar fi pretins că sentimentele sale faţă de fată erau ce*4* ale unui frate, ar fi fost un mincinos la fel de mare ca Harry. Desigur, se simţea, atras de ea din punct de vedere fizic, dar nu era numai atât. Între ei era o legătură inefabilă, a cărei intensitate creştea cu fiecare clipă petrecută împreună.

Se putea presupune că, spunând că se vor simţi bine împreună, Rachel dăduse glas dorinţei. Razor recunoştea că se simţea atras de ea, că ar fi dus-o în pat şi că i-ar fi mângâiat fiecare parte a corpului, dar nu avea nicio intenţie să-şi ducă dorinţa mai departe de stadiul de vis erotic. *Rachel nu era o femeie uşoară, o femeie care să-i cadă la pat şi pe care să o părăsească după reglarea conturilor cu Harry*.

Razor îl văzuse pe tatăl său plecând fără să privească în urmă şi fără să-i pese de soţia şi copilul pe care-i

abandona. O văzuse pe mama sa, care nu-şi mai revenise niciodată complet după ce fusese părăsită, şi jurase să nu calce pe urmele părintelui său. După moartea mamei sale devenise un singuratic şi-şi reprimase orice sentiment faţă de oricine. Folosise acest mijloc de autoapărare ca pe o metodă de supravieţuire. Călătorise întotdeauna singur. Până acum.

La dracu', venise aici ca să se răzbune, nu ca să se îndrăgostească. În ciuda celor spuse, domnişoara Rachel Kimble avea să-i ceară cu siguranţă lucruri pe care el nu le putea promite

— Căsătorie, dragoste veşnică şi alte lucruri asemănătoare.

— Nu-ţi cer nimic din ceea ce nu eşti pregătit să dai, Cody, spuse ea mângâindu-i încheietura mâinii cu vârful degetelor. El îşi trase mâna brusc, deoarece simţise din nou căldura aceea ca un arc electric. Şi n-o s-o fac niciodată. Lasă însă lucrurile să se întâmple. Să se întâmple.

Deja se întâmplase. O sărutase, iar ea nu trebuise să *i-o ceară*. *Deşi nu avea capacitatea ei*, *putea sesiza acel fluid inefabil atunci când îl înconjura*. *Iar Rachel făcea mai mult decât să-l înconjoare*. *îl învăluia în dorinţă şi apoi*, *prin încrederea pe care i-o arăta*, *îi anihila din start orice iniţiativă care ar fi putut degenera în ceva nelalocul lui*.

— Mai spune-mi despre fantomele tale, spuse el cu voce răguşită.

— Bine. Îşi luă mâna de pe a lui şi o aşeză în poală. Razor făcu un efort de voinţă ca să nu se întindă să i-o apuce din nou. De fiecare dată când îl atingea, dorinţa se aprindea în el ca o vâlvataie. Şi tulburarea.

— Căpitanul Perine nu este singura fantomă de pe aici. Asta iubesc eu la oraşul ăsta. Savannah este populat din plin cu spirite. Practic fiecare casă are fantoma ei

permanentă, uneori chiar mai multe. Sunt foarte drăguţe, ca bătrânica aceea, care stă în umbrele din grădina casei Owens-Thomas. Este îmbrăcată într-un capot vechi de când lumea, care miroase a lămâie.

— Şi ce face, bântuie pe acolo?

— Nu, aşteaptă o caleaşcă, o trăsură care nu va veni niciodată. Unele fantome sunt copii, altele robi. Cea mai faimoasă este a Căpitanului Flint, care bântuie *Casa Piraţilor*.

— *Ce este Casa Piraţilor*?

— Este un vechi han pescăresc, unde piraţii din secolul al XVIII-lea beau rom împreună cu marinarii de pe vasele comerciale. De multe ori, oameni nevinovaţi se trezeau a doua zi în largul mării, îmbarcaţi pe nave aparţinând unor ţări străine. După spusele celor bătrâni, Căpitanul Flint încă mai poate fi auzit, gemând pe patul de moarte, strigând după rom şi înjurând pe cei care-i furaseră comoara.

— Povesteşte-mi acum despre piratul *nostru*.

— Istoria Căpitanului Perine este mai puţin cunoscută, mai misterioasă. Avea propria sa navă şi era bogat. Nu se ştiu multe despre afacerile sale, dar oamenii spun că era un om zdravăn, înalt de peste un metru şi optzeci. Avea părul roşcat, de fapt un fel de roşu-portocaliu, iar barba îi acoperea aproape întreaga faţă, astfel încât, oamenii se simţeau intimidaţi în prezenţa sa, chiar mai înainte de a afla că e pirat. Asta a contribuit în mare parte la succesul pe care l-a avut în „muncă”.

Păr roşcat şi barbă deasă? Nu mai încăpea nicio îndoială, curentul rece care se abătu asupra lui Razor nu era o părere. Se mai gândi o dată la descrierea făcută de fată, înainte să pună următoarea întrebare.

— Rachel, cum arată Harry?

— Cum arată? repetă ea mecanic, apoi rămase puţin

pe gânduri. Nu ştiu, l-am cunoscut după ce-mi pierdusem vederea.

— Bine, dar cu darul tău de a vedea cu ochii minţii, nu ai…

— Nu. Este destul de ciudat, dar în mintea mea, Harry este o pată albă. N-am înţeles niciodată de ce, dar singura persoană pe care am „văzut-o”, ai fost tu.

Razor începea să înţeleagă mai mult decât ar fi dorit să ştie. Toată povestea asta era mai mult decât bizară.

— Cum v-aţi întâlnit?

— A venit la mine în Atlanta, la stabilimentul pentru nevăzători, unde fusesem dusă după ce am plecat din spital.

— Spital? Nu mi-ai pomenit niciodată despre spital. De ce ai fost acolo? Rachel, ce ţi s-a întâmplat ţie, de fapt?

— Am fost… bătută. Într-o zi, am văzut cum un grup de golani maltratau o bătrână în parc şi am încercat să-i opresc. Au lăsat femeia şi au venit spre mine. Nu-mi mai amintesc mare lucru după aceea, dar am fost în comă multă vreme. Când în sfârşit mi-am revenit, eram oarbă. Doctorii au spus că sunt speranţe ca vederea să-mi revină, dar nu s-a întâmplat. Nu încă.

Razor se crispă de furie. Nu-i trebuia niciun efort de imaginaţie ca să-şi dea seama despre suferinţa prin care trecuse fata. I se părea pur şi simplu inimaginabil că cineva ar fi fost în stare să-i facă cel mai mic rău acestei fiinţe; că ea nu se gândise nicio clipă la pericolul în care se punea, încercând să ajute o persoană aflată la ananghie. O persoană necunoscută. Se mai gândi puţin la cele auzite, apoi continuă cu întrebările.

— Te-au…

— Nu, Cody, nu m-au violat. Poate că ar fi făcut-o, dacă ar fi avut timp, dar salvarea mea a fost apariţia neaşteptată a unui om care-şi plimba câinele, şi care i-a

gonit.

— Şi bătrâna?

Rachel râse amar.

— Cine ştie? Probabil că a fugit. Când a venit omul acela, eram singură.

— Dar n-a avut cine să te ajute? Mama? Vreo soră?

— Sunt orfană. Sau cel puţin aşa credeam până să apară Harry. A dat peste mine la momentul cel mai potrivit.

— Poate că, dacă te-ar fi găsit mai înainte, nu ai fi fost în parc în noaptea aceea nenorocită, singură, cu o bandă de ticăloşi. Şi la urma urmei, ce căutai tu acolo?

— Mă duceam în parc foarte, des ca să dese*nez*. *Nimeni nu-mi făcuse rău niciodată*.

— Viaţa e o… înghiţi cuvântul *târfă* şi încercă să găsească ceva mai puţin vulgar, dar nu-şi putea scoate din minte faptul că, ultimul care o făcuse să sufere, fusese Harry, care îi promisese că va avea grijă de ea şi apoi o lăsase aici singură. Păduchele!

— Nu, Cody, nu gândi aşa. Trebuia să părăsesc stabilimentul şi nu aveam unde să mă duc. Slujba mea de educatoare într-o creşă se dusese. Abia puteam să am grijă de mine însămi. Bani nu aveam. Atunci a apărut Harry, care m-a adus aici.

— Deci n-ai văzut niciodată cum arată.

— Nu. De ce, e chiar aşa important?

— Nu, nu cred. Însă amintirea că Harry era un tip înalt de peste un metru şi optzeci care avea darul să-i intimideze pe cei din jur, nu-i dădea pace. Era prea ciudat, prea ireal.

În loc de alte comentarii, întrebă:

— Ce înseamnă *B.R.* din numele Căpitanului?

— Nu ştiu.

Dar Razor ştia. Însemna *Barbă Roşie*. Un bărbat cu o

barbă roşcată şi stufoasă, şi cu un păr de o culoare ciudată. Exact ca ale lui Harry.

În timp ce spălau vasele, Rachel încerca să găsească o explicaţie pentru avalanşa de senzaţii confuze, care îi tulburau mintea şi pe care le simţea până şi în stomac. împlinirea visului ei

— Venirea lui Cody – era un semnal că nu mai era mult până când vederea avea să-i revină. Cărţile de tarot o anunţaseră că el îşi va găsi o iubită, iar ea presupusese că era vorba de ea însăşi. Poate că presupusese prea mult.

Ştiuse mereu că ek era cel care se afla în lumină, la capătul tunelului ei de întuneric. Îi recunoscuse imediat prezenţa şi vocea, dar vederea ei specială nu mersese mai departe.

Rachel ghicise întotdeauna în cărţile de tarot pentru alţii, dar nu mersese niciodată la nimeni care să-i spună despre propria-i soartă. O singură dată scosese cu grijă o carte din pachet şi o pusese deoparte până venise Maude, care o întorsese. Trăsese Cavalerul călare în furtună. După ce venise în Savannah, vederea ei specială căpătase puteri noi şi ajunsese atât de pricepută la cărţile de tarot, încât îşi uluia prietenii prin precizia predicţiilor.

După ce se mutase în noul ei cămin, constatase o nouă intensificare a puterilor paranormale şi îşi dăduse seama de foloasele pe care le putea trage de aici. Într-un oraş care îşi iubea fantomele, capacităţile ei extrasenzoriale erau binevenite, pentru că se adăugau în mod fericit micilor curiozităţi care făceau din *Centrul Istoric un loc atât de deosebit*. *Localnicii o adoptaseră imediat ca pe una de-a lor*. *Pierzându-şi trecutul, ea îşi găsise viitorul*.

— Niciuna din viziunile ei nu mersese însă suficient de departe. La capătul bucuriei ei era un vid, o pată albă. Avea oare dreptul că spere că vederea avea să-i revină? Şi

dacă acest lucru minunat avea să se întâmple, ce urma să facă? Ar fi putut să facă pe suplinitoarea, dar nu-şi terminase cursurile de educatoare şi era clar că o educatoare care nu putea să-şi poarte singură de grijă, cu atât mai mult nu putea avea grijă de copii. Nu scosese niciodată bani din arta ei. Acum trebuia să ia totul de la capăt, pentru că acum ştia că în Savannah era locul ei, indiferent dacă Razor rămânea sau nu.

Ce s-ar fi făcut fără încrederea pe care i-o arătase Harry? Cody nu trebuia să-i spună cât de ruinată era casă, pentru că acest lucru îl făcuse Primăria, şi încă destul de limpede şi insistent, după care îi aprobase lungirea termenului de şase luni până la începerea reparaţiilor.

Rachel oftă. Deşi avea în faţă probleme aproape insurmontabile, acceptase situaţia cu un fel de inconştienţă, complăcându-se în aşteptare. Trecutul se dusese, ca şi viaţa ei anterioară. Casa o plăcea, iar sentimentul era reciproc în ciuda aspectului ei dezolant. Ideea uneischimbări, fie ea şi în bine, era greu de acceptat. Se obişnuise cu ideea că era oarbă, şi, într-un fel ciudat, aceasta era ca o protecţie. Se simţea în siguranţă. Chiar şi în situaţia ei de continuă incertitudine, avea o oarecare ordine în viaţă. Renunţarea la această ordine sau numai modificarea ei, o înfricoşau.

Se simţea bine lângă Cody, spălând vase, ştergându-le şi dându-i-le să le pună la loc în dulap. Nici nu era atât de sigură că îşi dorea vreo schimbare. Nu vedea lumina de la capătul tunelului, aşa că nu ştia dacă Razor va fi acolo ca s-o întâmpine.

— Unde ai locuit înainte, Cody?

— Afacerile le făceam în New Orleans, şi exact asta vreau să spun – *le făceam*. Cu excepţia trusei de scule, nu mai am nimic, nici măcar un cui. Toate uneltele, toate utilajele, totul s-a dus. Nu pot spune că am ieşit din oraş

sub escorta poliţiei, dar s-au exprimat suficient de clar cât să înţeleg că am devenit indezirabil.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat între tine şi Harry?

— De ce nu? E cazul să mai afli şi tu câte ceva despre iubitul tău unchi. E un escroc ordinar. A ajuns la firma mea, promiţându-mi că vă face rost de un contract important într-un moment în care aveam mare nevaie să dau de lucru oamenilor. Mi-a propus ca firmele noastre să fuzioneze pentru că a lui nu era suficient de mare să se descurce singură.

— Da, aşa e Harry. Întotdeauna gata să împartă tot ce are.

— Ha! O fi cum zici, dar a uitat să-mi spună un mic amănunt – că acel „contract important" nu era decât metoda lui de a mă distruge. Chiar de la început a avut de gând să saboteze hotelul pe care îl construiam. Şi pe mine odată cu el.

— Nu pot să cred că a vrut să-ţi facă rău. Nu seamănă cu omul pe care îl cunosc.

— Ba să crezi. A comandat materiale de calitate inferioară şi a mituit controlorii de calitate. Apoi a aşteptat până când proprietarul a dat o petrecere de afaceri, ştiind foarte bine că balconul de deasupra intrării se va prăbuşi.

Rachel tresări, scăpând în apă farfuria pe care o ţinea în mână.

— Nu cred că Harry a vrut ca cineva să fie rănit.

— O, n-a vrut. Chiar înainte de catastrofă a lansat zvonul că în clădire există o bombă şi a evacuat-o. Dezastrul s-a produs din cauza schelelor pe care le montase pentru ca oaspeţii mai de vază să poată urmări spectacolul dat în faţa intrării. În momentul prăbuşirii nu era nimeni înăuntru. Atâta doar că s-au distrus sculpturi italiene în valoare de peste un milion de dolari şi un eleşteu placat cu aur.

— Bine, dar cum a putut Harry să calculeze totul atât de bine?

— Asta ar vrea să ştie şi poliţia. Ei bănuie existenţa unui mecanism de declanşare de la distanţă sau ceva asemănător, dar nu au reuşit să-l găsească. Şi de atunci nimeni n-a mai dat de Harry.

— Dar ce motiv ar fi avut să facă asta?

— Mi-a lăsat un bilet în care scria că a făcut-o pentru că proprietarul era un hoţ, un lider politic demis, care delapidase banii de care locuitorii unei insule din Caraibe aveau o nevoie disperată. Frauda a fost demascată public, iar banii au fost returnaţi.

— Asta e bine.

— Da, numai că mai e o mică problemă. O bună bucată de vreme a fost prins cu drumurile la Departamentul de Stat, până când trecutul respectivului a ieşit la iveală. În tot acest timp, eu am fost arătat cu degetul, am devenit un exemplu public negativ. Publicitatea m-a ruinat.

— Dar cu siguranţă că Harry te-a reabilitat.

— Nu, a dispărut pur şi simplu, lăsându-mă să plătesc toate despăgubirile şi să fac şi puţină puşcărie. În cele din urmă m-au eliberat, dar legea e lege şi eu o încălcasem, deci eram vinovat.

— Dar de ce a plecat Harry?

— N-am nici cea mai vagă idee. Tot ceea ce ştiam despre el era că o cunoştea pe o domnişoară Rachel Kimble care locuia într-un conac victorian în Savannah. Şi-a luat toate măsurile ca să fie sigur că te voi găsi.

Şi ceva a făcut ca şi eu să ştiu despre tine. Rachel nu dădu glas convingerii ei, dar eră acolo, tot mai puternică. De ce, atunci, acea bucurie promisă aducea cu ea şi o teamă puternică?

— Îmi pare foarte rău de ceea ce ţi s-a întâmplat,

Cody. Dacă aş fi avut bani, ţi i-aş fi dat. Cred însă că ar fi bine să afli că nu ştiu dacă şi când se întoarce Harry.

— O, se întoarce. M-a făcut să vin aici şi, după cum se pare, toate planurile de până acum I i-au reuşit. Cred că bătrânul Harry e ca un piroman – îi place să aprindă câte un foc şi apoi să stea să-l privească arzând. Se va întoarce cu siguranţă, ca să mă vadă cum mă chinui.

În acel moment, Razor simţi o pală de aer rece lovindu-l peste ceafă. Îşi aminti de zgomotul de paşi pe scări şi de senzaţia neplăcută pe care o produceau acei curenţi de aer, ca nişte respiraţii uşoare. Pentru un moment, îi trecu prin cap ideea trăsnită că poate Harry privea deja.

— La dracu', Rachel, m-ai făcut să mă gândesc la fantome şi spirite. Mai e şi casa asta, şi data în care suntem. Ştii, este aproape Halloween[5]. Ghicitoare, pisici negre, stafii – nu-i de mirare că mă simt mai fantomatic decât Witchy, când merge pe asfalt încins.

— Da, probabil că e data. Dar ştia că nu e. Pentru că senzaţia pe care o avea continua să crească în intensitate. I se înmuiaseră genunchii, iar respiraţia părea tot timpul îngreuiată.

Razor nu ştia dacă să creadă explicaţia pe care el însuşi o găsise, dar ce altă soluţie raţională putea fi? Puse ultimul vas la locul lui şi lăsă pe chiuvetă cârpa de şters pe mâini. Îşi aruncă ochii prin bucătărie, căutând ceva la care să privească pentru a se putea concentra, ceva care să nu aibă legătură cu patul şi cu ideea lui Rachel stând în el.

— Unde ai făcut amestecul acela de ceai pentru Maude?

---

5 Sărbătoare populară americană, în noaptea de 31 octombrie. Conform credinţelor vechi, în această noapte spiritele morţilor ies din morminte. în prezent, copiii se îmbracă în costume ciudate şi joacă feste adulţilor.

— Aici, spuse ea deschizând o uşă din spatele căminului şi dispărând în întuneric. Din locul acesta am făcut camera mea de lucru. Aici sunt ceaiurile mele. Le comand la unul din angrosişti care are o firmă de import pe *Factors Walk*.

— *Factors Walk*?

— Zona depozitelor, care este pe malul râului, locul unde toţi negustorii bătrâni obişnuiau să-şi vândă ceaiurile chinezeşti şi indiene.

Razor intră în cameră după Rachel şi fu atras imediat de aromele diferitelor soiuri de ceai aflate acolo. Putea să miroasă, dar nu vedea nimic.

— Unde este comutatorul?

— Oh, iartă-mă, uneori mai uit. Este lângă uşă…

Razor îl găsi şi încercă să aprindă lumina, dar fără succes.

— Îmi pare rău, Rachel, dar se pare că becul este ars, şi nu pot să-l schimb la lumina lumânării.

În acel moment lumina se aprinse inundând camera cu o strălucire puternică. Rachel tresări, aruncând o privire ciudată spre Razor.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Da, s-a întâmplat. Lumina tocmai s-a aprins. Probabil că era un scurt-circuit pe undeva. Nimic neobişnuit în casele vechi.

Explicaţie rezonabilă, gândi Razor stând în mijlocul camerei cu Rachel. Rezonabilă părea şi acea energie care-i urma oriunde s-ar fi aflat. Corpul lui trecea alternativ de la răceală la o fierbinţeală ciudată. Acum simţea din nou acei curenţi de aer reci, care-i atingeau gâtul. Witchy stătea pe bufet mustăcind şi cu gura într-o poziţie care parcă sugera un zâmbet.

— Cody… Cody, suntem singuri? Mă simt foarte ciudat. Rachel se îndreptă spre el, prinse mâna care-i

fusese întinsă, lăsându-se cuprinsă de braţele lui ocrotitoare.

După câteva momente lumina se stinse din nou. Cody tresări, cu convingerea că părerile lui cu privire la percepţia extrasenzorială erau puse la încercare. Era gata să accepte ideea de scurt-circuit, putea să admită că totul fusese o coincidenţă, dar n-ar fi recunoscut în ruptul capului că avea de-a face cu prezenţa unei fantome.

Îi era însă imposibil să-şi recunoască îndoielile faţă de Rachel, care *tremura* în braţele lui, aşa cum nu se putea împotrivi unei atracţii irezistibile care-l făcea să îşi aplece capul, apropiindu-şi buzele de ale ei. Aşteptarea ardea în momentul în care îi găsi gura umedă şi întredeschisă şi în care gura lui păru să se topească.

Erau prinşi într-un vârtej de simţuri fierbinţi, periculoase, mirosuri, toate amestecate într-un veritabil câmp de forţă de senzaţii. Cody nu vedea nimic şi astfel, strâns îmbrăţişaţi, erau egali. Egali şi îndrăgostiţi, fiecare mişcare a unuia fiind şi a celuilalt, fiecare parte a corpului unuia întâlnind-o pe a celuilalt.

În acele momente erau rupţi de lumea înconjurătoare, ţinuţi de prezenţa aproape fizică a dorinţei ce-i unea. Liniştea atotstăpânitoare fu spartă numai de Witchy care scoase un mieunat satisfăcut şi sări pe podea. Creanga unui copac lovi puternic geamurile uşii de la intrare, iar podeaua din bucătărie trosni înfiorător.

Rachel ştia că în sufletul lui Cody se dă o luptă teribilă. Raţiunea îi spunea că ceea ce face este greşit, dar nu se putea opri de la a o săruta continuu. Braţele lui puternice înconjurau strâns mijlocul fetei, iar tăria dintre ei îi arăta dorinţa, pulsând la fel de puternic ca şi propriul ei tremur de răspuns.

Fata era conştientă că nu stătuseră alături decât câteva secunde, dar ei i se păruseră o eternitate, iar

dorinţa li se intensifica. Aşa era dat să se întâmple, dar nu se aştepta la o asemenea evoluţie rapidă a situaţiei. Crezuse că era gata pentru asta… dar nu era.

Îşi strecură încet mâna între ei şi îl îndepărtă cu blândeţe, respirând precipitat.

— Cody…

El o mai ţinu puţin, privind-o lung.

— Iartă-mă, spuse el răguşit, apoi, văzându-i tulburarea, se calmă şi încercă să-i explice îndoielile care-l cuprinseseră:

— Rachel, dacă chiar poţi să-mi citeşti gândurile, atunci ştii că ideea ta ca eu să rămân aici n-a fost prea strălucită.

— Uneori pot, alteori nu. Sunt momente când propriile mele emoţii blochează receptarea alor tale.

Gândul că era la fel de tulburată ca şi el îl făcu să respire adânc, ca să se calmeze definitiv. Într-un târziu, îi dădu drumul din braţe, reţinându-i însă mâna în a sa.

— Harry ţi-a lăsat pisica?

— Nu, Witchy a apărut după plecarea lui.

— Mda, cred că *a apărut* este termenul cel mai potrivit. Sunt convins că, dacă am reuşi să aprindem lumina, am observa că Witchy s-a evaporat.

— Dispare frecvent, în ultima lună a lipsit mai mult de o săptămână. N-am crezut că va mai reveni, dar într-o zi şi-a făcut apariţia de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Rachel o luă înainte, conducându-l cu atenţie prin întuneric…

Lumina nu se aprinsese, dar când ajunseseră în bucătărie, constatară că Witchy *chiar plecase*. În următoarele zile, Razor constată că puterea de stăpânire a emoţiilor îi revenise în lipsa pisicii. Scările nu mai scârţâiau, iar acei curenţi de aer rece dispăruseră. Totul se schimbase – în afară de dorinţa lui faţă de această femeie,

care nu se temea să locuiască sub acelaşi acoperiş cu un străin.

Căuta cu îndârjire orice activitate fizică, sperând că astfel nu va mai simţi schimbările de temperatură din casă, care creştea şi scădea inexplicabil. În ultimii ani nu mai depusese o muncă fizică susţinută, iar acum îşi dădea seama cât de mult îi lipsea.

Posibil ca oboseala să nu-i scadă dorinţa, dar muncind până la epuizare, cu siguranţă i-ar fi fost mai uşor să se stăpânească. Înlocui ţevile sparte, înlocui becurile arse, puse uşile la loc, astfel încât să se deschidă fără efort şi înlocui faianţa din baie. În sfârşit, *Razor ajun*sese *la punctul în care se putea apuca de exterior, de filiciramul în piatră din jurul cupolei de la cel de al doilea etaj*.

— Nu trebuie să faci asta, Cody, spunea Rachel în timp ce mătura frunzele din faţa intrării. Dacă chiar vrei să faci ceva, aruncă o privire la uşa lui Maude.

— Cadrul uşii lui Maude nu este pe lista mea. Dacă voi face ceva, asta va fi numai pentru tine, ca să-mi plătesc masa şi casa.

— T Deja cumperi mai mult de jumătate din mâncare, aşa că schimbul nu este echitabil. Şi-apoi, Maude s-a purtat atât de frumos cu mine, iar eu nu am cum să mă revanşez. Aş considera-o ca pe o favoare… o favoare personală.

În cele din urmă, cedase. Ceva mai târziu, după-amiază, mergea alături de Rachel prin parc, după care intrară în câteva din casele transformate în restaurate de pe strada Abercorn. În timp ce casa lui Rachel era strivită între două clădiri mai înalte, cea a lui Maude făcea parte dintr-un grup de clădiri asemănătoare, care dădeau impresia unei comunităţi aparte, aşa cum se întâlneau foarte frecvent în primii anfde existenţă ai oraşului Savannah.

— Îţi mulţumesc că ai venit, Cody, spuse Maude ţinându-l sub braţ pe neastâmpăratul Petey. Uşa este aici, la capătul foaierului.

Acţionă un comutator, inundând camera-cu miriade de lumini venind de la candelabrul din hol.

Razor lăsă să-i scape un fluierat de admiraţie privind tapetul nou, covoarele moi şi aspectul plăcut al lemnăriei.

— Frumos. Nu ştiu cine a făcut toate astea, dar face treabă bună.

— *A făcut* treabă bună. Omul a fost un adevărat artist. A murit iarna trecută. De atunci n-am mai găsit pe altcineva care să pună suflet în lucrul făcut. Ce crezi?

Razor studia cadrul uşii cu un ochi atent. „Cadrul uşii" nu era chiar cel mai potrivit termen pentru ceea ce vedea. Erau doi stâlpi scobiţi, care susţineau o boltă zugrăvită. Unul din ei se mişcase, ieşind puţin de sub porţiunea de zid pe care o susţinea. Deplasarea stâlpului provocase căderea unor bucăţi din tencuiala pe care cineva o făcuse cu multă migală, o adevărată dantelărie în piatră.

— Cred că ar fi bine să găsesc un suport ca să sprijin zidul înainte să cadă toată tencuiala.

— Şi crezi că ai s-o poţi face? întrebă Maude.

— Probabil că da, deşi nu m-am ocupat niciodată cu aşa ceva.

— Şi o s-o faci? De data asta întrebarea venea de la Rachel, exact în clipa în care el se gândea la un refuz politicos. Cuvintele fetei i-l şterseră *pe* un clin minte, transformându-l într-o înclinare aprobativă a capului.

— Îţi mulţumesc, spuse Maude. Sunt de acord să-ţi plătesc un preţ cinstit, pentru că vei avea nevoie de o mulţime de bani ca să satisfaci cerinţele Societăţii de Istorie cu privire la casa lui Râchel.

— Uite ce e, Maude, eu n-am treabă cu Societatea de

Istorie, spuse el enervat brusc. Sunt aici numai în trecere, iar casa lui Rachel este un proiect cel puţin pe termen lung, şi care s-ar putea chiar să se dovedească nerentabil.

— Nu-I pisa pe Cody, Maude. Ţi-am adus o nouă mostră de ceai. Vrei să-l fac în timp ce el studiază problema?

— Da, ar fi bine, aprobă Maude.

Cody o privi pe fată dispărând în spatele casei, cu Petey tropăind vesel în urma ei.

— E bine, spuse Maude, chiar mă întrebam când îţi voi putea vorbi între patru ochi.

— Despre ce?

— Despre Rachel, desigur. E mult prea încrezătoare, şi-mi fac griji pentru că nu-ţi cunosc intenţiile.

Nici măcar nu vreau să mă gândesc la intenţiile mele, ar fi vrut Razor să spună. N-am nicio intenţie. E drept că nu mă pot abţine să o doresc, dar refuz să profit de încrederea ei. În loc de toate acestea însă, el continuă să studieze stâlpii, lăsând-o pe Maude să-i aştepte răspunsul cu înfrigurare.

— Observ că nu doreşti să discuţi despre relaţia ta cu Rachel, spuse ea, într-un sfârşit.

— Nu este nimic între noi, şi chiar dacă ar fi fost, n-aş fi discutat despre asta.

— Înţeleg. Ţi-a pomenit cumva despre prevederile primăriei cu privire la baremul de timp?

— Barem de timp? Nu.

— Atunci când se vinde o casă nerestaurată în Cartierul Istoric, noii proprietari sunt obligaţi să înceapă lucrările în maxim şase luni de la achiziţionare, în caz contrar, ei trebuind să ofere casa Societăţii Istorice pentru a fi vândută altcuiva.

— Generoşi cu timpul altora, nu crezi?

— Casa lui Rachel este cel mai bun exemplu pentru a

arăta de ce a fost încălcată ordonanţa.

Foarte mulţi oameni au cumpărat case în Cartierul Istoric, în ideea că le renovează, dar au abandonat din lipsa banilor sau a unui specialist. Casele au Continuat să decadă până au ajuns într-un asemenea hal, încât nimeni nu mai vrea să locuiască în ele.

— Deci nu Căpitanul a fost cel care i-a îndepărtat pe locatari.

Maude ridică privirile surprinsă.

— Ştii deja povestea bătrânei fantome?

— Desigur, şi dacă stau şi mă gândesc bine, chiar am avut o întâlnire, sau chiar două cu individul.

— Rachel nu mi-a pomenit niciodată despre pirat. Am auzit despre el în copilărie, dar nu ştiam că s-a întors: A lipsit multă vreme.

— Aşa mi s-a spus şi mie. Eu îl aştept să-şi facă apariţia în carne şi oase.

— Cum adică? Ai cumva puteri paranormale?

— Eu? Nu. Nici măcar nu cred în poveşti din astea, şi oricum, ştiu deja despre casa lui Rachel mai multe decât aş fi vrut. *Şi* despre *Rachel*, ar mai fi adăugat el. Aş vrea însă să ştiu mai multe despre tipul ăla care umblă după comori.

— Ah, adică Jacques. Din păcate, nu-ţi pot fi de niciun folos. A venit aici de numai câteva săptămâni şi a discutat cu Societatea Istorică. Zice că este istoric şi că face cercetări despre fantome şi comori pierdute. E vreo problemă?

— În orice caz, nu una pe care să o ştiu, dar am impresia că Rachel este cam circumspectă în ceea ce-l priveşte. Crezi că ai putea să-i pui câteva întrebări? Vreau să spun că aş pleca mai uşurat dacă aş şti că nu e vreun nebun care bântuie pe aici.

— Pleci? Eu credeam că… Adică Rachel mi-a dat de înţeles că urma să vină cineva să o ajute, şi am crezut că tu

eşti acela.

— Aşa crede ea. La dracu', eu am venit aici numai ca să-i găsesc unchiul, nu ca s-o adopt. Am deja suficienţe probleme, ca să mă mai încarc şi cu ale ei.

— Înţeleg. Atunci n-aş vrea să te reţin, dacă faci treaba asta împotriva voinţei tale.

— N-o fac. Adică o fac, dar… la dracu', am promis că o voi face şi mă ţin de cuvânt. O să pun un suport care să sprijine peretele, până mă voi hotărî cum am să repar zugrăveala.

— Asta pot s-o fac eu, spuse Rachel apărând din nou în hol. Vreau să zic că aş putea s-o fac dacă aş atinge formele iniţiale. Am studiat cândva arta, mai precis am început să studiez.

— Desigur, exclamă Maude, nu m-am gândit niciodată la asta. Cody, ai văzut vreodată figurinele pe care le face din lut?

Nu le văzuse. Îi pomenise despre ele atunci când erau în atelier, dar atunci se stinsese lumina şi nu apucase să i le vadă. Erau atâtea lucruri pe care nu le văzuse la Rachel şi toate păreau făcute ca să-l prindă în capcană în viaţa ei. Nu voise să dea de înţeles că e de acord să facă la casa lui Rachel mai mult decât câteva reparaţii minore. Nu voise să se ocupe de problema lui Maude. Şi, în niciun caz, nu avusese de gând să stea atât de mult, încât să se ocupe de restaurări istorice. Îşi repeta mereu aceste lucruri dar, ori de câte ori deschidea gura spunea da, atunci când ar fi vrut să spună nu.

De data asta nu putea da vina pe Witchy pentru că dispăruse de trei zile. Nu putea da vina nici pe Căpitan, pentru că micile adieri reci dispăruseră în aceeaşi zi cu pisica. Nu putea da vina nici măcar pe Rachel, pentru că încetase să-l mai compare cu cavalerul pe cal alb.

Vina era a blestematelor de cărţi de tarot, care

dădeau informaţii ce păreau să descrie cât se poate de clar situaţia lor. Nu avea nevoie de ele ca să afle ce era în spatele lui – ştia asta. O afacere pierdută, o reputaţie distrusă şi multă suferinţă. Nu-I interesa nici ce se afla înainte – avea de gând să se ocupe de toate problemele pe măsură ce ar fi apărut. Ar fi avut însă o nevoie cumplită să înţeleagă ce se întâmplă când privea în ochii lui Rachel şi citea încrederea din ei.

Încredere.

Speranţă.

Aşteptare.

Trei lucruri pe care el le pierduse de mult. Dispăruseră odată cu un tată care plecase, luându-i inocenţa copilăriei şi odată cu o mamă care încercase să-l înlocuiască. Şi odată cu venirea lui Harry, care-i distrusese visul.

Încredere.

Aşteptare.

Speranţă.

Toate acestea ţâşneau prin toţi porii fetei, care voia să-l facă să tânjească după lucruri în care nu mai voia să creadă – nici acum, nici altă dată.

Atunci se întoarse Witchy.

Patru

— Chiar crezi în chestiile astea cu cărţile?

Razor şi Rachel erau pe cale să termine cu pictatul stâlpilor reparaţi şi a zugrăvelii refăcute din foaierul lui Maude: Nu crezuse că va mai putea depune o muncă brută, dar era reconfortant să lucrezi în compania lui Rachel. Reuşiseră împreună să refacă zugrăveala căzută şi vechea arcadă.

— Nu ştiu. Una dintre elevele interniste a adus o dată un pachet de cărţi, după vacanţa de vară. Am învăţat să ghicesc când aveam şaisprezece ani. Era modul meu de a

atrage atenţia. Mă bucura gândul că fac ceva obscur, malefic. Celelalte fete fumau. Eu dădeam în cărţi.

— Şi aveai premoniţii şi atunci?

— Nu, numai după ce am orbit. Nici acum nu pot citi răspunsurile în cărţi. Pot numai să le spun semnificaţia. Evident că nu trebuie să spui asta clienţilor mei, pentru că asta mi-ar ruina credibilitatea.

Recunoaşterea îndoielii ar fi trebuit să-l liniştească, dar n-o făcu. Încă se mai lupta cu ideea pe care i-o inoculase ea, aceea că ei doi se vor îndrăgosti. Oricât ar fi susţinut ea că nu e sigură de cărţi, Razor era convins că fata ştie exact ce spune. Atunci când erau împreună, trăia tot timpul cu senzaţia că, din moment în moment, cineva urma să facă „hm”, iar senzaţia era din ce în ce mai puternică.

— Şi eu simt la fel, Cody, spuse ea de parcă l-ar fi auzit vorbind, nu numai tu.

— E din cauza locului, ai creat o atmosferă atât de mistică, încât acum nu ne mai putem elibera şi o ducem cu noi mereu.

— Cred că ai dreptate. Dar nu avea. Şi era din ce în ce mai greu să păstreze distanţa pe care şi-o impusese faţă de ea.

— Zugrăveala este extraordinară, Rachel, spuse el eşti foarte talentată.

— Şi tu. Rachel era bucuroasă că vremea se mai răcise, pentru că altfel Maude ar fi putut observa căldura pe care o degajau. Maude a spus că ai reuşit să faci ceea ce nimeni înaintea ta nu a putut. De ce ai renunţat?

— La meseria de dulgher? Din ambiţie. Voiam să fac mai mult decât să muncesc cu ora. Voiam să am propria mea afacere, să fiu cineva… pentru mama.

— Vorbeşti foarte des de mama ta. Dar tatăl tău?

— Nici măcar nu ştiu unde este. Razor râse uscat. A

vrut tot timpul să devină cineva. Îi plăcea să-şi dea aere în faţa femeilor. Într-o bună zi, pe când eram doar un puşti, a plecat cu una din ele.

— Măcar o mai aveai pe mama ta.

În vocea ei era ceva sfâşietor. Înălţându-şi privirea, o văzu nemişcată, cu pensula aproape atingând suprafaţa peretelui. Avea ochii larg deschişi şi în ei se putea citi o nesfârşită durere. Avea sentimentul neplăcut că ea îi putea rememora amintirile, la fel de exact ca şi el.

— Despre părinţii tăi ce poţi să-mi spui, Rachel? Dacă nu îţi face plăcere să povesteşti n-o face şi eu am să înţeleg. Eu de obicei nu discut acest subiect. Ce a fost a fost, iar mie nu-mi pface să scormonesc în trecut.

Fata îi aruncă o privire iute, neîncrezătoare.

— Numai când e vorba de Harry…

— Ei, cu Harry e altceva. Ce a făcut el a fost premeditat. Iar el nu este o parte intimă de-a mea. Şi nu sunt prea convins că e nici de-a ta.

— Harry este singurul membru al familiei pe care l-am cunoscut. Mama m-a dus la mănăstire când eram încă foarte mică şi n-am mai văzut-o de atunci. La început, a luat legătura cu maicile destul de regulat. A trimis chiar şi bani o perioadă de timp. Spunea întotdeauna că va veni să mă ia de acolo. Până când, într-o bună zi – aveam pe atunci cam doisprezece ani – a dispărut. Pe vremea aceea, nimeni nu voia să adopte o fetiţă excesiv de timidă şi cam sălbatică. Însă cred că n-am fost chiar aşa o pacoste. N-am făcut niciodată altceva decât să stau singură. Cred că de atâta nimeni n-a făcut un caz din faptul că am orbit, Mai târziu, a apărut şi Harry.

Razor strânse din umeri, ca să-şi dezmorţească muşchii, dar şi ca să mai risipească tensiunea care-l cuprinsese. Nu ştia ce să spună.

— Cum arată rezultatul muncii noastre? întrebă

Rachel, încercând să se opună încordării care o asalta.

— Bine, foarte bine. Şi ai dreptate. Uitasem satisfacţia pe care ţi-o dă munca făcută de tine însuţi. A trecut cam mult timp.

— Rachel lăsă pensula în găleata cu solvent şi începu să-şi şteargă mâinile cu o cârpă umedă.

— Îmi place să lucrez cu mâinile, întotdeauna mi-a plăcut. Îţi dă o mai mare stăpânire de sine.

— Uitasem această satisfacţie. Cu douăzeci de ani în urmă, pe când eram ucenic de tâmplar, nu simţeam nicio plăcere. Făceam ceea ce făceam doar pentru că aveam nevoie de bani.

— Cred că ai muncit din greu ca să mergi la şcoală şi ca să te îngrijeşti şi de mama ta.

— Ai nimerit numai două din trei. Muncitul din greu şi grija faţă de mama. După şcoala primară nu am mers m-i departe. Mama n-a ştiut niciodată că eu renunţasem la învăţătură ca să pot lucra program întreg. Era prea bolnavă.

— Îmi pare rău. Mie mi-a plăcut la şcoală, mai ales în liceu. A fost o luptă îndelungată, dar nu-mi pot imagina că n-am să termin. Deşi… deşi dacă stau şi mă gândesc bine, cred că pot. Eram în primul an de colegiu când am păţit necazul.

— Deci nu l-ai terminat? Eu da.

— L-ai terminat?

— Te surprinde?

— Nu, nu chiar. Cred că eşti un tip foarte hotărât, Cody. Poţi face tot ceea ce doreşti.

— După moartea mamei am început cursurile la serai şi am reuşit să termin liceul. După ce am achitat toate cheltuielile medicale ale mamei, am intrat la colegiu. Mi-au trebuit opt ani, dar am reuşit să-mi iau diploma.

Nu avea nevoie ca el să-i spună că este un om

grijuliu, pentru că ştia deja. Descoperea însă că era şi tenace. Cavalerul ei nu-şi abandonase familia.

— Mama ta ar.fi fost foarte mândră de tine, Cody.

— Şi eu eram, până când a venit Harry şi a distrus tot ceea ce clădisem cu atâta trudă. Începu să adune sculele şi le puse în camionetă.

— Nu cred că oamenii de aici vor face caz de situaţia ta, Cody.

— Poate că nu, dacă scopul vieţii mele ar fi să rămân un simplu dulgher. Dar eu nu asta urmăresc, Rachel. Vreau compania înapoi. Vreau să mi se spele pata de pe obraz. La ora asta, în New Orleans n-aş primi comandă nici ca să construiesc un coteţ.

Razor făcuse însă o descoperire foarte importantă – aceea că, dat fiind că Rachel gândea şi spunea că el nu putea greşi în nimic şi cu nimic, vecinii nici măcar nu o întrebaseră despre trecutul lui. Primise atâtea comenzi de la oamenii care auziseră de uşa lui *Maude*, *încât ar fi avut de lucru pentru toată iarna. Începuse deja să se ocupe de repararea casei lui Rachel*, *îndepărtase-lemnul putrezit*, *înlocuise obloanele crăpate*, *pregătind parterul pentru zugrăvit*. *Dacă ar fi putut să oprească visele*, *visele cu Rachel în braţele lui… Singura cale era să lucreze până când se făcea ora de culcare*.

Încet-încet, în Razor se întări ideea că ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să o dezamăgească pe Rachel. Nu mai adusese vorba despre cele afirmate în prima zi. Credea în cele spuse de cărţile de tarot despre el, pentru că avea nevoie să creadă. Era însă posibil să aibă îndoieli. Mai mult ca sigur că avea. Şi totuşi, noaptea, când totul era cufundat în întuneric, iar curenţii de aer formau un adevărat vârtej în faţa camerei sale de la mansardă, nu se putea opri să se gândească la cele spuse de ea, începând cu aceea că prin venirea lui îi va reveni vederea şi

terminând, ca de obicei, cu ceea ce susţinuse ea întotdeauna – că ei se vor îndrăgosti unul de celălalt.

Revenirea vederii era o idee discutabilă, deşi aparent absurdă. Nu era nici oftalmolog, nici vreun vraci mistic. Deşi, dacă mai era bântuit mult de premoniţiile lui, Rachel avea să se transforme cât de curând într-unul din aceştia din urmă.

Sculele folosite la reparaţie fuseseră în sfârşit recuperate şi venise vremea înlăturării suportului folosit ca întăritură. Îi scăpă printre buze un oftat.

— Ce s-a întâmplat, Cody? Nu arată bine zugrăveala?

— Nu, nu e vorba de asta. Am făcut o treabă bună, foarte bună. Cred că sunt puţin obosit.

— N-ai prea dormit, nu?

— Ar trebui să ştii. Se retrase încet pe hol şi deschise uşa.

— De ce spui că ar trebui să ştiu? Nu înţeleg. Ghidându-se după sunetul vocii lui, Rachel ieşi din casă şi se sprijini de balustradă, aşteptându-i răspunsul…

— Rachel, eu nu înţeleg prea bine darul ăsta pe care îl ai, vederea asta specială, dar mă înnebuneşte. Nu ştiu dacă visez sau dacă vii într-adevăr, noaptea, în camera mea.

— Tu cum ai prefera?

— Nu ştiu, dar jur că te-am văzut cât se poate de limpede, aşa cum te văd acum. Eşti îmbrăcată întotdeauna cu un fel de rochie străvezie şi nu porţi nimic pe dedesubt.

Rachel râse uşurată. Nu o văzuse.

— Cody, eu port un capot bătrânesc, care nu e străveziu de loc. Cred că ai fantezii erotice. Şi ce fac, când vin în cameră?

Concentrat asupra imaginii fetei în uşa camerei sale, aruncă drugul în camionetă mai tare decât intenţionase.

— Nimic, şi tocmai asta mă scoate din minţi. Te

apropii atât de mult încât mă faci să vreau… Vreau să zic că vii până lângă pat şi, apoi, pleci.

Rachel zâmbi. Era înnebunit. Simţise crescând fluxul care-i unea din clipa în care se sărutaseră, şi încercase să-l evite stând departe de el atunci când nu lucrau. Renunţase să-i mai spună despre venirea lui acolo sau despre faptul că acolo avea să rămână fiindcă-i văzuse tulburarea.

Nu-I mai atinsese cu acea mângâiere nevinovată, iar el nu mai făcuse nicio încercare de a o săruta, dar îi fusese foarte greu să ţină distanţa. Excitarea şi aşteptarea erau ceva nou pentru ea, ca şi ritmul alert al pulsului, fierbinţeala trupului şi furnicăturile de pe piele. Atracţia ei faţă de Cody era cu mult mai mare decât se aştepta şi era la fel de tulburată pe cât părea şi el.

Însă faptul că el o visa intrându-i în cameră nu-l prevăzuse. După venirea lui nu mai avusese nicio premoniţie. Chiar şi acea convingere uimitor de fermă că ei se vor îndrăgosti unul de celălalt nu-i venise decât după ce îi *dăduse în cărţi*. *Ciudat*.

Căutase răspunsul zile în şir. Înainte de venirea lui, soluţiile îi veneau întotdeauna fără niciun efort, ca nişte frânturi de imagini proiectate pe ecranul minţii. De data asta ecranul se încăpăţâna să rămână gol. Începuse să se întrebe dacă nu cumva îşi interpretase greşit viziunile. Dorea… nu, trebuia să ştie mai mult.

— Spui că sunt în camera ta. Atunci când apar, ai vrea să plec?

— Nu! Adică da. La dracu', Rachel, e destul de greu şi fără să complicăm lucrurile. Tu, de fapt, nu vrei să ştii ce vreau eu. Urcă în maşină.

Ce voia el? Ce voia de fiecare dată când o privea – să o ia în patul său şi să se lase atras în vârtejul de emoţii pe care îl simţea în jurul lor ca o prezenţă aproape fizică. Să mângâie, să guste, să devină o parte a ei.

Rachel zâmbi auzindu-i ordinul scurt.

— Şi nu-mi mai citi gândurile. Aici nu e vorba' de o plăsmuire de-a ta. E vorba de un bărbat care stă într-o casă care mai are puţin şi se dărâmă pe el, împreună cu o femeie încrezătoare, care, de fapt, ar trebui să fugă în direcţia opusă cât o ţin picioarele.

— Eu nu am de gând să fug, Cody.

— Ştiu. Parcă ar fi o conspiraţie monstruoasă pusă la cale de Harry ca să mă ţină aici. De ce? Habar n-am.

— Şi funcţionează?

— Funcţionează, şi din păcate al dracului de bine.

Rachel se urcă în maşină. Abia închisese uşa când Razor demară în trombă, scârţâitul cauciucurilor spărgând liniştea după-amiezii. Se simţea ca o marionetă care ştie că e manipulată, dar nu poate face nimic. Ura faţă de Harry îl făcu să înfigă piciorul în acceleraţie spre spaima lui Rachel, care abia putea să se ţină la curbele în care intrau cu o viteză nebună.

Nu reuşise să dea de niciun fir care să-l ducă la Harry şi, colac peste pupăză, se implica din ce în ce mai mult în viaţa fetei. Toate astea trebuiau să se termine! Trebuia să existe o cale de a-l găsi pe bătrânul ticălos, că doar nu se evaporase aşa, pur şi simplu. El cumpărase dărăpănătura aceea de casă. Cineva trebuia să ştie mai multe despre el. Poate că aşteptarea nu era cea mai bună soluţie. În niciun caz nu avea de gând să devină răspunzător de soarta domnişoarei Rachel Kimble.

— Îmi pare rău, Cody. Nu ştiu ce să spun, decât că eşti liber să pleci oricând doreşti. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea.

— Sigur, sigur. Şi ce o să faci?

— O să mă descurc.

— O să te descurci? Tu? Nici măcar nu ştiu cum o să mă descurc eu. Nici tu nici eu n-avem slujbă. Tu n-ai bani

şi nici eu, cei puţin nu atâţia cât să pun bazele unei noi companii.

— Dar ai deja un profit de două sute de dolari, şi, dacă ai fi lăsat-o pe Maude să-ţi plătească atât cât ar fi vrut, atunci ar fi fost şi mai mulţi.

— Rachel, n-am de gând să devin acel tip de vecin săritor şi bun la toate. Am ajutat-o pentru că ţi-e prietenă şi pentru că mi-ai cerut-o.

— Da? Şi ce e cu grămada aia de lucruri pe care mi-ai pus-o la intrarea din spate?

— Sunt câteva lucruri de care am nevoie ca să repar treptele din faţă şi... la dracu'! Se opri înciudat, frână brusc şi viră scurt intrând pe aleea din spatele casei. Iar îl apucase, iar făcea planuri de viitor, planuri pe care nu avea de gând să le ducă la îndeplinire. Şi la urma urmei, ce-o fi fost în capul celor de la Primărie când au făcut toată încâlceala asta de străzi cu sens unic?

Rachel zâmbi reţinut. Cody nu prea era în apele lui şi poate că avea dreptate. Probabil că, un somn bun le-ar fi făcut bine la amândoi. O să-i facă o ceaşcă mare din ceaiul ei special, pentru relaxare.

Razor îi surprinse zâmbetul care-i înflorise pe buze. Era de-a dreptul enervant cum această femeie îi citea gândurile, fără ca măcar să-i vadă expresia feţei.

— Coboară, Rachel, mai am un drum de făcut.

— Da? Unde te duci?

— Să văd cum putem să ne instalăm un telefon. Vreau să-l găsesc pe Harry şi, pentru asta, voi avea nevoie de ajutor.

— Vrei să angajezi pe cineva care să-l caute?

— Exact.

— Dar poţi să-ţi permiţi?

— Desigur, domnişoară Rachel Kimble. Tocmai am câştigat două sute de dolari după trei zile de muncă. Sunt

un om bogat!

— O să pregătesc cina, spuse ea, şi coborî din maşină.

— Nu te obosi. Sunt un simplu chiriaş, nu? Nu mă aştepta, nu ştiu când mă întorc. Şi ascunde undeva diavolul ăia cu ochi galbeni. M-am săturat să tot fiu privit de pisica asta.

Rachel se îndreptă spre casă şi rămase. În poartă până când Cody dădu colţul, îndreptându-se spre centru. Învăţase deja zgomotul motorului camionetei. Brusc, deveni mai atentă, în urma lui Razor mai era un vehicul. Era cu siguranţă o rablă, căci după zgomotul de fierărie, părea că-şi va împrăştia tablele pe drum. Pentru o clipă, i se păru că mai auzise sunetul acesta undeva.

Ambele maşini se îndepărtaseră şi fata fu cuprinsă de un sentiment ciudat, o presimţire sumbră. Cody locuia în casa ei de aproape o săptămână. În afară de emoţia care îi înconjura atunci când lucrau împreună, ea avusese şi o senzaţie de mulţumire, care însă se părea că nu-l cuprinsese şi pe chiriaşul ei. Era un tip iute la mânie şi, după toate aparenţele, nu prea dornic să-i împărtăşească bucuria de a fi acolo. Era din ce în ce mai clar că se amăgise singură. Ar fi putut fi fericită cu Razor în preajma ei, dar nu era.

De-asta plecase ca să angajeze pe cineva care să-l găsească pe Harry. Cu cât dădea mai repede de el, cu atât pleca mai repede din viaţa ei.

De ce oare îşi făcuse visuri că ar putea fi împreună? Se întoarse şi o luă spre intrare. Dacă ar fi avut lacrimi, ar fi plâns. Deschizând uşa, fu mai întâi întâmpinată de Witchy, apoi de mirosul unei pipe.

O pipă? Nu cunoştea decât o singură persoană care fuma pipă!

— Harry? Harry, tu eşti?

— Desigur, draga mea. Cine altcineva te-ai fi aşteptat să fie? Nu vii să-mi dai un pupic?

— Unde eşti?

Nu pricepuse niciodată cum de putea avea viziuni despre toţi ceilalţi în afară de Harry. El o înconjură cu braţele şi ea recunoscu mirosul proaspăt de briză marină al apei de colonie şi gâdilăturile mustăţilor pe obraz.

— O, Harry, unde ai fost? Am atâtea să-ţi povestesc!

— Nu acum, iubito. Am trecut numai ca să-ţi dau să semnezi hârtiile astea. Vino aici.

Îi dădu drumul din braţe şi-i puse un stilou în mână.

— Să mergem la masă. Am pus o riglă acolo unde trebuie să semnezi.

— Ce hârtii sunt astea? Ce semnez?

— Mai trec o proprietate de-a mea. pe numele tău, o clădire pe malul râului. Odată cu transferul o şi ipotechez, dar e numai temporar, desigur. Am un prieten care a dat de necaz şi îmi trebuie bani lichizi…

— Dar, Harry, nu cred că voi putea să întreţin încă o casă. Abia mă descurc cu asta. Deşi am vândut nişte pisici de ceramică, nişte ceai şi am mai ghicit în cărţi, nu am putut plăti pe octombrie, iar Societatea Istorică…

— Nu-ţi face griji, draga mea. Voi avea eu grijă de asta. Într-o zi, curând, vei avea mai mulţi bani decât vei avea nevoie. Ai încredere în mine!

— Am încredere, Harry, dar asta nu e tot. Cody e aici.

— Da? Perfect. Ştiam că te va găsi.

Între timp ajunseseră în dreptul mesei, iar Rachel simţea marginea scaunului atingându-i genunchii.

— Pe tine te caută, Harry. Ştii că e furios pe tine.

— A, da. Mi-am închipuit, dar asta se va schimba cât de curând. Semnează aici, dragă.

Rachel se supuse. La urma urmei, omul ăsta făcuse atâtea pentru ea. Venise atunci când era singură şi nu avea

unde să se ducă. El era cel care-i cumpărase căsuţa asta. Dacă el avea acum nevoie de bani, nu-l putea refuza.

— Harry, Cody pare foarte hotărât.

— Ştiu, iubito. N-aş fi ales pentru tine un altfel de om.

— Ales pentru mine? Nu înţeleg.

— Vei înţelege, şi încă foarte curând.

Harry pleca. Ştia asta şi faptul o intriga. Până acum nu avusese premoniţii, viziuni, nimic special legat de el. Doar convingerea că ţinea la ea.

Fusese oare atât de disperată încât judecase subiectiv? Poate că se înşelase.

— Nu te îndoi de tine, Rachel. L-am ales pe

Razor Cody pentru că am ştiut că îl vei plăcea. E iute la mânie ca şi mine şi la fel de încăpăţânat. Va fi alături de tine atunci când eu voi fi departe, iubito. Veţi fi perechea ideală.

— Nu mai sunt aşa de sigură; Harry. Şi cred că ar fi bine să te previn. Are de gând să-ţi radă capul, să ţi-l taie şi apoi să plece.

Bărbatul chicoti.

— Hotărât lucru, e un tip după sufletul meu sau, în cazul lui, după capul meu. Tot ceea ce ai tu de făcut este să-l ţii aici cu orice preţ. Găseşti tu o soluţie. Şi, draga mea, nu-i spune că am fost pe aici.

— Dar, Harry, nu înţeleg nimic.

— Vei înţelege, iubito, vei înţelege.

Plecă la fel de intempestiv cum venise, lăsând-o pe Rachel cu promisiunea că ea şi Cody vor fi „perechea ideală 1.

Încă furios, Razor se opri mai întâi la compania de telefoane. După ce se strecură cu greu printre maşinile parcate, trebui să aştepte până ce o altă maşină îi făcu loc să intre. Păşind pragul companiei, urmări cu coada

ochiului o furgonetă care stătea pe marginea şoselei, de parcă ar fi aşteptat pe cineva să iasă. Dar nimeni nu ieşi. Se scuturâ nervos. Era vina lui Rachel. Din cauza ei, nu putea să-şi scoată din cap fantasmele nici când erau împreună, nici când era singur. Părea ancorată definitiv în mintea lui.

Responsabilul cu partea de reparaţii a companiei de telefoane îi luă cererea şi îndeplini formalităţile necesare instalării postului telefonic, apoi îl îndrumă spre Comisia de Planificare din cadrul Societăţii Istorice, care îi aduse la cunoştinţă regulamentul în vigoare şi îl trimise la primărie. Acolo, funcţionarul de la proprietăţi îi confirmă că actele casei erau pe numele de Rachel Kimble şi îl conduse până la Biroul Ipoteci. Acolo Razor află întreg adevărul.

Doar o mică parte din ratele de plată ale clădirii victoriene fusese achitată, folosind drept garanţie o altă proprietate de pe malul râului. La o examinare mai atentă, el observă noua ipotecare-a celei de-a doua construcţii, care tocmai fusese trecută pe numele fetei.

Razor era aproape convins că Rachel nu ştia că este proprietara a doua case. Şi ambele erau ipotecate complet, cu plăţi scadente la începutul fiecărei luni. Acesta reprezenta un alt motiv să-l ţină acolo, pentru că acum el nu-i dorea numai corpul, ci voia să-i facă şi viaţa mai uşoară.

Razor îşi înfundă mâinile în buzunare şi o luă agale pe drumul pavat cu piatră, folosită pe vremuri ca balast la navele cu pânze, îndreptându-se spre malul apei. Spre dreapta era Factors Walk, un şir de depozite vechi, transformate acum în baruri, restaurante şi mici magazine. Judecând după număr, noua proprietate a lui Rachel era spre stânga.

Cody studie clădirile cu curiozitate. Se trezi strângând din umeri, cuprins de o stânjeneală ciudată. Era

ceva straniu cu casele acelea. În afară de el, nu mai era nimeni pe malul apei şi, cu toate acestea, avea senzaţia că e urmărit. Şi de data asta, nu era pisica.

Trecu pe lângă şirul de clădiri nelocuite şi dărăpănate, până ajunse la numărul pe care îl copiase din registrul primăriei.

— Clădirea în cauză nu părea să valoreze mare lucru, aşa că se întrebă la ce i-ar fi putut folosi lui Harry şi de ce o trecuse pe numele lui Rachel.

Uşa era încuiată şi toate ferestrele acoperite, cu excepţia uneia mici, de pe faţadă. Punându-şi mâinile pe lângă ochi, Razor încercă să privească înăuntru. Nu se putea vedea nimic, dar nici nu credea că ar fi ceva de văzut. Într-un sfârşit se întoarse, cu gândul să revină o dată pe lumină, ca să studieze structura casei.

Simţea o nevoie acută să fie singur şi să mediteze la obsesia numită Rachel. Alese un bar şi intră înăuntru. La pian, o femeie slabă cânta un cântec marinăresc despre dragoste pierdută şi promisiuni încălcate.

Razor comandă o halbă de bere şi se aşeză la o masă, gândindu-se la situaţia sa. Plecase din New Orleans şi venise în Savannah ca să se răfuiască cu omul care îi cauzase atâta suferinţă. În loc de asta, o întâlnise pe Rachel care îl atrăsese în viaţa ei, construind parcă o carapace în jurul lor.

Fără să ştie cum se întâmplase, se trezise pledând cauza casei fetei în faţa comisiei pentru restaurări, spunând că el este dulgherul care se va ocupa de refacerea ei. Se angajase astfel să facă ceva, ce iniţial respinsese cu hotărâre. Cu toate acestea, deja se apucase de treabă, iar oficialităţile văzuseră asta. Nu fusese uşor să-i convingă, dar pentru că toată lumea o aprecia pe Rachel, decizia fusese de prelungire a termenului necesar reparaţiilor.

Razor bău cu sete din berea fadă şi dădu din mână

iritat. Era ceva cu oraşul ăsta blestemat! Ajunsese la concluzia că era aşa, pentru că îi amintea de mama sa şi de toate lucrurile pe care nu reuşise să le facă la vârsta de şaptesprezece ani. Avea senzaţia că trăieşte într-o lume paradoxală, veche şi totuşi modernă, o lume din care nu găsea calea de ieşire. Dar *Rachel avea nevoie de el, şi acum avea şansa să facă un bine*.

Două ore mai târziu, concluzionând că vina tatălui său care-i abandonase trecuse asupra sa un sentiment de responsabilitate pentru Rachel, Razor se îndreptă spre maşină. Dorinţa şi excitarea lui erau de înţeles – fusese în închisoare, trecuse atâta vreme de când nu mai avusese o femeie.

Furgoneta care făcuse loc camionetei lui Razor era parcată acum pe locul alăturat. O studie un moment, apoi porni motorul şi o luă încet spre casă. Era una din rarele nopţi când era recunoscător pentru străzile cu sens unic şi lipsa traficului. După ce intră în două parcuri care-l întoarseră înapoi, găsi, în sfârşit, uliţa care trebuia şi intră pe ea…

Uliţă! La dracu', în New Orleans s-ar fi numit alee. Ar fi fost murdară, ar fi mirosit urât şi ar fi fost prea strâmtă pentru o camionetă, dar ar fi purtat numele care trebuie – alee.

Dacă ar fi fost în New Orleans la ora asta, ar fi intrat în casă şi ar fi dormit un somn sănătos până dimineaţă. Dar nu era în New Orleans şi acum trebuia să-şi amăgească dorinţa nebună pentru femeia dinăuntru. Presupunând că va reuşi să adoarmă, cu siguranţă că o va visa pe Rachel.

Casa era cufundată în întuneric. Razor nu-şi dădea seama dacă asta însemna că fata se culcase sau pur şi simplu uitase să aprindă lumina. Merse din cameră în cameră şi acţionă comutatoarele, scăldând totul într-o

lumină orbitoare, apoi urcă la etaj. Dormitorul lui Rachel era gol. Fata dispăruse. Chiar şi blestemata de pisică dispăruse.

Începu să urce scările care *duceau* la cel de-al treilea etaj şi se aşeză greoi pe trepte. Unde putea să fie? Simţi un fior rece pe şira spinării. De data asta un fior de teamă, nu ca acele mici adieri prin care credea că simţea prezenţa stafiei Căpitanului. Se simţea golit de orice senzaţie, ca în copilărie, după moartea mamei sale…

Nu-i plăcea…

Deşi avea reputaţia unui singuratic, nu-i plăcuse să fie singur. Nu-i plăcuse niciodată.

Cinci

Razor încă mai stătea pe trepte când îi auzi venind. Era Rachel însoţită de un bărbat. Vocea nu i se părea cunoscută dar, în afară de domnul Grossman şi de un vecin mai în vârstă, nu se întâlnise cu alţi bărbaţi cunoscuţi de către fată.

— A fost plăcut, Rachel, foarte plăcut. Pot să te Invit la cină mâine seară? Poate la Hanul Piraţilor?

— Nu cred, Jerry, dar mulţumesc pentru invitaţie. Bei o ceaşcă de ceai?

— Da, ar fi minunat.

Minunat? Vocea străinului nu era nici fermă, nici ezitantă, doar încărcată de speranţă. Sigur că ar fi fost minunat să intre şi să bea o ceaşcă de ceai cu Rachel. Razor se strâmbă ascultând, şi stomacul i se crispă, de parcă ar fi vrut să i se urce spre plămâni.

Podeaua scârţâi sub paşii care o urmau pe fată pe coridor, trădând un bărbat de greutate medie.

Brusc, i se păru că şi el avea acea capacitate pe care fata o numea „a doua vedere”. Avu impresia că iese din el însuşi şi o ia încet pe scări.

Te simţi ca acel cavaler pe cal alb, îşi spuse el, gata

să-i vină în ajutor. E normal. Însă muşchii stomacului, care se contractau dureros, spuneau că ceea ce simţea el era de fapt, mult mai mult.

Murmurul vocilor era prea slab ca să poată prinde ceva, dar, din când în când, o auzea pe Rachel râzând. Însă nu râdea din toată inima, lucru care-l neliniştea. Cine mai era şi ăsta? Nu-i spusese că avea de gând să iasă, dar nu era mai puţin adevărat că el fusese plecat toată după-amiaza, şi ceea ce făcea Rachel era treaba ei. Nici el nu-i spusese ce avea de gând să facă.

Deodată, Witchy apăru la baza scării uitându-se fix la el, pradă unei agitaţii evidente. Urcă şi coborî scările în fugă de câteva ori, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva. Ceva urgent.

Razor o luă spre hol. Pisica se întoarse, se foi nehotărâtă, apoi scoase acel mieunat scurt prin care îşi manifesta îngrijorarea şi care spunea foarte clar ce voia de la el. Era clar că nici lui Witchy nu-i plăcea oaspetele lui Rachel.

Când Razor intră, bucătăria era cufundată în tăcere, iar fata se lupta cu omul care o însoţise până acasă. Ţinând-o de mâini şi presând-o de chiuvetă el încerca să o sărute, în timp ce ea se ferea, mişcându-şi disperată capul în toate părţile.

— O, scuză-mă, Rachel, nu ştiam că te-ai întors. îl privi pe bărbat, care se dădu înapoi surprins. Bună, sunt Razor Cody. Nu cred să ne fi întâlnit.

— Cody, eşti acasă! Rachel veni lângă el. Îmi pare rău că nu te-ai întors la timp, ca să prinzi concertul din parc. Acolo m-am întâlnit cu Jerry care a fost atât de drăguţ şi m-a condus acasă.

— Mulţumesc, Jerry, a fost foarte drăguţ din partea ta. Cuvintele erau spuse pe un ton egal şi măsurat, dar ameninţarea rece care se ascundea în spatele lor era mai

mult decât evidentă.

— Nu ştiam că ai pe cineva în casă, Rachel.

— Are.

— Rachel? Jerry se întoarse spre ea, neştiind ce să creadă.

— Da, Jerry, Cody stă aici cu mine.

— Înţeleg, Jerry îi mai aruncă o privire lui Razor, după care se întoarse scurt pe călcâie. Noapte bună, Rachel, iartă-mă dacă am fost deplasat. Ne vedem… altă dată.

Uşa se trânti.

Rachel rămase tăcută. Nu ştia ce să spună, îl aşteptase toată după-amiaza să se întoarcă, frământându-se de îngrijorare. În cele din urmă, plecase să se plimbe ca să-şi alunge încordarea. Ajungând în parc, se oprise să asculte concertul, încercând să umple cu ceva golul dureros lăsat de absenţa lui Cody.

Apăruse apoi Jerry, care o mai deconectase şi pe care îl lăsase să o conducă până acasă. Nu-şi închipuise că avea de gând să încerce să o sărute, iar acum se simţea de parcă ar fi făcut ceva foarte rău.

Razor o privea cum îşi muşca buza de jos. Nici el nu-şi mai găsea cuvintele. îl durea capul de la excesul de băutură şi respira precipitat, încă încremenit de imaginea fetei, neputincioasă în faţa forţei agresorului. Erau ca două animale care se învârfeau unul în jurul celuilalt, fiecare îngrijorat de posibila reacţie a celuilalt, dar niciunul capabil să domine.

Prima vorbi Rachel.

— Îţi mulţumesc, Cody, dar nu trebuia să-ţi faci griji pentru mine. Jerry e cam impertinent, dar întotdeauna l-am pus la punct.

— Aşa cum îl puneai la punct când am intrat?

Oare chiar încercase să-l oprească? Nu era sigură.

Ştia că Razor era acasă, pentru că îi simţise prezenţa. Se simţise imediat uşurată, dar uşurarea lăsase loc furiei pentru că plecase fără să discute despre problema lor. Jerry fusese drăguţ cu ea, chiar în momentul în care simţea nevoia să fie consolată de cineva care făcea parte din anturajul de zi cu zi.

Nu-l rugase pe Cody să intre în viaţa ei şi, orice ar fi spus cărţile de tarot, nici acum nu-i cerea nimic. Cu toate acestea, o încerca un regret profund, pentru că a cere şi a vrea erau totuşi două lucruri total diferite. Se simţea ruşinată, fiindcă îl încurajase pe Jerry, sperând că Razor îi privea.

Toată viaţa îşi purtase singură de grijă. În această după-amiază, după plecarea lui Cody, aruncase o privire critică asupra propriei vieţi.

I Nu avea nevoie de nimeni. Fusese un copil nedorit şi asta o rănise adânc. Se obişnuise cu durerea şi trăsese nişte foloase de pe urma ei, transformându-şi viaţa într-un şir de mici succese. Nu avusese timp de bărbaţi şi nu avusese în cine să se încreadă, până la venirea lui Harry. Apoi Cody. Până acum, nu fusese sigură dacă, acceptarea atât de rapidă fusese datorită darului cu care era înzestrată sau datorită unei nevoi reprimate până atunci.

Însă trebuia să recunoască că aprobase tacit încercarea lui Jerry de a o săruta, şi asta nu pentru că îl dorea. Încercase să se convingă pe sine însăşi că nu avea nevoie de Cody şi voise să-l pedepsească, pentru că o făcuse să afle ce simte o femeie care doreşte un bărbat şi acesta îi întoarce spatele. O făcuse să-i fie ruşine de ea însăşi.

Dorise ca Razor să-l vadă pe Jerry. Dorise să-l facă gelos, să-l vadă furios, atât de furios încât să uite de blestemata de distanţă pe care o ţinea faţă de ea. Acum însă, îşi dădea seama că greşise prosteşte şi nu mai ştia ce

să facă de ruşine.

— Ai dreptate, Cody, am… am vrut să te pedepsesc.

Vocea lui abia se auzi.

— De ce?

— Pentru că am vrut să mă săruţi, am dorit să-mi spui că fac bine că te doresc, iar tu nu ai făcut nimic din toate astea.

Witchy mieună.

Razor îşi simţea tâmplele zvâcnind. Gura îi era uscată, iar respiraţia întretăiată. Să-i spună că e bine că-l doreşte? Deci ea credea că el nu o dorea. El încercase să se convingă pe sine însuşi de acelaşi lucru. Amândoi greşiseră. Pentru el, nu era pe lume dorinţă mai mare decât să o sărute, să-i scoată fusta lungă şi bluza lălâie şi să descopere femeia de sub haine, femeia care venea la el în vis. Stătea acolo, în bucătărie, mai excitat decât fusese vreodată şi se simţea ca ultimul tâmpit.

Ca Don Quijote, luptând cu morile de vânt. Ca şi Cavalerul Lancelot, alergând să o apere pe Guinevere. Ca Han Solo, tânjind după prinţesă. Ca şi cavalerul pe cal alb, cu care îl comparase ea. Simţea că îşi pierde fermitatea. Era cazul să plece cât mai repede de acolo, înainte să facă vreo prostie, ca de exemplu să dea frâu liber dorinţei care-l măcina…

Rachel îi simţi încordarea şi se strădui să se relaxeze. Greşise încă o dată forţându-l să reacţioneze. Nu fusese niciodată necinstită, niciodată nu apelase la trucuri ieftine. Şi nu putea nici acum.

— Iartă-mă, Cody, m-am purtat prosteşte.

— Aşa e, Rachel. Sunt un singuratic. Fac tot ceea ce fac în deplină cunoştinţă de cauză a rezultatului final şi sunt întotdeauna gata să-mi asum consecinţele acţiunilor mele. Cu alte cuvinte, sunt adeptul legii talionului: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

— Îmi pare rău că te-am rănit, spuse ea îndreptându-şi spatele.

Dumnezeule mare, oare cât timp trecuse de când cineva îşi mai ceruse scuze în faţa lui? De când cuiva îi mai păsase de el? Trecuse foarte multă vreme, numai că până acum nu contase. Nu avusese nevoie de consolare sau de iertare. Nu era obişnuit cu ele şi nu ştia cum să reacţioneze în astfel de situaţii. Până să vină la Savannah fusese mulţumit de viaţa pe care o dusese. Până când Rachel îl primise cu bucurie în viaţa ei.

Nu crezuse că o să se bucure, nu râvnise la un loc în inima ei, nu se gândise niciodată că ar putea trage vreun folos din situaţia în care era. Când începuseră, oare, să conteze toate astea?

Rachel se uita la el cu ochii goi, de parcă ar fi putut să-l vadă, de parcă i-ar fi receptat fiecare emoţie ca pe ceva fizic.

Pisica mieună din nou.

— Hai, Witchy, spuse fata pe un ton imperativ. E timpul să mergem la culcare. Mâine avem o zi grea.

Încercă să treacă pe lângă Cody. Simţurile acestuia erau înnebunite de mirosul parfumului şi de atingerea fustei pe picior.

O prinse de braţ ca să o oprească. Nu putea să-i dea drumul…

— Ce faci mâine?

— Trebuie să ridic un nou transport de ceai şi să duc ultimele pisici de ceramică la magazinul lui Maude. De ce?

— Dacă vrei să cinezi în oraş, te duc eu.

— Drăguţ din partea ta, Cody.

Drăguţ! Din nou acest cuvânt – drăguţ. Numai că în acel moment el nu se simţea de loc drăguţ. Era furios. Avea impresia că se învârte îl loc, confuz, ca acel titirez al copilăriei care, odată pornit, îşi pierde culorile într-o pată

nedecisă.

— Cine mai bea din ceaiul tău de mure, Rachel?

Ştiu răspunsul înainte ca ea să deschidă gura. Ştiu şi se crispa, de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

— Jerry.

Aerul nopţii părea mai încărcat ca de obicei. Razor făcea eforturi disperate să se liniştească pentru a putea adormi, dar în zadar. Nu putea sta nemişcat. Stând întins în întuneric, îmbrăcat numai în chiloţi, fiecare nerv îi părea încărcat cu energie în continuă mişcare. Îşi frecă ceafa iritat.

Îşi atinse părul cu degetele. Prea lung, hotărî el. Trebuia să facă un drum la frizer. Ca să strângă suficienţi bani pentru a demara lucrările la casa lui Rachel, trebuia să se impună în faţa tuturor gomoşilor din oraş, şi pentru asta trebuia să arate corespunzător.

Iar îl apucase! Iar făcea plănuri pentru casa asta!

Avea nevoie de… La dracu', avea nevoie de o femeile Avea nevoie de Rachel Kimble.

Cu o grimasă de dezgust, se ridică din pat şi se duse la fereastră. Afară era o lună plină, mare şi strălucitoare, care lumina aproape ca ziua. Casa avea vedere spre râu, pe care se întrezăreau plutind câteva barje, ale căror lumini clipeau mărunt printre crengile pomilor de pe mai. Străzile desenau un tablou regulat, respectând şi *acum* proiectul iniţial al primilor locuitori ai oraşului.

— Conform scurtei lecţii de istorie pe care o primise, primii pomi aduşi aici fuseseră duzii, plantaţi în vederea unei viitoare industrii-a mătăsii, dar se uscaseră cu toţii de mult. Chiar şi grădina *Trustee's*, în care se cultivau toate plantele experimentale, fusese abandonată. Din vremurile glorioase de demult un singur lucru mai dăinuia – cel mai renumit restaurant din Savannah – *Hanul Piraţilor*.

Pirat.

Căpitanul Perine.

În acel moment, auzi din nou zgomotul paşilor care urcau scara către camera lui. De data aceasta, însă, nu se mai opriră, ci se îndreptară direct spre uşă.

În prag stătea Rachel, la fel ca în fiecare noapte de când venise el. Numai că în noaptea aceasta el nu dormea, nici măcar nu era în pat. Iar în noaptea aceasta, ea nu mai purta acea rochie străvezie, nici capotul bătrânesc. *Părul* blond cădea în cascadă pe umerii goi, lucinef ca aurul în lumina lunii.

— Rachel, şopti el răguşit, nu vrei să faci asta.

— Ba da, Cody, vreau. Sigur că vreau.

Ştiuse că în el sălăşluia spiritul mândru al leului – regele junglei, puternic, maiestuos, ţinându-şi toate reacţiile sub un autocontrol sever. Rachel era conştientă de eforturile lui pentru că le simţise foarte clar în tăcerea nopţii.

La fel de puternică era însă şi dorinţa, şi, în momentul în care se lipi de el, primul impuls al lui Cody fu să se dea un pas înapoi, apoi toată rezistenţa i se frânse şi se lăsă absorbit de vârtejul de senzaţii. O înconjură cu braţele lui puternice.

— Eşti sigură, Rachel? o întrebă cu vocea întretăiată de-emoţie.

Ea îi mângâie bărbia cu buzele şi şopti numai două cuvinte:

— Foarte sigură.

Razor înţelese că era pierdut. Numai Dumnezeu ştia cât de mult încercase să se ţină deoparte. Sărutările din parc arătaseră foarte limpede cum avea să fie dacă ei doi ar fi fost împreună, iar el fusese cinstit faţă de ea şi încercase să dea înapoi. Simţindu-i corpul tânăr lipit de al lui, ştia că face o greşeală, dar nu mai exista cale de întoarcere.

Mâinile îi fură cuprinse de un tremur nestăpânit atunci când îi atinse cu degetele faţa minunat de frumoasă, vrând să-şi întipărească în minte pentru totdeauna, ceva ce el putea să vadă, iar ea numai să-şi imagineze. Apoi, buzele li se întâlniră.

Se deschise toată la atingerea, lui. Erau cuvinte, dar niciunul nu ştia cine vorbise, nici ce. Pentru că nu era momentul vorbelor, al jurămintelor şoptite. Acum vorbeau corpurile, iar jurăminte erau mângâierile.

— Cred că te-am aşteptat întotdeauna, Cody.

— Nu înţeleg de ce, dar cred.

Ea îşi lăsă mâna să alunece, mângâindu-i pieptul, stomacul, apoi mai jos până la chiloţi, unde îi atinse timidă tăria.

— Nu eşti îmbrăcat, Cody.

El se forţă să nu tremure sub atingerea degetelor curioase.

— Nici tu, domnişoară Rachel. De ce?

— Nu vreau să fie nimic între noi.

— Sunt de acord.

— Cred că eşti un om cu totul deosebit. Îi atinse sprâncenele, nasul, apoi degetele coborâră pe bărbia puternică, pe muşchii încordaţi ai nâtului, ajunseră din nou pe piept şi se opriră la unul dintre sfârcuri, unde se opri şi ridică întrebătoare capul.

— E ceva aici?

În faţa acestei noi dovezi a puterilor ei de percepţie, Razor simţi un fior pe şira spinării.

— Da, un tatuaj.

— De ce?

— Acum nu mai ştiu. La vremea respectivă, probabil că îl consideram ceva nemaipomenit, un semn de bărbăţie. Ieşisem cu echipa să bem, ca să sărbătorim avansarea mea ca şef de şantier. Îi prinse vârfurile degetelor şi le duse la

buze. Era o tâmpenie.

— Ba nu, te recunosc chiar şi în acel gest. Ce reprezintă?

— Un cuţit, mai precis un pumnal.

Ea se aplecă şi îi mângâie sfârcul cu buzele.

— De aici ţi-ai luat numele?

— Nu, porecla am căpătat-o când eram în marină, de la briciul pe care îl foloseam.

Întrebarea plecă pe negândite.

— Ca să ucizi?

— Nu, ca să mă bărbieresc. Dar amândoi ştiau că e un răspuns dat din delicateţe. Nu-I folosise ca să ucidă, dar n-ar fi ezitat s-o facă dacă ar fi fost necesar.

Rachel tremură.

— Te înspăimânt, Rachel?

— Nimic din tine nu mă sperie, Cody, în afară de felul în care mă faci să mă simt.

El o ridică delicat şi o purtă în braţe spre patul său, o aşeză şi se dădu un pas înapoi ca să-i poată admira toată splendoarea.

— Şi cum te fac să te simţi?

— Ca şi cum m-aş pierde. Ca şi cum Rachel Kimble ar dispărea pentru totdeauna. E ca şi cum m-aş crea din nou, tot timpul. Am avut viaţa mea dinainte, apoi mi-am pierdut vederea şi am avut o altă viaţă după. Acum, viaţa mea este cu tine.

Razor veni către pat, în spatele ei şi se întinse pe o parte, sprijinit într-un cot. Ca şi Rachel, simţea o dorinţă nebună să atingă, să mângâie, să cunoască perfecţiunea corpului acestei femei care venise la el. Îi găsi buzele din nou şi o simţi cum se deschidea ca un mugur, urmându-i mişcările capului, învăţând repede să răspundă întrebărilor mâinilor.

Prinsă în torentul de senzaţii, ea înflorea sub

mângâieri, până când corpurile lor înlănţuite cerură imperios mai mult. Atunci, el se mişcă deasupra ei, simţindu-i agitaţia şi găsi locul visat care îl primi cu o neaşteptată căldură. După o scurtă ezitare în faţa unui obstacol ne aşteptat, ei se contopiră, iar Razor se simţi ca atunci când, la douăzeci şi unu de ani, îşi celebrase primul triumf. Rachel fu cea care îi tatuă pielea cu esenţa ei, încoronată de maiestuozitatea eliberării.

Mai târziu, când luna se ascundea după copaci, iar lumina ei pâlea, Razor îi privi somnul liniştit, de copil, şi se gândi la cele ce se întâmplaseră. Fusese un lucru minunat, minunat şi profund totodată.

Din prima zi de când venise şi-o închipuise pe Rachel în patul său, şi asta noapte de noapte. Acum era cu adevărat acolo, în braţele lui, ca şi în cel mai ascuns colţ al inimii. Refuza să mediteze mai adânc la semnificaţia acelui gând, la satisfacţia pe cre încă o mai simţea, la vulnerabilitatea unui bărbat care făcuse dragoste cu o femeie, care îl aşteptase să vină şi îl acceptase cu toată fiinţa.

Acum, lenevind în lumina caldă a soarelui, se simţea bine. Îi spusese că se vor îndrăgosti unul de altul şi că vor deveni amanţi, şi iată că totul să adeverise. Îi mai spusese despre viitorul lui, despre companie şi despre această noapte. Mai vorbiseră despre pasiune violentă şi neînţelegeri, succes şi dragoste. Mai rămânea să se adeverească previziunea că îşi va recăpăta vederea, şi aşa trebuia să se întâmple, pentru că speranţele ei erau profund ancorate în această convingere. Dar dacă se înşela? Ce se va întâmplă cu Rachel? Ce se va întâmplă cu ei?

Când se trezi, ea dispăruse lăsând în urmă parfumul care încă mai dăinuia în aşternuturile mototolite. Câteva îndelungate momente el rămase întins, încercând să-şi

adune gândurile, şi apoi sări în picioare. Avea inima uşoară cum de mult nu i se mai întâmplase. Trase pe el o pereche de blugi şi coborî vioi scările, spre cafeaua al cărei miros îl simţea venind din bucătărie şi spre Witchy care precis că era acolo, moţăind pe pervaz.

— Mi-au? spuse ea şi se ridică leneşă în picioare, începând să-şi lingă o lăbuţă cu atenţie, şi să-şi spele botul.

— Unde e Rachel?

Pisica nu răspunse. Razor îşi turnă o ceaşcă de cafea şi continuă să vorbească de parcă s-ar fi aşteptat ca animalul să-i dea replica.

Unde ai fost noaptea trecută, pisică? Ştiu că ştii că noi… adică Rachel şi cu mine… că…

Ezită un moment, apoi continuă, vorbind cu pisica şi totodată cu sine însuşi.

— Am făcut dragoste, Witchy. Am petrecut noaptea unul în braţele celuilalt şi nu a fost o părere. A fost real, Witchy, real!

— Mi-au, fu răspunsul vag al pisicii, care sări de pe pervaz şi o luă alene pe scări.

Witchy începuse să se îngraşe. Razor îşi înconjură talia cu braţele şi controlă zona de sub coaste. Şi el se îngrăşase, sau în orice caz, îl păştea acest pericol dacă nu se apuca mai repede de muncă.

— Rachel?

De data aceasta nu fu nimeni care să îi răspundă. Până şi pisica îl abandonase.

— Bună dimineaţa, domnişoară Kimble, spuse Jacques Devoie, ajungând-o pe Rachel în timp ce ieşea din magazinul de ceaiuri al lui Jerry, de unde se aproviziona de obicei. Înţeleg că faci progrese cu casa. Nu ştiam că dulgherul locuieşte împreună cu tine.

— Da, Cody stă acolo. Nu-şi putu reţine un zâmbet. Da, sigur că era acolo! Şi o aştepta. O să-i mute lucrurile

jos, în camera ei. Gata cu dormitul în paturi separate!

— Cody… mda. Să înţeleg că e ceva mai mult decât un simplu angajat?

Cuvintele fură ca un duş rece, alungându-i bucuria pe loc.

— Ce vă face să credeţi asta?

— Pentru că radiezi pur şi simplu. Poate că asta îţi va mări puterile paranormale. Am citit că oameni ca tine sunt cu atât mai receptivi, cu cât starea lor emoţională pozitivă este mai intensă.

— Domnule Devoie, am mai încercat să vă explic că eu nu am premoniţii. Eu doar citesc cărţile de tarot. Poate că ar trebui să consultaţi pe cineva care are, într-adevăr, puteri paranormale.

— A, nu. Tu eşti cea de care am nevoie. Sunt foarte sigur de asta. Dar să nu te mai reţin. Bună ziua, domnişoară Kimble.

Fu uşurată când îl auzi depărtându-se. Legătura ei cu Jacques Devoie începea să o deranjeze şi nu ştia foarte bine de ce. Părea că aşteaptă de la ea mai mult decât era pregătită să dea. Deşi nu-i spusese, simţea o prăpastie emoţională care o perturba şi pe care nu o înţelegea. La următoarea şedinţă o să-i spună el nu mai are cum să-l ajute.

Scuturându-se de senzaţia neplăcută care o cuprinsese, îşi împinse căruciorul în magazinul lui Maude.

— E cineva aici?

Maude nu ştia să fie subtilă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, totul e în regulă. În dimineaţa asta lumea este absolut minunată.

Maude chicoti.

— Te-ai culcat cu el, nu?

Rachel voi s-o pună la punct doar cu câteva cuvinte,

însă realiză că, numai gândindu-se la Cody, toată buna dispoziţie îi revenise, odată cu amintirea nopţii trecute.

— Da, spuse ea simplu. E chiar aşa groaznic?

— Cred că eşti o fată norocoasă. Nu e el cel mai arătos bărbat pe care l-ai văzut vreddată… Oh, iartă-mă! M-a luat gura pe dinainte.

— Ba nu, să ştii că ai dreptate. Nu l-am văzut niciodată, dar ştiu că e arătos. Şi puternic. Şi hotărât. Ştie exact ce vrea şi ştie să dea la fel de bine pe cât ştie să primească.

— O-hol După faţa ta, îmi dau seama că te-ai bucurat de tot ce ţi-a dat. O să facă din tine o femeie cinstită?

Rachel încremeni. Nu îndrăznise să se gândească mai departe de ziua de azi. Mâine era acelaşi tunel întunecat, fără nicio lumină care să-i arate capătul.

— Dacă te referi la căsătorie, nu ştiu. Nu m-am gândit la asta, dar Cody nu pare omul pe care să-l legi cu ceva permanent, cum e căsnicia.

— Păcat, dar aşa sunt tipii ăştia mai speciali, se resemnă Maude.

— E într-adevăr deosebit, nu?

Maude aprobă printr-o mişcare a capului şi adăugă:

— Sper că ai fost precaută… adică… vreau să zic… tu eşti o fetiţă inocenta, iar pasiunea e un lucru minunat, dar ştii că după o chestie ca asta poţi rămâne însărcinată, sau te poţi procopsi cu vreo boală…

— Copii? Nu-şi putu reţine încântarea din voce. Timp de mulţi ani de zile nu-şi permisese să se gândească la întemeierea unei familii şi la copii. Toate acestea erau pentru viitor. Apoi suferise accidentul şi pe primul loc trecuse simpla supravieţuire.

Fără familie. Fără copii. Fără căsătorie. Nici măcar cu Cody.

— Da, lucrurile astea se pot întâmplă dacă nu eşti

atentă. Tu ai fost, nu?

— Vrei să spui dacă am folosit anticoncepţionale? Nu, nu a fost nevoie. Oh, Maude, chiar *crezi că aş putea să am un copil*? *Iubesc copiii, întotdeauna mi-au plăcut*.

— Este posibil. De fapt, dacă nu consulţi un doctor, este chiar probabil. O să-l sun pe medicul meu şi o să te programez la el. Până atunci, nu-l mai lăsa pe bărbatul acela să se apropie de tine decât dacă îşi ia măsuri de precauţie, înţelegi ce vreau să spun?

Precauţie? Sigur" ştia şi ea despre prezervative. Nu puteai să deschizi televizorul sau radioul, fără să auzi despre necesitatea practicării unui sex sigur. Ştia despre măsurile de precauţie, dar nu ştia cum să le folosească… Erau atâtea lucruri pe care nu le cunoştea…

Maude îi scrise un cec pentru noul lot de pisici de ceramică, o îmbrăţişă şi o conduse către uşă, închizând-o în urma ei.

Pierdută în amintirea clipelor minunate petrecute cu cavalerul ei pe cal alb, Rachel ajunsese la curbă înainte să-şi dea seama. Aşteptă să audă zgomotul paşilor celorlalţi, apoi traversă strada East Bay şi o luă spre casă, pe strada Habersham. Cody îi promisese noaptea trecută că o va duce la Hanul Piraţilor ca să cineze şi se gândise toată ziua cu ce să se îmbrace.

În dimineaţa aceea aerul era încărcat. Buletinele *meteo avertizau despre iminenţa unei furtuni tropicale care ameninţa dinspre Atlantic*. *Avea să ocolească insulele*, *dar nu se ştia încă dacă o va lua spre golf sau se va îndrepta în sus*, *pe coastă*.

Ajungând acasă, Rachel auzi paşii mai multor oameni care urcau şi coborau scările. Aşteptă un moment, apoi intră în casă. Se simţea miros de lemn şi se auzea zgomotul unei maşini de găurit.

— Nu vă supăraţi… spuse ea şi aşteptă să-i răspundă

cineva.

— A, Rachel, intră, spuse Cody pe un ton ciudat. Au venit să monteze telefonul şi le-am spus să pună o p>iză în bucătărie şi una în dormitor. Sper că eşti de acord.

— Sunt de acord cu tot ceea ce faci tu. Ce planuri mai ai pentru dimineaţa asta?

O mână o apucă pe a ei şi o trase într-o îmbrăţişare tandră.

— Asta!

O sărută şi ea ştiu de ce se grăbise spre casă.

— Întotdeauna eşti aşa de delicios, Cody?

— Delicios, inventiv, tenace, pasional… şi foarte flămând.

— O să-ţi pregătesc micul dejun.

— Tu eşti micul meu dejun.

— Sper, Cody, dar cred că numai cu sărutări n-o să te poţi menţine în formă.

— Acum, însă, sunt în formă şi în orice caz nu la muncă m-am gândit eu toată ziua.

Razor îşi tot repeta că el era un om simplu, un muncitor constructor, nu un gânditor profund. Munca lui era fizică şi cerea concentrare, iar deciziile le lua de unul singur. În dimineaţa asta însă, parcă era pus pe pilot automat, şi dacă direcţia în care mergea era autodistrugerea, atunci se îndrepta spre ea cu toată viteza.

Witchy se strecură înăuntru, se duse glonţ la farfurioara ei cu mâncare, pe care o goli cu repeziciune.

— Cred că pisicii îi este foame, spuse Razor. Şi mai cred că a cam început să se îngraşe.

— Bine de ea. Asta înseamnă că îi e bine. Şi unei femei ar trebui să-i fie bine, Cody. O recomand cu toată căldura.

O sărută din nou, iar ea îl strânse în braţe, simţind cum aura apropierii lor se răspândea prin cameră.

— Acum instalează telefonul din dormitor, spuse el, apoi aruncă o privire spre ceaiul din cărucior, moment în care îşi aduse aminte de Jerry. Se încruntă o clipă, după care alungă din minte începutul de gelozie.

— Telefonul e un lucru util. De azi înainte clienţii vor putea suna pentru programare la şedinţele de tarot.

Şarpele geloziei îl muşcă din nou. Nu voia niciun bărbat în preajma lui Rachel, chiar dacă reprezenta una din sursele ei de venit. Nu-I încânta ideea că primea străini în casă, străini pe>care nu putea să-i vadă. La plecare, trebuia neapărat să-i ia un câine. Nu era mare lucru, dar tot era o metodă de protecţie.

— A trecut poştaşul pe aici şi ţi-a lăsat două scrisori de la bancă – una de la Societatea Istorică şi o notă de plată de la compania de energie electrică. Maude ţi-a lăsat vorbă că ţi-a aranjat întâlnirea cu doctorul. Eşti bolnavă?

— Nu. Roşi, aducându-şi aminte de conversaţia cu Maude.

— Atunci de ce te duci la doctor?

— Pentru că… vreau să spun că noi… noi/ am…

Îi înţelese ezitarea.

— Te duci la medic din cauza mea. Pentru că noi… Vrei să-ţi prescrie nişte pilule?

— Da. N-am crezut că voi avea vreodată nevoie de aşa ceva, dar acum cred că e mai bine aşa. Maude crede că ar fi o mare greşeală să rămân însărcinată… să am un copil.

Rachel însărcinată. Rachel însărcinată cu copilul lui. Gândul acesta îi tăie respiraţia. Gândul şi amintirea tatălui său ieşind pe uşă.

— Maude e mult mai deşteaptă decât am crezut, spuse el tăios, însă privindu-i faţa pe care fericirea pălea, regretă că deschisese gura. Vreau să spun că ai putea rămâne însărcinată, dacă nu cumva eşti deja.

Cristoase, de ce nu se gândise la acest risc? Nici măcar nu-i trecuse prin minte. Întotdeauna avusese mare grijă înainte. De foarte multă vreme, relaţiile sale cu femeile fuseseră numai în scopul unei plăceri scurte şi reciproce, aşa că nu voia să lase nimic la voia întâmplării.

Nu avea de gând să devină un ticălos vulgar ca tatăl său. Nu voise nici să ajungă în situaţia ca o femeie să-l pună condiţii. Nu avusese nevoie de complicaţii în viaţa lui şi aşa destul de complicată.

Nici acum nu avea, dar îşi dăduse seama că făcuse dragoste cu Rachel fără să-i treacă prin cap să o protejeze. De ce? Chiar acum, singurul lucru la care se gândea era Rachel cu un copil. Copilul lui. Se întunecă la faţă. Nu voia copii. Scurtul moment de bucurie fusese doar o reacţie instinctivă de mascul.

— Ce scrie în scrisori, Cody? întrebă ea, de parcă ar fi intuit că lui îi trebuia nişte timp de reflecţie ca să-i poată asimila explicaţia.

— Eşti sigură că vrei să le deschid?

— Sigur, nu am secrete. De obicei mi le citeşte Maude.

— Recunoscător pentru schimbarea subiectului, el luă scrisorile.

— Prima este de la bancă. Ţi-ai epuizat contul şi ai întârziat cu plata ipotecii. Cea de-a doua este o notă de plată pentru… o examină cu atenţie şi înjură. Pentru împrumutul luat ca să iei casa de pe malul râului.

— Cât de mare e suma?

— Trei sute patru dolari, scadenţi la cincisprezece ale lunii curente. Puse nota de plată pe masă. Rachel, ştiai de asta? Ştiai că Harry a. ipotecat această casă care e pe numele tău?

— Da, am şi semnat hârtiile.

Ceva în vocea ei îl opri să nu sară la ea.

— Ai semnat hârtiile? Când?

Promisiunea făcută lui Harry că n-o să-i spună lui Cody de venirea lui fusese o mare greşeală. Nu se gândise cum va reacţiona când va afla. Pe de altă parte însă, ştia că dacă Razor ar fi aflat de venirea lui Harry, atunci mai mult ca sigur că ar fi căutat şi ar fi găsit o cale să ajungă la el, iar ea nu voia ca Razor să plece.

— Ieri. Ieri mi-a adus hârtiile la semnat. Până ieri, nu am ştiut de cealaltă proprietate. Nu-ţi face griji pentru întârzierea plăţii. A spus că se va ocupa el de toate.

Razor încremenise.

Harry fusese în casă iar Rachel nu-i spusese. Fu invadat de dezamăgire, mai ales că nu se putea abţine să nu o vadă pe fată ca o complice a lui Harry. Ea voia cu tot dinadinsul să-l ţină acolo nu ca să-l ajute, ci ca să-şi ajute unchiul. Fuseseră împreună până la cel mai intim mod şi totuşi ea nu-i spusese. De ce?

Acesta să fi fost motivul pentru, care venise la el în aceeaşi noapte? Ca să-l lege şi mai strâns de ea? Dacă asta urmărise, atunci reuşise al dracului de bine. Se simţea trădat. Fusese manipulat.

— Cred că ar fi bine să ştii, Rachel, că în conformitate cu documentele de la bancă, până ieri după amiază rata la casă nu fusese achitată.

— De unde ştii?

— Pentru că am fost acolo. M-am dus la tjancă, fiindcă că voiam să discut nişte aspecte privind finanţarea reparaţiei. De acolo am plecat la comisia de planificare a Societăţii Istorice. Nu-mi vine să cred că eu le promiteam că am să-ţi repar casă, în acelaşi timp în care Harry îţi dădea la semnat hârtiile prin care te lăsa fără garanţii. Ce ticălos!

— Nu, Cody. Harry n-ar face una ca asta.

— Ba exact asta a şi făcut! Te-a pus să semnezi nişte

hârtii prin care tu puteai să rămâi fără casă. De ce, Rachel?

— A spus că un prieten de-al lui avea nevoie de bani şi voia să-l ajute.

— Ca să vezi! Harry, bunul samaritean, salvatorul celor săraci şi asupriţi! Nu cred o iotă din toate astea.

— Nu ştiu de ce, Cody. Uite câte a făcut pentru mine.

— Mda, adevărat, şi asta mă pune pe gânduri. Dar de ce nu mi-ai spus că a fost aici?

— Am… n-am vrut să mă părăseşti, Cody.

Simţi că i se usucă gâtul. Deci avusese dreptate.

— De ce, aşa ţi-a spus Harry?

— Da, adică nu… Nu înţelegi. Stai!

Razor, care tocmai se întorsese ca să iasă pe uşă, se opri.

— Cody, e adevărat că Harry mi-a spus să te ţin aici cu orice preţ. Dar nu pentru asta am venit la tine în noaptea aceea. Am venit la tine pentru mine.

— Da? Şi de ce, mă rog frumos?

În liniştea care se lăsase între ei îl putură auzi pe instalatorul de telefoane care făcea ultimele verificări, după care îşi strânse sculele şi coborî.

— Gata, domnule Kimble, totul e în regulă. Pisica dumneavoastră are însă un comportament cam ciudat. Îşi face un culcuş în cămăruţa de sub scară.

— Aştept, Rachel, spuse Cody după ce omul plecă. De ce ai venit la mine?

— Pentru că ştiam că o să pleci, şi voiam să fiu cu tine înainte de asta.

— Să fii cu mine?

Nu voia să o lase să se piardă în explicaţii lacrimogene. Voia s-o audă mărturisind „cerând iertare, absolvindu-l astfel de vina pe care şi-o atribuia pentru sentimentele pe care şi le înfrâna atât de greu.

— Am vrut să faci dragoste cu mine. Am vrut să mă ţii în braţe şi să te simt în mine. Am vrut şi eu să simt că mă iubeşte cineva pe care îl iubesc.

Şase

Razor îşi petrecu restul zilei muncind la refacerea casei. Din felul în care lucra, repezit şi zgomotos, Rachel înţelese cât de mare era furia pe care abia şi-o stăpânea. Se aştepta în orice moment ca leul ei mândru să înceapă să ragă. Nici măcar nu-i vorbea. îl auzise odată dând un telefon. La prânz, luase un sandviş şi-l mâncase pe fugă, tăcut, stând pe treptele de la intrarea din spate a casei.

Invitaţia lui fa cină părea uitată, până când el intră în casă şi urcă scările.

— Fac un duş şi mă schimb, Rachel. Avem masă rezervată la ora şapte.

— Mai mergem?

Părea surprinsă, luată pe nepregătite. Ce naiba, şi doar nu voise să-i dea motive de îngrijorare. Faptul că o dorea continuu era doar problema lui şi îşi bătuse capul toată ziua ca să găsească o ieşire din această situaţie.

— Sigur că mergem. Te-am invitat şi nu-mi iau niciodată cuvântul înapoi.

Încordarea încă nu voia să o părăsească. Lucrase până atunci cu un bulgăre de argilă şi-şi ştersese de câteva ori fruntea asudată, lăsând câteva dungi negre. Arăta acum ca o fetiţă, o fetiţă care făcea pe curajoasa, şi tot ceea ce voia era să o ia în braţe şi să-i spună că totul era în ordine. Dar nu putea să o facă.

Nu avea sens să-i spună fetei că se ţinea întotdeauna de cuvânt, pentru că ea o ştia deja, şi asta se vedea din felul în care luase în mână argila după ce o plesnise cu toată puterea de placa de modelaj.

Razor îşi aduse aminte că fusese cam dur, şi încercă

să o dreagă.

— Nu mă. Ţine în picioare, domnişoară Rachel, vreau să mai văd încă un loc despre care se spune că e bântuit de un pirat. Să nu-I lăsăm pe Căpitanul nostru să creadă că a pus monopol pe timpul nostru.

Avea dreptate. Ea era la limita răbdării. După un moment de gândire Rachel acoperi argila cu un şervet şi îl urmă, nu înainte ca el să fi ajuns la etaj.

Nu trebuia să-i spună că făcea eforturi disperate ca să înţeleagă ceea ce se petrecuse. Ştia deja, însă, cum să dea de capăt situaţiei, era un lucru la care nu se gândise, încă.

Seara avea să fie cu totul deosebită. Pentru ca, cel puţin. Până în acel moment, tot ceea ce se întâmplase între ei fuseseră lucruri intime şi, până la un punct, practice. Se întâlniseră pentru că fiecare avea ceva de care celălalt avea nevoie. Cody voia ca prin ea să-l găsească pe Harry şi, cu toate că prefera să nu se gândească la asta, ea spera ca prin el să-şi recapete vederea. Nevoile amândoura trebuiseră să treacă pe planul secund, datorită dorinţei fizice de nestăpânit care îi cuprinsese, şi a cărei intensitate nu scăzuse nicio clipă.

Rachel se îndreptă spre şifonier şi deschise uşa. Toate hainele erau aranjate pe culori, iar obiectele de îmbrăcăminte care se asortau erau prinse între ele cu ace de siguranţă.

Pentru acea seară avea o singură rochie care s-ar fi. potrivit. O cumpărase cu ani în urmă, pentru o reuniune în scopul colectării de fonduri, unde fusese invitaţă de un student bursier a cărui mamă era o promotoare fervent a acţiunilor filantropice. Era făcută din şifon, cu o fustă scurtă, tinerească, care foşnea la cea mai mică mişcare şi un corset din dantelă neagră, transparentă, peste care se punea o cămaşă vopsită natural. La această toaletă îşi puse

o pereche de ciorapi negri şi nişte pantofi cu tocuri scandalos de înalte. Făcu câtva paşi în timp ce-şi aranja părul. Trecuseră aproape trei ani de când nu se mai îmbrăcase aşa, de când nu mai fusese invitată la cină de cineva mai deosebit.

Voia neapărat să arate bine pentru Cody. Se împiedică şi se apucă de colţul mesei, înjurând. După săptămâni de frustrare în urma accidentului se resemnase, în sfârşit, cu orbirea. Avusese clipe de depresie atât de adâncă încât îşi dorise ca acei ticăloşi să o fi ucis decât să o lase fără vedere. Niciodată însă nu-şi regretase starea mai mult decât în ultimele două săptămâni.

Îşi făurise în minte chipul lui Cody şi completase imaginea cu mâinile, dar dorea atât de mult să-l vadă! În seara aceasta voia să se uite în oglindă şi să-şi vadă propriul chip, să se aranjeze cât putea mai bine. Niciuna din acestea nu era însă posibilă. Cu un oftat de regret îşi mai verifică o dată părul, rugându-se să nu existe nicio şuviţă rebelă.

Se fardă pe pipăite şi îşi dădu cu pudră, ca să nu-i lucească faţa. Tocmai îşi dădea discret cu apă de colonie când auzi un ciocănit.

Respiră adânc şi se îndreptă spre uşă, o deschise şi aşteptă reacţia lui Cody.

Care nu se lăsă mult aşteptată. El o trase pur şi simplu în braţe şi o sărută apăsat, scoţând un sunet prelung de plăcere. O clipă mai târziu, agrafele zburaseră prin cameră, lăsând în voie cascada de păr auriu.

— Rachel, Rachel, mă faci să fierb!

— Asta e bine.

— Rezervarea noastră! spuse el răguşit.

— Chiar trebuie să mergem?

— Cred că ar fi bine. Adu-ţi aminte ce a spus Maude.

— Maude? murmură ea.

— Maude şi… şi întâlnirea cu doctorul.

— Oh… se trase Rachel înapoi, cu tot corpul ţipând de protest. Cred că am uitat. Nu crezi… vreau să zic, n-am putea să…

— Nu, nu cred şi nu, n-am putea. Adică am putea, dar n-o vom face. Ai şi aşa destule probleme şi nu vreau să mai ai una după ce am să plec… Razor răsuflă adânc.

După ce am să plec? Şi-ar fi luat înapoi ultimele cuvinte, dar nu putea, iar ea ştia ce voise să spună. Toată ziua se purtase de parcă relaţiajor şi-ar fi primit confirmarea permanentizării, iar el îi atrăsese atenţia că nu era decât ceva efemer. Se părea că nu putea face nimic care să-i schimbe intenţiile, iar el nu era destul de deştept ca să se prefacă.

— Trebuie să fii un om foarte puternic, Razor Cody, spuse ea, întorcându-se la măsuţa de toaletă şi începând să-şi prindă din nou părul. Sau unul foarte prost.

— Ai dreptate, în ambele privinţe. Rachel…

— Da.

— Nu-ţi prinde părul. Îmi place aşa cum e.

Iar o făcea. Dădea înapoi, apoi făcea o remarcă stupidă, care să atenueze respingerea. Ea stătea în faţa oglinzii, o oglindă în care nu putea să vadă nicio imagine. De data aceasta însă era mulţumită, pentru că nu putea să-şi vadă durerea din ochi şi frustrarea care cu siguranţă că i se citea pe faţă.

— E-n regulă, Cody. Ţi-am mai spus, nu cer nimic de la tine. Mergem ca să ne întâlnim cu altă fantomă? – înainte ca el să fi avut timp să-şi ţfea seama dacă răspunsul ei era dictat de instinct sau se baza pe acea capacitate extrasenzorială, fata trecu pe lângă el şi ieşi pe uşă. Ajungând în hol, se împiedică uşor de o neregularitate a podelei.

— Stai, aşteaptă, sprijină-te de mine.

O apucă delicat de cot şi porniră către scară într-o linişte deranjată numai de sunetul scos de cizmele lui de cowboy, care se armoniza cu cel al tocurilor ei. Se lipi de zid, astfel încât ea să se poată sprijini de balustradă, mintea lui lucrând febril în căutarea unei soluţii pentru a uita de cină, piraţi şi protecţie. De data aceasta, Razor fu cel care păşi ezitant. Coborâtul scărilor era pentru el la fel de dificil ca şi pentru Rachel, numai că, în cazul lui, cizmele nu aveau nicio vină.

— Mi s-a spus că *Hanul Piraţilor* nu s-a schimbat prea mult, spuse Rachel. Este în acelaşi loc unde a fost, locul pe care primii colonişti l-au numit Grădina *Trustee*.

— Arată ca o închisoare, se strâmbă Razor ocolind scuarul de lângă parcare şi înaintând spre intrarea clădirii de lemn.

Rachel râse.

— Grădina *Trustee* este locul unde fondatorii oraşului au plantat primele plante şi primii pomi care aveau să populeze colonia. Ţine-mă strâns, Cody, n-aş vrea să cad tocmai în faţa a jumătate din locuitorii din Savannah.

— N-o să cazi. Eşti cu cavalerul pe cal alb.

— Dacă stau şi mă gândesc bine, spuse ea alintându-se sub braţul lui protector, cred că îmi place mai mult leul meu.

Rezistă cu greu tentaţiei să o ducă înapoi la camipnetă şi să lase frâu liber dorinţei nebune de a o săruta. Ca să scape, făcu un efort să-şi focalizeze atenţia pe altceva decât pe curbura delicioasă a gâtului ei şi pe mirosul ameţitor al parfumului. Încercă o conversaţie nevinovată.

— La Societatea Istorică mi s-a povestit despre duzii care erau aici cândva.

— Da, aşa e. Coloniştii i-au cultivat pentru că intenţionau să crească viermi de mătase. Din păcate, duzii

nu s-au putut aclimatiza, ca şi viermii de altfel.

— Au fost aduşi într-un loc greşit şi la un moment nepotrivit, spuse Razor. Ca mine. Pomii şi viermii nu supravieţuiseră. Se întreba dacă nu îl aştepta şi pe el acelaşi deznodământ.

Fata de la intrare îi conduse în foaierul restaurantului întunecat şi zgomotos. În acest stabiliment puteai găsi mese pitite prin toate colţurile şi, ca într-un joc de copii, Rachel şi Razor îşi urmară gazda printr-o serie de camere care dădeau una în alta.

Pentru că el o ţinea ferm pe după umeri ajunseră fără cea mai mică ezitare la o masă aşezată în colţul unei sufragerii spaţioase.

Razor o ajută pe Rachel să se aşeze, apoi refuză lista cu vinuri. Avusese deja o încercare nefericită de a o uita pe fată bând bere peste măsură. În noaptea aceasta trebuia să fie cu toate simţurile treze.

Era însă o mică problemă. Unul din simţuri părea că are program separat. Bine că stăteau într-un colţ întunecat şi bine că el şi Rachel stăteau de-o parte şi de cealaltă a mesei.

— Povesteşte-mi despre „locatarul” hanului, spuse Razor.

— Vrei să spui Căpitanul Flint. Este piratul după care Long John Silver şi-a botezat papagalul.

— Stai puţin! Long John Silver este un personaj din Comoara din Insulă, nu unul real.

— Ştiu. Robert Louis Stevenson avea multă imaginaţie. Păcat că Flint a fost total lipsit de aşa ceva.

— Cum vine asta?

— Şi-a pierdut comoara şi a pretins că i-a furat-o cineva.

— Poate că tocmai pe asta o caută prietenul Jacques. A fost şi el pe aici?

— O, da. M-a invitat chiar să vin cu el, ca să văd dacă simt ceva. Înainte să întrebi, îţi spun eu că nu m-am dus.

Ar mai fi putut să spună „numai pentru comoară, nu m-aş fi dus.

— Şi ce s-a mai întâmplat cu tipul?

— Conform celor spuse de un bătrân servitor al hanului, el a auzit zgomote la etaj, unde l-a găsit pe căpitan „care să tot foia şi să tot sucea pân' pat". Mai sunt încă angajaţi care jură că îl aud în camera lui cerând rom şi blestemând pe cineva care vrea să-i ia aurul.

Tocmai erau pe cale să-şi termine supa, când şeful comisiei de planificare se opri la masa lor.

— Bună seara, domnişoară Kimble. Sunt Winston Philips, de la comisia de planificare. Am fost onoraţi când domnul Cody a trecut pe la noi. Urmărim cu interes evoluţia lucrărilor efectuate de dânsul la casa dumneavoastră. Se pare că ştie foarte exact ce are de făcut.

— O, da, Cody munceşte din greu.

— Comitetul de conducere al Comisiei Istorice este foarte încântat. Vă urez o seară plăcută.

Rachel îşi întinse mâna spre cea a lui Razor evitând paharele, farfuriile şi celelalte obstacole.

— Îţi mulţumesc, Cody.

Următorul vizitator fu directorul băncii, care îşi drese vocea ca să-şi facă anunţată prezenţa.

— Domnişoară Kimble, sunt Richar. d Tarpe, de la First American Savings. Încântat să aflu că aţi găsit un sprijin financiar. Bună seara, domnule Cody.

După plecarea acestuia, Rachel simţi că o podidesc lacrimile. Luă şerveţelul din poală şi îşi tamponă buzele şi colţurile ochilor.

— Nu trebuia să faci asta, Cody.

— Bineînţeles că nu trebuia, dar după câte ţi-a făcut

unchiul tău, era clar că ai nevoie de cineva care să-ţi apere interesele. Îţi mai aduci aminte de nebunul din cărţile tale?

— Da, îmi aduc aminte.

— Ei bine, nu sunt foarte sigur dacă îl reprezintă pe Harry sau pe mine.

— Tu în niciun caz, Cody. Tu eşti cavalerul meu pe cal alb, galopând în furtună, nu?

— Fiindcă tot veni vorba de furtună, zise el, aruncând o privire pe fereastra din spatele lor, se pare că mica perturbare tropicală ne trimite un avertisment.

— Plouă?

— Nu, dar la buletinul meteo au anunţat că furtuna se deplasează cu rapiditate spre coastă. Încă nu a ajuns la uscat, dar se pare că o să avem un pic de ploaie şi de vânt.

Mâna fetei încă o mai strângea pe cea a lui Razor. Lui îi plăcea felul ei deschis, faptul că nu-şi ascundea sentimentele. Stătea uşor întinsă peste masă, cu ochii puţin coborâţi astfel că atunci când privea în sus, spre el, erau umbriţi de genele lungi, ceea ce le dădea un aer de pasiune intensă.

Razor înghiţea cu noduri. Purtau o conversaţie banală despre vreme, în timp ce fiecare fibră nervoasă trimitea mesaje alertate despre cu totul alt fel de perturbare.

— Mai povesteşte-mi despre tine, Rachel. Ce făceai ca educatoare?

— Am lucrat într-o şcoală particulară, o şcoală specială, unde copiii erau încurajaţi să înveţe multe lucruri. Unii se dedicau muzicii, alţii limbilor străine. Eu mă jucam cu ei şi îi iubeam astfel încât să nu fie timoraţi.

Îi iubeam astfel încât să nu fie timoraţi. Da, cu siguranţă că Rachel făcea asta. Dădea altora ceea ce avusese şi ea nevoie – dragostea şi încrederea, care-i lipsiseră atâta vreme. Era însă o diferenţă: Rachel

continua; să dea în condiţiile în care el încetase să mai ceară.

Târziu, când părăsiră restaurantul, fata n-ar fi fost în stare să spună ce a mâncat. Se simţea legănată de un sentiment extraordinar de plăcut

— Cody ţinea la ea atât de mult, încât luase asupra sa problemele legate de primărie şi de bancă. Pentru ea, astea nu erau reacţiile unui om care era doar în trecere.

Dorinţa lui de răzbunare era oare suficientă să-l ţină în Savannah? Devenise el sprijinul şi amantul ei numai ca să fie sigur că nu-l va alunga? Se mai folosea încă de ea numai ca să ajungă la Harry, aşa cum îi declarase?

Nu. Era posibil ca ea să nu-i cunoască exact planurile de viitor, dar, indiferent de asta, Cody era într-adevăr cavalerul ei pe cal alb. Era un om bun, care ţinea la cei din jur. Îi povestise despre trecutul său, iar ea realizase că nu o mai făcuse cu nimeni altcineva, chiar în timp ce aborda subiecte dureroase, ca boala mamei şi plecarea tatălui.

„Sprijină-te de mine”, spusese el şi-i oferise o părticică din fiinţa lui, pentru că ea avea nevoie.

Când, în drum spre casă se opriră la farmacie ea înţelese de ce. Când o luă în dormitor şi o dezbrăcă ea îl ajută. Apoi, când el deschise punguţa de hârtie şi-i deşertă conţinutul, ea auzi zgomotul făcut de mai multe pacheţele care cădeau pe cuvertură şi zâmbi.

Cody spusese că pleacă, dar numărul de pacheţele spunea că nu se grăbeşte prea tare.

Asta, şi faptul că se conformase măsurilor de precauţie, făceau ca totul să fie perfect.

Pentru Rachel, *perfect* suna destul de bine.

Şi aşa a şi fost, mai bine decât visase ea vreodată.

Pe parcursul următoarei săptămâni, Razor îşi definitivă planul de restaurare a casei. îl înaintă comisiei pentru urbanism şi, fără să mai aştepte răspunsul lor,

începu deja reparaţiile pe care. le putea face în acea etapă.

Orice persoană raţională ar fi cerut de la Rachel nişte răspunsuri, răspunsuri legate de Harry, despre puterile ei paranormale, chiar şi despre pisică, însă, în loc să pună întrebări, Razor o săruta şi nimic altceva nu mai părea important. Între două şedinţe de ghicit în cărţi, Rachel şi Cody munceau cot la cot, curăţind tapetul scorojit de pe pereţii foaierului, stând cu orele pentru un perete care în mod normal n-ar fi luat nici jumătate din timp.

Rachel se întâlni, în sfârşit, cu medicul care îi dădu o reţetă de anticoncepţionale, avertizând-o însă că o vreme nu va fi eficace. După aceea, se duse şi la un oftalmolog care îi consultă ochii şi confirmă că nu se punea problema unei orbiri permanente.

„Perturbarea tropicală" era un uragan în toată regula, se numea *Belle* şi se oprise pe undeva la est de Talahassee.

Deşi fondurile sale scădeau văzând cu olhii, Razor îşi cheltui o parte din ele pentru angajarea unui detectiv particular, care descoperi că Harry nu venise la Savannah nici cu trenul, nici cu avionul şi nici cu o maşină închiriată. Nu-i putuse da de urmă în niciunul dintre hoteluri sau pensiuni şi niciunul dintre vecinii lui Rachel nu-l văzuse venind sau plecând, nici acum şi nici atunci când o adusese prima dată.

Pe scurt, Harry era un mister la fel de mare ca şi fantoma din casă.

Rachel reuşise să adune banii necesari pentru plata din octombrie şi pentru acoperirea penalizărilor, însă noiembrie bătea la uşă, iar Razor era din ce în ce mai furios pe fostul său asociat. Să-l lase pe Razor cu buzele umflate era una, dar să o arunce pe Rachel în gura lupilor finanţelor, era cu totul altceva.

În timp ce ea lucrase toată ziua în atelier, el trecuse

în revistă ofertele primite pentru restaurarea caselor multor locuitori ai Cartierului Istoric, atraşi de renumele deja format. Dacă voia să ajute la refacerea locuinţei fetei, atunci avea nevoie de surse de finanţare. Cea mai rezonabilă părea reparaţia casei, aflată la un bloc distanţă. Planurile erau deja făcute şi aprobate, deci trebuia doar să le pună în practică. Reuşise să-i convingă pe doi dintre cei mai buni oameni ai săi din New Orleans să-şi strângă sculele şi să vină la Savannah. Mai rămânea să şi le completeze pe ale lui. Şirul gândurilor îi fu întrerupt de o ciocănitură la uşa din spate. Lăsând deoparte planurile, se duse să deschidă. Lângă camioneta sa era parcată o furgonetă verde care îi părea cunoscută, iar în prag stătea un bărbat atât de arătos, încât până şi Cody fu impresionat. Avea pielea perfect bronzată, dinţii perfect de albi şi un zâmbet leneş perfect. Rămase cu mâna ridicată şi tresări când îl văzu pe Razor. Întrebă nesigur:

— Tu cine eşti?

— Dulgherul. Dar tu?

— Sunt Jacques Devoie. Venisem la Rachel pentru o şedinţă de tarot, dar, dacă tu eşti expertul în restaurări, atunci am să vorbesc mai întâi cu tine.

— Despre ce?

— Despre construcţia acestor case vechi.

— De ce? Dacă Jerry putea fi considerat ca o ameninţare, atunci omul ăsta era o adevărată bombă şi amorsată pe deasupra. Devoie păru surprins, dar numai câteva clipe, căci replică:

— Cred că în unele dintre casele astea vechi ar putea fi ascunse comori.

— A, tu eşti vânătorul de comori! Şi eu am vrut să-ţi vorbesc. Chiar crezi că Rachel o să te ajute să le găseşti, numai dându-ţi în cărţi?

— Nu neapărat, dar sunt ferm convins că spiritele îşi

păstrează secretele trecutului. Aceste secrete ar putea fi comori, iar paranormalii – au puteri de percepţie extrasenzoriale.

— Cine e, Cody? Rachel intrase în bucătărie.

— Clientul tă a. A venit pentru şedinţa de tarot.

— Oh, Jacques. Intră, te rog şi scuză-mă, dar nu mi-am dat seama când a trecut timpul.

— Nicio problemă. Am făcut puţină muncă de detectiv prin împrejurimi. Ştiaţi că şi casa asta a aparţinut cândva unui pirat notoriu?

Pentru prima dată după multe zile de absenţă, un curent de aer rece năvăli în hol, lovindu-l pe Razor peste ceafă.

Deci te-ai întors, *în sfârşit*, *Căpitane Barbă Roşie*!

— Da, am auzit de povestea asta veche, spuse Rachel încet, dar n-am fost convinsă niciodată că e adevărată.

Devoie trecu de Razor, se întoarse, privi înapoi, apoi intră în camera de primire, în timp ce Rachel aprindea lampa cu ciucuri roz şi se aşeza la masa de lucru.

— N-ai simţit niciodată ceva, ca o prezenţă străină, aici?

— Ăăă, nu, şi aş fi ştiut dacă ar fi fost cineva.

În timp ce Jacques se aşeza Razor văzu umbra lămpii mişcându-se deasupra lor. Uitând de scule, Razor mai întârzie în birou. Era ceva cu Omul ăsta, ceva care îl deranja şi era evident că o deranja şi pe fată. Ce alt motiv ar fi avut să mintă în privinţa Căpitanului Perine? Sau poate că, într-adevăr, nu-i putea detecta prezenţa…

— Rachel, astăzi aş vrea să facem ceva deosebit. Aş vrea să-mi citeşti în cărţi despre casa ta.

— N-am mai făcut niciodată asta, domnule Devoie, şi nu cred că ar merge. Între mine, client şi cărţi trebuie să existe o conexiune mentală. Clientul trebuie să pună întrebări, întrebări la care eu să pot răspunde.

— Foarte bine, atunci întrebările mele vor fi legate de casă, mai precis de Căpitanul Perine.

— De ce vă interesează Căpitanul Perine?

— Pentru că, din scrierile vechi, rezultă că avea o comoară foarte mare, aur şi bijuterii, pe care voia să o arate noii sale soţii. Recent a fost descoperită în largul coastelor unei insule din Caraibe epava unei nave care se crede că a aparţinut lui Perine. În ea se afla un cufăr plin cu pietre preţioase.

— Înseamnă că deja i-ai găsit comoara.

— Nu în totalitate. Din jurnalul pe care i-a lăsat, rezultă că îi promisese frumoasei logodnice mai mult, mult mai mult.

Aerul rece care-l atingea pe Razor păru să crească în intensitate. Pisica apăru brusc şi veni spre el, frecându-i-se frenetic de glezne.

— Îmi pare foarte rău, dar nu cred că te pot ajuta, Jacques. Nimic din casa asta nu mi-a dat de înţeles că ar ascunde vreo comoară. Poate că ar trebui să renunţi la şedinţă.

Ca şi când ar fi realizat că o înspăimânta pe Rachel, Devoie râse din toată inima.

— Nu. Aş vrea totuşi să o facem.

— Bine, spuse Rachel, însă Razor îşi dădea seama că e iritată. Începem?

Procedând la fel cum procedase cu Cody la venirea sa, îi spuse bărbatului pe care îl numea Jacques să amestece şi să taie cărţile, apoi să citească numele cărţilor pe care le întorcea. Nu era limpede dacă Devoie sesiza chinurile prin care trecea fata, dar pentru Razor erau evidente. Se poticnea la citire, mâinile îi tremurau, iar ochii ei albastru-violet se înneguraseră încercând să descopere ce voiau să spună cărţile.

După un timp se opri, lăsă pachetul şi scutură din

cap.

— Îmi pare rău, Jacques, dar mă doare capul cumplit. Cărţile nu sunt clare şi mi-e teamă că ţi-aş da informaţii care te-ar putea duce într-o direcţie greşită. Trebuie să fie din cauza presiunii. Uraganul…

— Uraganul?

— Da, *Belle*. O să ajungă la coasta Georgiei cât de curând. Vino, te rog, după ce va trece.

— Nu, se încăpăţânã el, nu cred că asta e cauza. Tu vezi ceva, continuă el, cărţile ţi-au spus că în casa asta e ascunsă o comoară. Sau îngropată pe undeva, pe aici. Aşa-i?

— Nu, se întâmplă foarte rar să aflu din cărţi ceva atât de concret. Eu îţi pot oferi doar răspunsuri generale şi e treaba ta să le aplici întrebării pe care mi-ai pus-o.

— Posibil, spuse el, cu o undă ameninţătoare în voce, dar poate că te vei mai gândi şi la ceea ce nu mi-ai spus acum. Voi reveni, Rachel. După furtună. Vom discuta din nou şi o să-mi spui tot ce ştii.

Plecă, lăsând-o pe Rachel încremenită la masă, dând din cap de parcă ar fi răspuns unui semnal.

— Ce s-a întâmplat, iubito? Razor veni lângă ea şi o înconjură cu blândeţe pe după umeri.

Iubito? îi spusese „iubito”, dar nici chiar asta nu putea înlătura intuiţia unui pericol imineot. Pentru că era un pericol – pentru Cody. Jacques reprezenta o ameninţare pentru el. Ea nu înţelesese care era semnificaţia cărţilor, dar simţise forţa unor pasiuni dezlănţuite, care, de data asta, erau legate de Razor.

— Nimic, spuse ea cu vocea nesigură, mai precis nimic de care să fiu sigură. Cred că ai dreptate, Cody, ar fi mai bine să te întorci. Să pleci de aici!

— Să plec? Ce dracu’ vrei să spui?

— Spun că eşti în pericol.

— Ce fel de pericol?

— Nu ştiu. Nu pot obţine imagini mai concrete, dar e aici, îl simt.

— Jacques, căutătorul de comori! Are vreo legătură cu Jacques Devoie?

— Nu… da… nu sunt sigură. În orice caz, cred că nu direct.

Razor se întoarse către ea şi o înconjură cu braţele. De data aceasta, însă, ea nu se mai topi sub atingerea sa, rămânând rigidă şi nemişcată.

— Bine, Rachel, eu tot nu-ţi înţeleg puterea asta deosebită, dar cred că simţi un pericol planând asupra mea. Stai jos. Acum e rândul meu să-ţi fac o ceaşcă de ceai, după care mai stăm de vorbă.

— Nu. Mi-e frică.

— Te voi proteja.

Nu ea, ci Cody avea nevoie de protecţie.

— Deschide radioul, Cody.

El se conformă şi, preţ de câteva clipe, ascultară bruiajul din difuzor care anunţa apropierea furtunii, înainte ca vocea crainicului să se facă auzită.

— *Institutul Meteorologic a anunţat în această dimineaţă că furtuna tropicală Belle şi-a mărit intensitatea, atingând proporţiile unui uragan.*

Furtuna şi-a schimbat direcţia, îndreptându-se spre uscat, spre un punct aflat undeva între Savannah şi Charleston, statul Carolina de Sud. Rămâneţi pe recepţie pentru alte informaţii. În acest timp, cei care locuiţi pe *sau în apropierea cheiurilor, este bine să vă pregătiţi de evacuare.*

O pală de aer rece venită de nu se ştie unde, o lovi pe Rachel, aducând cu ea mirosul sărat al mării. Poate că nu înţelesese exact semnificaţia cărţilor, dar ştia că avea dreptate în privinţa lui Cody şi a pericolului care îl pândea.

Un pericol de moarte!

Şi atunci înţelese.

Ameninţarea nu venea de la Jacques ci de la Harryl El insistase să-l ţină pe Cody acolo, cu orice preţ. Cody era în pericol din cauza ei.

El încercase să o prevină în privinţa lui Harry, dar ea refuzase să asculte. Acum însă, totul era clar. Harry se folosise de ea ca să-l atragă pe Razor în Savannah, pentru un scop care încă îi scăpa. Şedinţa de tarot a lui Cody nu prevestise nimic rău. Era deci clar că undeva greşise la interpretare. Trebuia să-l scape pe Cody. Acum!

Înainte să fie prea târziu.

Nu trebuia să-i vadă faţa ca să-şi dea seama cât *era de încăpăţânat*. *Nici prin cap nu-i trecea să plece*.

— *Belle* va lovi oraşul, spuse ea, atât de convingător, încât Razor nu o contrazise. Trebuie să pleci de aici.

— Bine, deci vom face cum a spus crainicul, vom face pregătirile necesare unei eventuale evacuări.

— Nu vom face, Cody, vei face.

— Sigur, o să-mi strâng jucăriile şi o să plec, lăsându-te aici cu o fantomă, un căutător de comori şi o pisică grasă. Niciodată, scumpo.

Rachel se strădui să găsească nişte argumente logice, dar se părea că nu exista aşa ceva. Totul se prăbuşea. Era pe cale să-şi piardă casa şi omul pe care îl iubea.

Iubire. Nu se gândise niciodată mai bine la asta. Şi maicile o iubiseră, sau cel puţin aşa susţineau, dar era ceva impersonal. Viaţa ei fusese atâta amar de ani lipsită de mângâiere, dar cum oare se îndrăgostise la prima vedere de acest străin, un om pe care nu-l mai văzuse niciodată?

Datorită bunătăţii sale. Datorită faptului că îşi asumase răspunderea de a veghea asupra ei şi de a o face

să trăiască o viaţă sigură. Pentru că era ochii şi sufletul ei, o părticică din ea care-i lipsise până atunci.

Şi acum urma să moară.

— Nu trebuie să se întâmple aşa ceva! Nu am să las să se întâmple!

— Bine, deci nu luăm nicio măsură de precauţie şi nu evacuăm casa. Dacă mă gândesc bine, suntem suficient de mult în interiorul uscatului, cât să nu fim ameninţaţi de apa care va* trece peste diguri. Cât de des se revarsă râul Savannah?

— Nu ştiu. De când sunt eu aici, nu ne-a inundat niciodată. Problema este însă vântul care va provoca mari daune…

— Casa de pe malul râului! exclamă Cody. Probabil că vom fi siliţi să ne mutăm acolo.

— Dar nu ştiu unde este. N-am ştiut despre existenţa ei decât atunci când banca mi-a trimis prima notă de plată.

— Ştiu eu. Am găsit-o în timp ce mă plimbam pe malul apei. Uraganul nu va lovi decât seara târziu, poate chiar la noapte. O să trecem pe la Grossman şi vom face provizii de alimente. Apoi o să luăm lemnul pe care aveam de gând să-l folosesc aici şi ne mutăm dincolo.

— Nu, Cody, nu vreau ca tu să intri în casa aceea.

— Ce ai văzut, Rachel?

— Nimic, e doar o presimţire. Întotdeauna tunelul a fost întunecat, nu i-am văzut niciodată capătul. Numai că nu ştiam ce înseamnă asta.

Presimţirile negre începuseră să-i dea târcoale şi lui Razor. Rachel era convinsă că el era în pericol şi începuse să creadă şi el. Poate că totul nu era decât un complot uriaş. Se întrebase mereu de ce Harry voise să-l demaşte el însuşi pe dictatorul din Caraibe, cel pentru care construiseră hotelul de unde i se trăseseră toate relele. Era un plan cam prea ambiţios ca să-l facă numai din

raţiuni umanitare.

— Nici acum nu ştii ce înseamnă tunelul, Rachel, şi chiar dacă ar fi aşa, eu tot nu am de gând să te părăsesc. Chiar acum plec să acopăr cu scânduri ferestrele casei de pe râu. Vii cu mine sau rămâi aici?

Rachel nu ştia ce să răspundă. Ştia însă că nu trebuia să-l lase să plece nicăieri fără ea. Dacă nu putea opri ceea ce avea să se întâmple, măcar să-i fie alături.

— Stai să-mi iau un şal.

Câteva minute mai târziu, se aşezaseră la coada formată la magazinul lui Grossman. Cumpărară baterii, conserve, apă la sticle şi. alimente care nu trebuiau ţinute în frigider.

— Ai vreo idee cam ce fel de clădire este?

Întrebă Razor.

— Nici cea mai vagă idee. Nu m-am aventurat niciodată prea departe de drumurile cunoscute mie. Mi s-a spus însă că e pe strada River, după ce treci de Waving Girl[6].

— Care face cu mâna? E un nume potrivit, ce-i drept e drept. Auzi cum s-a înteţit vântul? Hârtiile au început deja să zboare.

Da, auzea, şi fiecare rafală îi amintea că sfârşitul era aproape.

— Waving Girl este o statuie de bronz şi reprezintă o fată în mărime naturală, o fată care a existat într-adevăr. A locuit într-un far de pe insula Cockspur. Rachel îi povestea toate acestea, încercând cu disperare să nu se mai gândească la pericolul care îl pândea pe Razor. Timp de patruzeci de ani a făcut cu mâna fiecărui vas care trecea, aşteptându-şi logodnicul să se întoarcă.

— Şi s-a întors?

— Nu, darea nu s-a resemnat.

---

61 - La Perine sau Ai lui Perine -

Razor era concentrat, încercând să găsească drumul către râu. O luă la stânga pe East Bay, Hpoi pe prima stradă care cobora abrupt spre malul apei. Deja îşi făcuseră apariţia primele valuri a căror spumă parcă fierbea.

Crengile copacilor se aplecau sub vântul puternic, iar frunzele zburau smulse de vârtejuri de aer puternice.

Şlepurile se grăbeau în su Sul râului, ca să se pună la adăpost de furia dezlănţuită a. furtunii, iar de-a lungul cheiului negustorii îşi acopereau ferestrele cu placaj rezistent. Promenada era practic goală.

Razor o luă la stânga şi conduse încet, până ce recunoscu casa. Sub lumina farurilor se putea întrezări un nume scris.

— Ce fel de clădire este, Cody?

— Este un depozit, Rachel, un depozit foarte vechi. Pe frontispiciu încă se mai pot desluşi nişte litere.

Fata închise ochii şi se concentră. Văzu din nou cu ochii minţii nişte frânturi de imagini.

— Da, văd şi eu. Cred că începe cu F sau poate… da, este un P.

— Este într-adevăr un P, urmat de alte şase litere. Cred că numele original era f erine s1.

Razor opri motorul şi se lăsă pe spătarul scaunului. Era din ce în ce mai ciudat. O rafală de vânt violentă aplecă ramurile stejarilor de pe marginea şoselei, rupse o creangă şi o proiectă într-una din ferestrele de la etajul al doilea spărgând-o”.

— Ei bine, nu încape nicio îndoială cui a aparţinut casa – prietenului nostru, Căpitanul B.R. Perine.

— Nu înţeleg, spuse Rachel.

— Cred că ar trebui să ştii, continuă Razor. Este evident că unchiul Harry a vrut ca tu să stăpâneşti această clădire aşa că, până o să ne dăm seama se înseamnă toate

astea, ar fi bine să o protejăm. Să începem prin a pune nişte placaj în ferestre.

Rachel rămase tăcută. Vedea mai mult decât numele, vedea un om care era înăuntru, un om înspăimântat.

— Ce s-a întâmplat, Rachel?

— Nu sunt sigură. E cineva acolo.

— Acum?

— Da… nu… nu sunt sigură. Închise ochii, se concentră şi îi deschise din nou. Vedenia însă dispăruse.

— Ar fi bine să verificăm. Nu mi-ar plăcea să intrăm şi să dăm peste cine ştie ce vagabond.

Razor coborî din camionetă.

— Rămâi aici, mă duc să controlez clădirea.

— Nu, nu fără mine! Cody, aşteaptă-mă!

El, însă, dispăruse deja, lăsând-o în urmă. Îngrijorarea ei se transformă brusc în teamă, aducându-şi aminte premoniţia în legătură cu pericolul care îl pândea. Aceasta revenise cu o intensitate înfricoşătoare, asaltându-i subconştientul, în valuri imperioase. Omul din casă era disperat… Cody era acolo cu cineva care ar fi putut să-i facă rău. Şi acela nu era Harry.

Rachel se hotărî să coboare din maşină. În timp ce-şi căuta o poziţie mai bună auzi zgomotul unor paşi care se întorceau. Uşa se deschise şi o mână puternică o trase înăuntru.

— Cody?

El nu răspunse, porni motorul şi demară în viteză îndepărtându-se de casă.

— Cody, era cineva acolo?

Niciun răspuns. Rachel înţelese că presimţirea ei din momentul în care uşa maşinii se deschisese, era o realitate crudă. Bărbatul care stătea lângă ea era chiar pericolul pe care îl simţise, spaima, întunericul de la capătul tunelului.

— Coboară imediat din camionetă!

— E cam târziu să mai ceri ceva, draga mea domnişoară Kimble. Ai fi putut să faci asta dacă ai fi cooperat, dar n-ai vrut, aşa că acum o să-mi dai toate răspunsurile pe care le doresc.

— Indiferent dacă eşti de acord, sau nu.

— Jacques? Tu eşti?

— Desigur.

— Unde este Cody?

— În casă.

— De ce?

— Ca să nu-mi stea în cale.

— Ce cauţi aici?

— Comoara Căpitanului Perine. Cea pe care a furat-o de la străbunul meu.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, Jacques. Nu pot să te ajut. Nu sunt o clarvăzătoare şi nici nu fac spiritisme. Eu citesc pur şi simplu în cărţile de tarot. Uneori le interpretez corect, alteori nu.

— Ba ştii foarte bine despre ce vorbesc. Mă uit la tine şi îmi dau seama de asta, domnişoară Kimble. Se prea poate că te limitezi la citirea cărţilor, dar vederea ta e mult mai profundă. Tu vezi cu celelalte simţuri.

— Ce i-ai făcut lui Cody?

— Să zicem că mi-a întrerupt căutările. Nu cred că acolo se află comoara, dar trebuia să mă asigur.

— Şi nu e?

— Nu. Cu toate acestea, în lipsa lui Cody pot să-mi ating scopul. Avându-l prizonier, pot să-ţi cer să-mi spui tot ce ştii.

— Prizonier? l-ai făcut vreun rău?

— Nu, n-are nimic, în afară de un cucui de toată frumuseţea. Bănuiesc că face nani şi acum.

— Şi cu mine ce o să faci?

— O să te conduc înapoi acasă, desigur. Acolo îmi vei

face un ceai şi apoi vom proceda la o şedinţă de spiritism.

— Nu, refuz.

— Cred că ai să te răzgândeşti.

— Doar dacă te întorci şi-l aduci şi pe Cody. Nu te pot ajuta să găseşti comoara. Nu ştiu cum se face o şedinţă de spiritism, nu am astfel de puteri.

— Ştiu, Rachel, dar vezi tu… *eu am*.

Şapte

Razor se trezi într-un întuneric total, înconjurat de vuietul ameninţător al vântului. Capul II durea şi ceva nu era în regulă cu braţele, nu cu braţele, cu mâinile. Nu putea să le mişte. Făcu un efort şi simţi nişte furnicături care-i merseră prin fiecare fibră până la coate. Chiar şi umerii îi iremurau.

Ceva se întâmplase, ceva rău. Încercă să gândească raţional în tot acel haos sonor, să găsească o rază de lumină în nebulozitatea care-i învăluia mintea…

Simţea că îl strânge ceva chiar deasupra urechii, ceva care îl durea la fiecare mişcare şi care îi dădea o senzaţie de înţepeneală. Acolo era ceva umed şi lipicios. Broboane reci de transpiraţie îi coborau pe frunte şi apoi pe faţă, aducându-i în nări un miros vag de sânge.

Sângel Cineva era rănit!

Rachel!

Gemând, se forţă să se concentreze ca să-şi alunge vibraţia din creier şi zumzetul din urechi. Atunci descoperi că nici picioarele nu îl mai ascultau, *Deschide ochii*, *Razor*. *Uită-te unde te afli*. *Trebuie să o găseşti pe Rachel*!

Nu ştia precis unde se afla, dar simţea clădirea cum se mişca, oscilând de parcă o mână uriaş ar fi împins-o de colo colo. Un trosnet asurzitor, apoi ceva *căzu cu* zgomot chiar în faţa lui. Clipi din ochi. Îi avea larg deschişi, dar nu putea vedea nimic în întunericul în care se afla.

— Ajutor!

Singurul răspuns fu scârţâitul sinistru al casei lovită în plin de vânt. Cineva îl legase! Nu-şi mai simţea mâinile…

Încet-încet începură să-i revină frânturi de amintiri, la început tulburi şi incoerente, apoi din ce în ce mai clare. El şi cu Rachel veniseră către râu în căutarea casei lui *Harry*. *Voiau să se mute în ea pentru a se pune la adăpost de uragan*.

Rachel. O lăsase în camionetă şi intrase în casă. Dar cum ajunsese acolo?

Uşa… da, uşa era deschisă.

Parcă nu fusese aşa de întuneric la început. Era parcă un fel de lumină. Strigase „e cineva aici?”, dar singurul răspuns fusese ecoul propriei sale voci. Apoi se afla într-o încăpere foarte mare, un fost loc de depozitare probabil, pentru că acolo se aflau nişte cutii prăfuite şi butoaie ruginite. În semiobscuritate putea vedea podeaua şi urmele unor paşi care duceau înăuntru.

— Harry? Tu eşti acolo? Nu te mai ascunde de mine, ticălosule, trişor ordinar!

Razor îşi aminti în continuare cum se năpustise orbeşte în întuneric, îmbătat de gândul că îl va strânge de gât pe Harry. În sfârşit avea să se răzbune!

Mârâi. Fusese un prost. De ce crezuse oare că Harry era înăuntru? Ar fi trebuit să fie mai precaut, să facă mai întâi o recunoaştere a terenului. Nici măcar nu-şi văzuse agresorul. Simţise doar o lovitură puternică pe partea laterală a capului. Ultimul gând care i se înfipsese în creier înainte să se prăbuşească, fusese acela că mizerabilul îl păcălâse din nou.

Dar bărbatul nu fusese Harry, iar Razor era încă în viaţă. Îşi mişcă picioarele şi descoperi că nu erau legate la fel de strâns ca mâinile, şi asta datorită cizmelor care îl împiedicaseră pe atacator să-şi desăvârşească opera.

Încerca să-şi scoată picioarele din cizme, dar fără niciun succes. Ar fi trebuit să şi le sprijine una de cealaltă.

Îi trebuia o masă, o muchie de orice fel. Mugetul vântului creştea în intensitate şi i se păru că aude răpăitul ploii pe acoperiş. Uraganul *Belle* se apropia. Şi Rachel era… Dumnezeu ştia ce se întâmplase cu ea.

Razor începu să se târască, bâjbâind în jurul unei lăzi mari, apoi ocoli un stâlp prăbuşit. În timp ce încerca să se ridice în picioare realiză că găsise marginea de care avea nevoie. Se aşeză din nou pe podeaua prăfuită, îşi puse tocul uneia din cizme după stâip şi, milimetru cu milimetru, îşi scoase picioarele afară.

Putea în sfârşit să se mişte. Acum să-şi elibereze mâinile. Până în acel moment refuzase să se gândească cine ar fi vrut să-i facă rău lui Rachel. Fără îndoială că ea era prada urmărită de agresorul necunoscut. Dacă el ar fi fost cel vizat, atunci acesta nu s-ar fi limitat la a-i trage una în cap.

Fereastra, acoperită cu ceea ce fusese cândva un birou, trosni. Dacă ar fi găsit vreurt ciob ar fi putut să-şi elibereze mâinile.

— După câteva clipe problema era rezolvată, deşi cu preţul unor zgârieturi. Îşi trase cizmele şi se îndreptă spre uşă, moment în care o parte a acoperişului fu luată de vânt cu un zgomot sinistru. *Belle* începea să-şi arate colţii.

— Rachel? Deschise uşa brusc şi ţâşni afară, gata să-l înfrunte pe Harry sau pe oricine l-ar fi putut pândi acolo.

O zvârcolire a inimii îi spuse că ea dispăruse. Datorită simţurilor ei speciale ar fi reuşit cu siguranţă să intre în casă. Dacă ar fi putut… Acum strada era goală iar ploaia începuse să bată oblic spre râul, ale cărui valuri din ce în ce mai mari aveau creste ameninţătoare de spumă…

Camioneta dispăruse.

Rachel dispăruse.

Sângele era al lui.

Rachel încercă să nu se gândească la ce i s-ar fi putut întâmpla lui Cody. Se concentra să găsească o soluţie pentru a scăpa de răpitorul oi. Trebuia să se elibereze şi apoi se va duce la

Cody.

Nu-şi dădu seama unde se aflau decât când Jacques parcă şi o obligă să urce treptele de la uşa din spate a casei ei.

Când intrară în bucătărie Witchy nu era acolo. Rachel, obişnuită cu locul, s-ar fi descurcat fără să bâjbâie, însă preferă să se lipească de dulap, pentru că lângă el se afla coşul de gunoi pe care îl răsturnă cu piciorul. Trebuia să facă ceva care să distragă atenţia bărbatului.

— Termină, domnişoară Rachel! Nu pleci nicăieri!

O aşeză pe scaunul de sub lampa cu ciucuri fără prea multe menajamente şi şi-l trase pe al lui mai aproape. Căldura care venea de deasupra capului îi spuse că lampa, era aprinsă, dar judecând după vuietul de afară nu era greu de presupus că puteau rămâne fără curent în orice moment.

Trebuia să tergiverseze lucrurile, să tragă de timp în orice fel, cu orice preţ. Dacă l-ar fi ţinut locului până se stingea lumina, ar fi avut o şansă să scape. Dar cum?

— Domnule Devoie, nu ştiu ce vă trece prin minte, dar eu sunt udă leoarcă şi trebuie să-mi dau jos hainele astea.

— Crede-mă, domnişoară Kimble că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să te dezbrac, dar asta mai târziu. Acum mă gândesc la ceva mult mai important.

— La ce?

— Comoara. Aria cercetărilor mele s-a redus la un singur punct: casa ta. Comoara trebuie să fie aici. Este singurul motiv pentru care fantoma Căpitanului Perine îşi

face veacul prin zonă.

— Eşti, nebun. Majoritatea caselor vechi de aici au cel puţin câte o stafie. Unele sunt ale unor robi, altele ale unor văduve, ba sunt chiar şi unul sau doi copii. Fiecare îşi protejează câte o comoară?

El rămase pe gânduri câteva clipe. Acum era momentul ca ea să contraatace.

Casa gemu. Rachel reuşi să clănţăne din dinţi într-un mod foarte convingător.

— Îmi pare rău, dar nu pot să vă urmăresc, nu înţeleg nimic din tot ce-mi spuneţi. Sunt prea înfrigurată…

— Nu pricep cum de poate să-ţi fie frig. Căldura şi umezeala sunt cumplite. Totuşi, dacă asta te va ajuta să te concentrezi, am să aprind focul.

— Nu, fără foc! Nu acum, pe furtuna asta! Am putea să incendiem casa.

— Ai dreptate. Şandramaua nu trebuie distrusă înainte să-mi spui unde se află aurul.

Rachel era foarte obosită. Şi îngrijorată.

Unde era Cody? Ce-i făcuse ticălosul ăsta cavalerului ei pe cal alb?

— Ce aur, domnule Devoie?

— Cel care a aparţinut Căpitanului Flint.

Afirmaţia o luă prin surprindere.

— Străbunul dumneavoastră a fost Căpitanul Flint, beţivanul acela bătrân despre care se crede că bântuie prin Hanul Piraţilor? Credeam că sunteţi francez.

— Tatăl meu era. Mama a fost irlandeză, descendentă directă a lui Flint, iar comoara îmi aparţine mie de drept. Căpitanul Perine al tău a fost un hoţ.

— Sigur că a fost, dar nu e Căpitanul Perine al meu şi nu cred o iotă din toate astea.

— Nu contează. Eu cred. Am găsit o hartă.

— Căpitanul Flint probabil că a lăsat sute de hărţi ale

unor pretinse comori. Majoritatea piraţilor au procedat aşa, dar cele mai multe din ele erau nişte falsuri.

— Aşa e, dar harta mea m-a condus la această casă.

— Nu cred. Şi chiar dacă ar fi adevărat, ce vă face să credeţi că am să vă pot ajuta? Dacă chiar aş fi ştiut unde e comoara „nu credeţi că m-aş fi folosit de ea până acum ca să-mi fac viaţa mai uşoară? Sunteţi nebun de legat.

— Aici ai făcut o greşeală, draga mea. O apucă de încheietura mâinii şi i-o răsuci dureros. Îi simţea respiraţia fierbinte pe obraz, şi de data asta clănţănitul fu real.

— Ani de zile mi s-a spus că sunt nebun, continuă el, de când am descoperit că am capacitatea de a intra în contact cu lumea spiritelor, dar eu ştiu mai bine care e realitatea. Şi în curând vei şti şi tu.

— Ce… ce i-aţi făcut lui Cody?

— Vrei să spui dulgherul care se crede protectorul tău? Să fiu în locul tău nu m-aş baza pe el acum. Dacă furtuna mai ţine mult, numai o minune va scăpa şandramaua aia de depozit de la prăbuşire.

— Nu i-aţi ucis, nu?

Ştia deja răspunsul atunci când pusese întrebarea. Cody nu era mort, dar suferea cumplit. Durerea de cap care o încerca de câteva minute bune nu putea avea altă cauză. Cody trăia, dar ceva nu era în regulă. Nu se putea mişca. Poate că paralizase. Trebuia neapărat să scape de nebunul ăsta şi să se ducă la Cody.

— Rachel îşi smulse braţul din strânsoare, se ridică şi porni către ieşire. Însă nu apucă să ajungă nici măcar până în foaier, căci Jacques o ajunse din urmă, o aduse înapoi în bucătărie şi o trânti cu brutalitate pe scaun.

— Am spus să stşi liniştită. Dacă nu pot avea încredere că o faci de bunăvoie, atunci o să te silesc.

Zgomotul pe care-l auzi i se părea cunoscut, dar nu-şi dădu seama ce era decât atunci când o legă cu centura de

scaun.

Afară uraganul era din ce în ce mai violent, ea era legată, lângă ea era un nebun periculos, şi toate astea când omul pe care îl iubea era rănit, poate grav.

O, Căpitane Perine, dacă eşti. Într-adevăr o fantomă, şi dacă eşti pe undeva pe aproape, am nevoie de ajutorul tău, acum!

Niciun răspuns. Masa nu pocni, podeaua nu se mişcă şi nicio voce tenebroasă nu se făcu auzită. Cody avea nevoie de ajutor şi numai ea putea să i-l dea.

— E-n regulă, Jacques. Ţi-am spus deja că nu ştiu nimic despre spiritism, dar o să fac cum spui, dacă îmi promiţi că-mi dai drumul după aceea.

— Am ştiut eu că vei reveni la sentimente mai bune.

— O să trebuiască să-mi spui ce să fac.

— În primul rând: e prea multă lumină. Ai lumânări pe undeva?

— În sertarul de lângă frigider.

— Chibrituri?

— Pe poliţa căminului.

În timp ce Jacques aranja luminările Rachel întoarse centura cu catarama în faţă. De îndată ce se va face întuneric se va elibera. Şi apoi? îşi blestemă orbirea şi, pentru prima dgră, îşi plânse de milă.

Nu era cinstit. Un gest de bunătate o lăsase fără vedere şi-i distrusese viaţa. N-avusese niciodată noroc şi se învăţase să nu-l aştepte. Atunci când doctorii îi spuseseră că orbirea se datora loviturii primite în cap ea se resemnase şi acceptase ideea ca pe încă una din lungul şir al experienţelor dureroase care îi marcaseră viaţa. Îi mai spuseseră însă că lipsa văzului era doar temporară, că îi putea reveni în orice moment.

Nu povestise nimănui despre primele ore de întuneric şi durere, durere care crescuse până dincolo de

ceea ce ea credea că este limita rezistenţei umane. Mai târziu, însă, durerea încetase brusc, lăsând loc unei senzaţii ciudate, ca o cădere. Atunci i se păruse că vede undeva departe, în faţă, un fel de lumină, din care venise un bărbat, un bărbat înalt şi oacheş, cu o privire încruntată. Acesta o făcuse să se întoarcă, depărtându-se de lumină. Îi pusese mâna pe spate şi o condusese, iar la contactul cu căldura atingerii sale ea îşi pierduse frica.

Se trezise într-un sfârşit pe patul de spital, unde aflase că este oarbă. Mai târziu descoperise că putea „vedea” tot felul de lucruri, că avea un al şaselea simţ care înlocuia ochii într-o oarecare măsură. Continuase să-l vadă prea rar pe bărbatul a cărui privire încruntată o întorsese din drum, iar cu timpul ajunsese să creadă că, dacă l-ar mai fi întâlnit, şi-ar fi recăpătat vederea.

Atunci când Cody venise ea simţise din nou acea căldură, şi fusese sigură că *el* era bărbatul, cavalerul ei pe cal alb. Acum se părea că preţul vieţii ei era cea a lui.

Jacques Devoie se întoarse la masă şi Rachel auzi clic-ul întrerupătorului atunci când stinse lumina.

— Buun, acum e ceva mai bine, spuse el.

— O şedinţă de spiritism nu se poate face decât într-o cameră întunecată? întrebă Rachel.

— Nu trebuie să fie cufundată total în întuneric, dar aproape.

— Acum ce se întâmplă?

El îşi trase scaunul mai aproape.

— Acum ne ţinem de mâini.

Mâinile lui erau umede şi reci.

— Şi acum ne concentrăm, spuse el cu vocea joasă, ca să determinăm spiritele să ne accepte prezenţa.

Rachel nu vorbea. Stătea aproape nemişcată şi se gândea intens la o cale de scăpare.

— Eşti prea agitată. Stai nemişcată. Goleşte-ţi

mintea. Lasă-ţi gândurile să zboare libere.

Rachel se forţă să stea liniştită. Dacă în casă exista vreun spirit, atunci spera să fie cel al Căpitanului Perine care să o salveze de Jacques Devoie. Dar nimic nu se întâmplă.

— O, spirite ale nopţii, şopti Jacques, ştiţi că vă aşteptăm. Vă implor, veniţi la noi şi spuneţi-ne despre misterele pe care încercăm să le înţelegem. Veniţi… veniţi… veniţi…

O linişte mormântală. Nici măcar mieunatul lui Witchy nu se auzea. După un timp mâinile şi umerii lui Rachel începură să se crispeze. Şi atunci se întâmplă. Brusc, avu senzaţia că nu erau singuri, că cineva îi privea. O boare rece îi atinse obrajii pe neaşteptate.

— Oh!

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? întrebă Jacques alertat. Vezi ceva?

— Greu de presupus. Îţi reamintesc că sunt oarbă.

— Taci! E aici. Ştiu că e aici. E cu noi în cameră, aici, acum.

— Cine?

— Căpitanul Perine. Şi e furios.

— De unde ştii? întrebă Rachel, deşi nu avea nevoie de confirmare, pentru că şi ea îi detectase prezenţa. Numai că nu-i simţea furia, ci o stare confuză, tristeţe, dar şi speranţă.

— Ţi-am mai spus, am şi eu ceva puteri paranormale. Am participat la suficiente şedinţe ca să-mi dau seama când apar spiritele.

— Şi atunci ce nevoie mai ai de mine? N-ai decât să întrebi spiritul despre ceea ce te interesează şi apoi să pleci.

— Nu merge aşa. Spiritele nu cooperează decât dacă există o legătură între ele şi persoana care pune

întrebarea. Acum gata cu întrebările şi concentrează-te. Odată stabilită legătura, trebuie să-i ceri ajutorul.

— Eu? De ce eu? Nu eu sunt cea care caută comoara.

— Nu, dar tu încerci să salvezi viaţa dulgherului tău înainte ca uraganul să dărâme casa pe el.

— Ce i-ai făcut lui Cody?

— Mai nimic. Atâta doar cât să mă asigur că nu mai iese din clădirea de pe malul râului. Judecând după vijelia de afară mă cam îndoiesc că va scăpa întreagă, aşa că grăbeşte-te.

De data asta Rachel îl crezu. Dacă pentru a-l salva pe Cody trebuia să vorbească cu fantomele, atunci va vorbi. Cu diavolul în persoană dacă era cazul.

Îşi concentră toate capacităţile mentale pentru a intra în contact cu spiritul a cărui prezenţă o simţise şi spuse:

— Dacă este cineva aici, cer din toată inima o mână de ajutor. Spune-mi, ce să fac ca să satisfac pe acest om, care ameninţă să-i facă rău celui pe care îl iubesc.

Cu un muget înfiorător, vântul intră prin geamlâc, făcând sticla să zboare în ţăndări şi prinzând în furia lui scaunul lui Jacques Devoie. Rachel auzi zgomotul unei prăbuşiri, apoi un urlet, după care vântul se potoli la fel de brusc cum se pornise şi se făcu tăcere.

— Domnule Devoie?

Niciun răspuns.

— Căpitane Perine?

Niciun răspuns…

Rachel îşi desfăcu cu grijă centura care o ţintuia de scaun şi se ridică. Făcu un pas şi auzi scrâşnetul sticlei sparte sub tălpi. Ploaia pătrundea cu putere prin geamul spart lovindu-i faţa cu rafale pătrunzătoare. Ajunse cu greu până la uşă şi încercă să o deschidă, dar fără folos. Se părea că e blocată.

Telefonul! Trebuia să sune pe cineva! Sprijinindu-se de perete îşi făcu drum în jurul camerei până când, la un moment dat, piciorul ei se împiedică de ceva. Se aplecă şi pipăi. Jacques!

Omul era un mare ticălos, dar ea nu-i dorea moartea. Nu în casa ei şi nu din cauza ei. Bâjbâi până îi găsi gâtu'! şi puse degetul pe artera carotidă. Răsuflă uşurată când îi simţi pulsul. Slavă Domnului, nu era mort, ci doar leşinat. Trecu cu grijă peste el, se duse până la telefon şi formă 911. Nimic. Nu mai funcţiona.

Rachel simţi lacrimi de frustrare curgându-i pe faţă.

— La dracu'! Nu e cinstit. Nu pot să văd. Nu pot să chem pe nimeni în ajutor, iar bărbatul pe care îl iubesc e pe cale să moară sub. dărâmături.

Se lăsă să alunece pe podea şi acolo, rezemată de perete în întuneric, plânse în hohote, cum nu mai plânsese de când era fetiţă.

Atunci auzi un sunet reconfortant – mieunatul unei pisici. Witchy era undeva prin casă şi o chema. Rachel întoarse capul în toate direcţiile, încercând să o localizeze.

— Witchy? Unde eşti?

Mieunatul se auzi în continuare. Poate că Witchy era rănită, poate că era prinsă undeva în furtună. Cody, ea însăşi, acum pisica. Nimeni nu putea face nimic, iar ea era oarbă.

Îndârjită, Rachel se ridică în picioare şi ascultă din nou mieunatul, în timp ce se îndrepta spre pisică, o nouă rafală de vânt scutură-casa, făcând ca alte geamuri să sară în ţăndări. Se auzi un zgomot de parcă s-ar fi împiedicat cineva, apoi paşii unui om.

Jacques? Cody? Nu putea fi sigură.

Rachel se strecură în cămăruţa de la baza scărilor şi aşteptă. Fu întâmpinată de un mieunat de bucurie, apoi uşa se trânti închizându-se. Auzi sunetul rău al zăvorului şi

încercă clanţa. Uşa rămase nemişcată. Ea şi Witchy erau încuiate înăuntru.

Opt

Razor trecu pe lângă furgoneta parcată lângă colţ şi o luă pe strada Abercorn. Rafalele de vânt erau atât de puternice, încât trebuia să se ţină de pomi, de stâlpi, de statui, de orice care era ancorat mai solid în pământ ca să înainteze. Uneori vijelia îl dădea înapoi, acolo unde fusese cu multe minute înainte. Totul se cufundase în întunericul care creştea cu fiecare bec care se stingea. Avea impresia că e singur într-o lume fantastică, o lume a vântului şi a sunetului, o lume în care natura acţiona imprevizibil, ca un copil pus pe farse.

Era stăpânit de teamă. Teamă pentru Rachel, acelaşi fel de sentiment pe care îl încercase cu ani în urmă, atunci când tatăl său îi părăsise, teamă care se amplificase în timpul bolii mamei, până când nu mai suportase ideea că ar fi putut rămâne singur pe lume. Se închisese atunci ca într-o carapace, lăsase suferinţa afară, şi-şi considerase fiecare succes ca pe o confirmare a faptului că era stăpânul propriului destin.

Însă nimic din toate astea nu mai contau acum. Rachel era în pericol, iar cavalerul ei pe cal alb se dovedise a fi un eşec lamentabil. O iubise din prima clipă de când o văzuse, dar refuzase să recunoască, refuzase sentimentele unei femei care aştepta pe cineva care să-i ofere la fel de multă dragoste pe cât era ea pregătită să ofere.

Furtuna creştea în intensitate. Rafalele de vânt, din ce în ce mai puternice, îşi schimbau direcţia cu repeziciune. Hârtii, crengi, tomberoane de gunoi erau smulse şi aruncate departe, ca acele discuri colorate cu care se jucau copiii în parc. Numai că nu era nimeni care să le prindă.

Urletul uraganului alterna cu perioade de linişte nefirească, de parcă şi-ar fi adunat puterile ca să înceapă din nou, cu forţe înnoite. Aşa se întâmplă şi acum: înşfăcă un stâlp de iluminat ca pe o jucărie şi lovi trunchiul unui stejar uriaş ca şi cum ar fi fost un berbec medieval. impactul fu extraordinar şi amândoi se prăbuşiră zdrobiţi, ridicând scântei din firele electrice căzute la pământ şi încolăcite ca nişte şerpi”.

Cu siguranţă că astfel de furtuni trăseseră în adâncuri corăbiile piraţilor de odinioară, lăsându-i pe puţinii supravieţuitori să poarte în suflet spectrul unei morţi groaznice pentru tot restul vieţii. Razor aproape că le putea auzi strigătele deznădăjduite, aproape că le putea simţi frica. Probabil că tot într-o astfel de noapte se scufundase şi corabia Căpitanului Perine, luându-l şi pe el în adâncuri.

Se opri şi încercă să se orienteze. Era tot pe strada Abercorn, dar ăsta era singurul lucru de care putea fi sigur. La un moment dat auzi un strigăt, acoperind mugetul uraganului. Rachel? Nu, era imposibil. Strigătul era în mintea lui. Şi totuşi o auzea. O auzea strigând după ajutor.

Împins înainte de o nouă rafală, se agăţă cu disperare de un obiect care îi ajungea cam până la genunchi. Era din piatră, probabil granit, şi avea o formă pătrată. Pipăi abjectul şi simţi nişte şănţuleţe, ca nişte litere. Cuvinte.

Unde se afla?

Brusc îşi dădu seama de ce se ancorase. O piatră funerară. Ajunsese în cimitirul aflat într-unul din parcurile din apropierea casei lui Rachel. Îşi aducea aminte că trecuse pe lângă el în drumul său spre Societatea Istorică.

Societatea Istorică. Dădu drumul unui râs nestăpânit, un râs nervos. Cât de mult se străduiseră să păstreze

arhitectura originală a caselor, şi acum toate erau în pericol să fie distruse.

I se părea că uraganul atinsese apogeul. Crengile erau smulse cu un pârâit înfiorător, înghiţit imediat de concertul infernal de zgomote. Razor aşteptă un moment de acalmie şi se avântă înainte, croindu-şi calea printre dărâmături, ocolind firele electrice căzute la pământ ca un om beat în lumina orbitoare a fulgerelor.

Era foarte aproape de Rachel.

Şi dacă nu era în casă? Dacă bărbatul care o răpise mersese cu maşina mai departe? Era imposibil. Legătura tainică ce se formase între ei în prima noapte când se cunoscuseră, şi care nu contenise să crească, îi spunea că fata era undeva în faţa lui. Oricine ar fi fost în depozitul de pe malul râului, era clar că o luase cu forţa, şi era şi mai clar că, într-un fel sau altul, avea legătură cu căutătorul de comori.

Razor nu-şi văzuse agresorul, dar era ferm convins că Jacques Devoie şi nu Harry o răpise pe Rachel. Omul era nebun de legat. Era ferm convins că în Savannah existau comori ascunse şi că Rachel era persoana care putea să-l ducă la ele.

Dar dacă ea dăduse greş?

Dacă ticălosul îi făcuse vreun rău?

Harry nu mai prezenta niciun interes acum… Reputaţia şi compania puteau fi refăcute. Razor refuza să-şi imaginelze ce ar fi însemnat pierderea lui Rachel.

— Fii binecuvântat, Harry, şopti el, dacă n-ar fi fost matrapazlâcurile tale nu aş fi ajuns niciodată aici, n-aş fi cunoscut-o pe Rachel, nu m-aş fi îndrăgostit de ea şi n-aş fi fost acum pe cale să… pe cale să ce?

Deodată, ca la comandă, furtuna se potoli. Razor aruncă o privire tulbure în jur, de parcă ar fi ieşit dintr-o groapă adâncă şi întunecată. Se afla exact acolo unde îşi

imaginase, foarte aproape de casă. Cu un efort supraomenesc, se îndreptă spre uliţa din spate, unde ajunse cu un suspin de uşurare.

Camioneta lui era aici. Ticălosul o adusese pe Rachel acasă. Era teafără. Sau poate că nu era… în acea clipă uşa se dădu de perete şi un om ieşi, împletic**indu-se** pe scări şi luâ**nd-o** peste peluză.

— Stai pe loc, amicei strigă Razor îndreptâ**ndu-se** spre el.

— Pleacă de lângă mine! ţipă omul, apoi îl îmbrânci pe Razor şi o luă pe stradă.

Era Jacques Devoie. Razor îl lăsă să plece pentru că acum avea ceva mult mai important de făcut – trebuia să o găsească pe Rachel, începuse deja să urce treptele de la intrare când din urmă se auzi urletul animalic al lui Jacques. Se întoarse şi văzu flama. Nefericitul călcase pe un cablu de înaltă tensiune.

Cody se năpusti în casă exact când uraganul porni din nou cu furie.

— Rachel! Rachel, unde eşti?

Casa era cufundată în întuneric, victimă a unei pene de curent, iar mugetul furtunii îi acoperea strigătele.

Era acolo. Îi putea simţi prezenţa, undeva aproape, pe undeva ascunsă.

Urcă scările şi le coborî din nou. Se rezemă de stâlp şi se concentră.

Unde eşti, dragostea mea?

Şi atunci auzi mieunatul pisicii dinspre cămăruţa de la baza treptelor.

— Razor deschise uşa.

— Cody?

Era Rachel. Şi era teafără.

Căzu în genunchi şi o trase spre el, prinz**. Înd-o** strâns în braţe. Dacă până atunci nimic bun şi frumos nu i

se întâmplase în viaţă, avea măcar acest moment extraordinar.

— Am încercat să vin la tine, suspină ea, dar m-am blocat aici.

— Rachel, n-ai păţit nimic?

— O, nu. Unde e Jacques?

— A plecat, a dispărut. Era speriat de moarte.

— A chemat lumea spiritelor, Cody, şi am senzaţia că a găsit-o, în sfârşit.

— Căpitanul nostru?

— Nu ştiu. Mă bucur atât de mult că eşti teafăr! Mi-a fost frică pentru tine.

— Şi mie. Afară e o vreme cam urâtă.

— Se aude de parcă lumea întreagă s-ar sfărâma în bucăţi.

— O parte chiar aşa şi arată. El se rezemă fără să-i dea drumul din braţe, aşezându-şi-o binişor în poală.

— Devoie ţi-a făcut vreun rău?

— Nu, a vrut doar să-l ajut să găsească comoara străbunului său.

— Străbunul lui? Cine e?

— Se pare că Jacques este descendent al Căpitanului Flint, cel de la Hanul Piraţilor, care, întâmplător sau nu, este un fost camarad al Căpitanului B.R. Perine.

— Eşti sigură că nu ţi-a făcut nimic? Mâinile îi alergau frenetice pe tot corpul, pipăind-o de parcă nu-i venea să creadă că e întreagă. Îi atinse obrajii, sprâncenele, gura.

— Sunt sigură. Dar tu? Ştiu că ţi s-a întâmplat ceva.

— Dar cum… nu, las-o baltă, ştiu. Puterile tale… Ce ştii?

— Că eşti rănit la cap. Degetele urcară pe obraz atingând cu prepizie locul de deasupra urechii. Aici.

Razor se feri.

— Mda, ăla e locul. Devoie m-a pocnit cu o bâtă, apoi mi-a legat mâinile şi picioarele. Cred că m-a urmărit. Conduce cumva p furgonetă verde?…

— Da, o furgonetă, dar nu a menţionat niciodată culoarea. Nu ţi-e frig? Eşti ud leoarcă.

— Cred că aş putea să-mi scot hainele astea ude, spuse el chicotind, dar ce se întâmplă dacă va veni cineva după noi?

— Nu vine nimeni, îl linişti Rachel începând să-i descheie cămaşa. Şi-apoi, nu uita că te afli într-o cămăruţă plină cu paltoane vechi şi alte articole de îmbrăcăminte.

— Şi cu o femeie frumoasă.

— Plus o pisică.

— Pisică? Unde e vrăjitoarea cu ochi galbeni?

Bănuiesc că o să stea într-un colţ şi o să se uite la noi cum ne vom pierde în extaz.

— Nu, se pare că a dispărut. Cred că e o gaură în spatele cutiilor astea. Cămaşa lui Razor căzuse, iar mâna ei se îndrepta fără să şovăie spre nasturele pantalonilor.

— Hei, nu e cinstit. Ai luat un avans prea mare. Îi scoase bluza grosolană şi îi sărută tandru gâtul şi vârfurile sânilor. Observă încălzirea pronunţată a pielii când începu să-i mângâie abia simţit umerii cu buzele. Aş vrea să te pot vedea, şopti el.

— Mă bucur că nu poţi. Acum suntem egali, amândoi suntem orbi.

— Iubita mea Rachel, tot timpul cât am încercat să vin de la râu spre casă m-am gândit la tine şi la mine, la cât de orb am fost *eu* în toate privinţele.

— Ai venit după mine. Puteai să fii ucis. Îi închise gura cu un sărut.

Mâna lui îi atinse pieptul, înconjurând aureola cu un gest aproape reverenţios. Afară uraganul dezlănţuit alimenta energia care vibra între ei, încât parcă şi vedea

scânteile, aidoma celor scoase de firele căzute peste care trecuse în drumul său de întoarcere. De data aceasta nu încercă să evite căldura pe care o simţea drescând şi îi descoperi cu bucurie bătaia rapidă a inimii, care arăta că şi dorinţa ei era la fel de mare ca a lui.

Lui Razor încă nu-i venea să creadă ceea ce se întâmplă cu ei. Simţea o nevoie imperioasă să o atingă, să-i mângâie fiecare părticică, să dea. Dar nu ştia cum. Mai fusese şi înainte cu femei, dar toate erau pentru plăceri fugare şi fără complicaţii. Fiecare ştia ce voia celălalt şi nu-şi pierduseră vremea cu întrebări.

Rachel? Domnişoara Rachel Kimble era cu totul altceva, era deosebită şi voia să o facă fericită. Făcând un apel disperat la ultimele picături de luciditate şi autocontrol pe care le mai avea, îi scoase sutienul, fusta şi chiloţii. Se mişca încet, încercând să-şi potolească pulsaţia masculinităţii în timp ce ea îi desfăcea fermoarul blugilor şi îi trăgea jos.

— Îmi pare bine că n-ai fost, murmură ea.

— N-am fost ce?

— N-ai fost ucis. N-aş fi suportat gândul că am fost atât de aproape de cer iar tu a trebuit să te întorci acolo, la lumină, departe de mine.

Vocea îi era sugrumată şi crea un ecou ciudat în camera aceea mică. Liniştea dinăuntru contrasta flagrant cu vuietul furtunii şi răpăitul ploii pe acoperiş.

— Poate că totuşi ai fi mai fericită fără mine, spuse el cu o voce atât de încordată încât abia şi-o recunoscu.

Rachel se strânse lângă el, găsindu-i curbura braţului în timp ce-şi aşeza capul pe pieptul său.

— Am aşteptat toată viaţa, Razor Cody, însă până să vii tu nu am ştiut pe cine aştept. Şi mai cred că şi tu m-ai aşteptat pe mine.

— Cărţile ţi-au spus asta?

— Nu, inima. O auzi cum îţi vorbeşte?

El îi puse mâna sub sân şi găsi bătaia grăbită. Fiecare nerv, fiecare por al pielii simţea şi absorbea răspunsul ei. Apoi degetele lui alunecară din ce în ce mai jos, îmbătându-se cu noi senzaţii.

Îi simţi răsuflarea întretăiată atunci când atinse locul binecuvântat în care se uneau cele două coapse. Era pe jumătate lungită peste el, apăsându-i genunchiul cu corpul. El o trase delicat înainte, aşezând-o între picioarele lui. Degetele i se furişară şi mai jos, căutând avide sursa căldurii, umezeala care îi dădea acea moliciune de satin şi îl făcea să scoată sunete guturale şi o curbă spre spate în timp ce intră în templul fierbinte şi primitor.

— Oh, Cody…

Era tot ce mai putea spune, iar şi iar.

— Ohhh, Cody…

În timp ce ea se deschidea oferindu-se cu totul, el se concentră asupra vocii ei, asupra mişcărilor unduitoare ale corpului, asupra dăruirii ei blânde.

Nu avea nevoie de lumină ca să ştie că era frumoasă. Nu trebuia să ştie cuvintele ca să-i înţeleagă cântecul de dragoste, pentru că şi ea trăia cu corpul fiecare notă.

Dorinţa îi pulsa fierbinte, punându-i la grea încercare autocontrolul pe care şi-l impusese, încă se mai abţinea, forţându-se să nu o ia înainte ca ea să fie gata. Simţea cum, în sfârşit, momentul culminant se apropia. Închise ochii şi o trase înainte până ce ea fu deasupra lui, până când ajunse să se împingă în acea căldură umedă şi primitoare, până când ea, nerăbdătoare din cauza reţinerii lui, se împinse în jos cu o neaşteptată dorinţă.

Toate întrebările îi pieriră din minte. Era o singură cale ca să treacă peste împotrivirea raţiunii şi aceea era să-şi lase dragostea să alerge liberă. Voia să aparţină lui Rachel, să o posede iar şi iar, să o iubească cu fiecare

părticică a corpului său şi să fie iubit de către ea.

Se aşteptase la orgasm. Se aşteptase la o fericire fără margini, însă profunzimea exploziei lor era cutremurătoare prin intensitate. Bucuria şi mulţumirea veniră mai târziu, în timp ce el o ţinea în braţe pe întuneric.

— Ce crezi, Cody, va rezista casa?

— Cred că da. Pe vremuri oamenii construiau locuinţe care să reziste. Asta îmi place cel mai mult la construcţiile astea vechi.

— Cât o să mai dureze furtuna?

— Nu ştiu, poate câteva ore.

— Bine. Se înţinse peste pieptul lui şi îi atrase mâinile în jurul mijlocului. Vreau să fiu cât mai aproape de tine tot acest timp.

— Ce ştii despre Harry? Razor încă o mai ţinea pe Rachel în braţe, deşi luaseră nişte haine din raft ca să facă un fel de culcuş şi ca să se învelească.

— Nu prea mult. Când a venit pentru prima dată la mine stăteam în solar. Ahn simţit mirosul proaspăt de briză marină pe care îl degaja şi i-am simţit şi aroma tutunului de pipă.

— Ţi-a dat vreo explicaţie despre cum te-a găsit?

— Nu, mi-a spus doar că mă caută de foarte mult timp. Stătuse la căpătâiul tatălui meu în momentul morţii sale, iar tata îl pusese să jure că va avea grijă de mine.

— E fratele tatălui tău?

— Aşa zicea, dar n-am ştiut niciodată cu siguranţă. După ce a părăsit-o pe mama, tata a plecat pe mare. Harry mi-a spus că tata a încercat o dată să dea de noi, dar ne mutasem şi nu a ştiut unde să ne mai caute. Pe vremea aceea deja eram la maici.

— Bine, dar Harry te-a găsit. Cum îţi explici asta?

— Nu-mi explic. Dar tu, tu cum îţi explici că te-a găsit? Eu cred că Harry se consideră un fel de frate al

tuturor. Mă gândesc câteodată că e prea bun ca să fie real.

Real? Razor cochetă puţin cu un gând poznaş care-i dădea târcoale, apoi se hotărî să devină raţional.

— Nu, stai puţin. Vorbim cumva despre îngeri? Nu înghit aşa ceva. Îngerii nu fac niciodată un rău premeditat oamenilor.

Rachel simţi cum corpul lui Cody devenea din nou încordat. Ea putea să creadă în lucruri care nu puteau fi văzute sau demonstrate, dar Cody nu. Nu încă.

— Nici măcar, se aventură ea, atunci când răul duce la un bine mai mare?

— Bine, dar mi-a ruinat afacerile, reputaţia. Am stat şi în închisoare din cauza lui.

— Adevărat. Însă datorită ţie un dictator /au a fost pedepsit iar banii le-au fost returnaţi celor care aveau atâta nevoie de ei. Eu mi-am găsit un cămin şi, ceea ce este cel mai important dragul meu Cody, datorită lui Harry m-ai găsit pe mine…

— Nu. Refuz să cred în îngeri, fie ei păzitori sau de orice alt fel. Harry e un escroc în carne şi oase care a cumpărat casa asta şi ţi-a ipotecat-o pe cea de pe malul râului. Îngerii nu fac chestii de-astea. Nici fantomele. Nici oamenii onorabili nu fac aşa ceva.

Ca un reproş la cuvintele lui Razor furtuna începu din nou cu o violenţă sporită. Lovi casa şi smulse ţiglele de pe acoperiş, aruncându-le departe ca nişte gloanţe azvârlite dintr-o mitralieră. Se simţi ceva ca un cutremur uriaş, apoi se auzi un plesnet de parcă ceva ar fi fost smuls de la locul său şi lovit cu putere de debara. De data aceasta peretele cedă şi pilonul care susţinea scările căzu în spaţiul unde stăteau cei doi, lovind-o pe Rachel în cap şi blocându-i înăuntru.

— Rachel! Rachel! urlă Razor, dar nu primi niciun răspuns. Îi simţea bătăile inimii şi respiraţia uşoară, dar

fata rămânea nemişcată, încercă disperat să înlăture pilonul, dar fără succes.

Stâlpul de mahon cu acele sculpturi ciudate la bază. Nu avea cum să ridice ceva atât de greu.

— Ah, Harry, dacă tu eşti cauza acestei nenorociri atunci e prea de tot. Rachel e rănită, iar eu nu pot să ies de aici. Am spus că aveam de gând să-ţi rad capu'! şi apoi să ţi-l tai. Cred că am să pun direct mâna pe cuţit.

În ce Mncet vântul se potoli lăsând doar ploaia care-i amproşca pe cei doi îndrăgostiţi prinşi sub dărâmături. Razor o ţinu în braţe pe Rachel toată noaptea şoptind cuvinte de dragoste şi clădind un viitor pentru ei doi.

Ploaia se opri puţin înainte de apariţia zorilor. Când fata deschise în sfârşit ochii soarele pătrundea prietenos printr-o gaură din acoperiş şi Cody era… Cody…

— Razor? Vocea ei era moale şi trăda o uriaşă uimire.

Acesta se trezi brusc.

— Rachel? Te simţi bine?

— Oh, Razor, eşti atât de frumos! Exact cum apăreai în viziunile mele.

Îl săruta înnebunită, iar el îi întorcea flămând sărutările, până când realiză, în sfârşit, cuvintele fetei.

— Frumos? Cum adică?

— Oh, Razor, *pot să văd*! *Mi-am recăpătat vederea*! Ai venit la mine şi acum pot să văd din nou!

Se depărtă de el pe cât îi permitea poziţia şi îi mângâie fruntea, sprâncenele, buzele şi-şi coborî mâna, oprindu-se la tatuajul de deasupra sfârcului.

— Eşti atât de frumos. Eşti minunat. Nu te mai încrunta! iubesc totul la tine, Cody şi pot să te văd în sfârşit. Îţi mulţumesc.

— N-am niciun merit. Probabil că s-a întâmplat din cauza loviturii pe care ai primit-o în cap. Pilonul, furtuna…

— Da, şi acum furtuna s-a oprit. Pot vedea soarele.

Oh, Cody priveşte culoarea acelor reflecţii!

Lui Razor îi venea greu să-şi ia ochii de la faţa frumoasă a fetei. Chiar deasupra ochilor, de-a curmezişul frunţii, apăruse o dungă roşie. Era însă singurul defect al unui chip minunat, un chip plin de viaţă, pe care nu se mai sătura privindu-l.

O luminiţă aurie se jucă puţin pe faţa ei, apoi pe perete, unde rămase mişcându-se uşor. Ce mai rămăsese din zidurile cămăruţei era pur şi simplu scăldat în sclipiri colorate. Poate că aveau amândoi halucinaţii.

— Ce-o fi asta? se întrebă el…

Rachel îşi înălţă privirile şi urmări raza de soare care pătrundea prin gaura din acoperiş, până la locul unde atingea podeaua de dincolo de pereţii dărâmaţi.

— Cody! Cody, priveşte! Comoara! Am găsit comoara Căpitanului Perine!

Toată podeaua holului sclipea de pietricele în sute de culori care se revărsau din baza acelui pilon ciudat doborât de furtună. Pietrele reflectau lumina în milioane de scântei care dansau împrejurul lor.

— Deci Devoie a avut dreptate, spuse Razor neîncrezător.

— Da, dar şi Harry a avut dreptate. N-a spus el că-mi va oferi o cale pentru a plăti casă, şi că va veni cineva cu care să împart această avere?

Cody nu o contrazise. Pur şi simplu rămăsese fără grai. Noaptea, când o ţinuse pe Rachel în braţe, înţelesese că succesul măsurat prin ochii ei, era succesul inimii. Ce se întâmplase de ajunsese la concluzia asta nu mai avea nicio importanţă. Singurul lucru care-l mai interesa acum era această femeie şi ce ar fi putut să-şi ofere unul altuia.

— Gata, Căpitane, renunţ. Vrei să rămân aici, rămân. Dar dacă vrei ca această comoară să rămână un secret, trebuie să ieşim de aici înainte să vină cineva.

Nu Căpitanul fu acela care îi salvă ci Witchy, care apăru de undeva din spatele cămăruţei împingând cutiile care acopereau gaura din zid.

Mi-au? Stătu câteva clipe în deschizătură şi apoi dezgustată parcă de eforturile pe care trebuise să le facă, flutură din coadă şi dispăru.

Reuşiră să se întoarcă şi să se strecoare de sub pilon, ieşind prin gaura pe care le-o arătase Witchy. Se îmbrăcară şi aduseră din mansardă un cufăr vechi în care încăpu toată comoara Căpitanului Perine: diamante, rubine, perle şi smaralde. Atunci năvăli pe uşă Maude cu Petey sub braţ.

— Totul e-n regulă? întrebă ea.

— E bine, răspunse Rachel. E mai mult decât bine. Oh, Maude, pot vedea din nou.

— Ţi-a revenit văzul?

— Da, exact cum mi-au spus doctorii. Desigur, nu de la sine, ci în urma unei lovituri puternice în cap.

Maude rămase puţin pe gânduri, privind când la fată când la Cody.

— Mă bucur că sunteţi bine. Cartierul a avut de suferit destul de mult dar nu atât cât s-ar fi putut. Nucleul furtunii a. lovit clădirile acelea vechi de pe malul râului. Majoritatea nu mai sunt.

— Oh, Maude, sper că nu şi Riverwalk.

— Nu, cele de la capătul celălalt, depozitele acelea pustii.

— Casa ta, Rachel, spuse Razor.

— Singura victimă a fost căutătorul acela de comori, continuă Maude. A călcat pe un cablu electric.

Rachel suspină.

— Jacques, sărmanul Jacques. N-a mai apucat să afle că a avut dreptate în privinţa comorii Căpitanului Perine.

— Şi tu ai avut dreptate, descoperi Maude cu admiraţie în voce. Ai spus că-ţi vei recăpăta vederea.

— Datorită lui Razor, spuse fata încet.

— Nu, nu pot să-mi revendic niciun drept. Furtuna a fost cauza.

— Bun, şi acum" ce-o să se întâmple? întrebă Maude întorcându-se spre Razor. Nu vreau să vă ţin o predică, dar casa lui Rachel va avea nevoie de o reparaţie capitală. Ai de gând să rămâi?

Spune da, Rachel! *Spune că vrei să rămân*. *Spune că încă sunt important pentru tine*!

Razor voia să o audă pe Witchy mieunând. Nimic. Aşteptă o adiere rece care să-i gfdile ceafa, dar aceasta nu veni. Aşteptă ca Rachel să spună ceva, dar ea îl privea nedumerită, într-un târziu spuse, jumătate afirmativ jumătate întrebător:

— Ce spui de asta, Rachel? Ce vezi în viitor?

Când fata ridică privirea ca s-o întâlnească pe a lui ochii îi erau întrebători. O umbră îngheţată făcea ca albastrul vineţiu al irisului să capete o culoare mai deschisă. Se încruntă, apoi respiră adânc.

— Mi-e teamă că s-a terminat, Cody. Nu mai am nicio putere, nu mai văd nimic cu ochii minţii. Totul s-a dus. Acum sunt o persoană cât se poate de normală. Sunt ca toţi ceilalţi. Acum pot să-mi port singură de grijă.

Razor ştiu că se terminase. Fantezia, iluzia, visele speciale, toate erau încuiate într-un cufăr alături de comoara Căpitanului Perine…

Peste puţin timp plecă şi Maude, dar miracolul pe care îl împărtăşiseră Rachel şi Razor părea să se fi dus odată cu furtuna, aducând în locul lui un sentiment penibil de stânjeneală.

— Acum că ai toate bijuteriile acelea, cred că nu mai ai nevoie de mine, spuse Razor.

— Cred că acum vei putea pune din nou compania pe picioare şi vei putea să-ţi vezi împlinite cele mai îndrăzneţe

proiecte, spuse Rachel.

— Da, cred că da. Înainte de a pleca o să curăţ puţin mizeria asta ca să te poţi mişca. Ar fi trebuit să-mi dau seama de pilon. Era singurul lucru care nu-şi avea locul în casa asta.

— Eu ar fi trebuit să ştiu pentru că eu am avut darul. De câte ori îl atingeam simţeam ceva, dar nu înţelegeam ce.

Atunci când Razor îndepărtă stâlpul rupt de la bază văzu şi restul comorii, nişte bare de aur.

— Doamne, Rachel! Priveşte aici. Ridică cu grijă drugul greu şi îl examina cu atenţie. De „aurul lui Barbă Roşie”.

— Aur? Avea deci şi aur?

— Poate că nu el, dar cineva avea. Pe de sunt zgâriate nişte iniţiale… nu, nu sunt iniţia; scrie „Flint”.

— Deci nu e aurul Căpitanului Perine, ci al «i Flint. Bietul Jacques. Nu va şti niciodată caa avut dreptate, l-a aparţinut cu adevărat. Luifi lui Harry, mai adaugă fata. O să trebuiască să-l împărţim cu Harry. Dacă n-ar fi fost el, nu anii avut nimic din toate astea. Adevărul este, s «se ea încet, că nimic din ce e aici nu ne apajne.

Razor puse aurul la loc în ascunzătoare.

— Ai dreptate. Eu am venit aici ca să ră răzbun, ca să-l pedepsesc pe Harry pentru lit răul făcut. Să profit de comoară fără să-l înfnt, n-ar mai fi acelaşi lucru.

— Ai putea să mai stai. Vreau să spun că n-ai devreme sau mai târziu el se va întoarce. 9 it sigură de asta. *Nu pleca*! *Vreau să rămti ale*. *pentru mine*.

— Da, aş putea să mai stau o perioadă şi: t timp îl voi aştepta aş putea să-ţi repar casa.

— Am putea să luăm din comoară strictul neesar şi să punem restul la loc pentru Harry.

Razor lăsă din nou stâlpul pe podea. O cu –, prinse pe

Rachel în braţe şi îşi cântări răspunsul cu atenţie. Ceea ce urma să spună avea să reprezinte un angajament pentru tot restul vieţii, care cu siguranţă nu i-ar fi ajuns ca să facă toate acele lucruri minunate pe care le făceau de obicei cavalerii pe cai albi.

— Poate cavalerul tău vrea să facă lucrurile în felul său, poate că vrea să-şi salveze prinţesa cu forţe proprii. Odată l-am lăsat pe Harry să mă ajute pentru că eram nerăbdător, ambiţios şi hotărât să-mi croiesc drum spre vârf cu orice preţ. Nu cred că aş mai face asta din nou. Dacă aş profita de această comoară ar fi ca şi cum i-aş accepta ajutorul încă o dată. Cred că am să refuz.

— „Bine, Cody, îl contrazise Rachel, dar nu trebuie să ne purtăm prosteşte. E aici şi noi am găsit-o. De ce să nu facem ceva bun folosindu-ne de ea? Sunt de acord că nu trebuie să profităm, dar putem contribui la apariţia unor lucruri de care oamenii au nevoie, cum ar fi creşele. Şi nişte duzi.

— Duzi? Dar nu spuneai tu că nu au putut fi aclimatizaţi?

— Asta numai fiindcă fondatorii oraşului nu te-au avut pe tine, Cody, şi nu l-au avut pe Harry. Trebuie să rămâi. Am senzaţia că totul e posibil cu noi trei.

— Nu ţi-e teamă că vom pierde comoara?

— Putem să întrebăm.

— Pe cine?

— Cărţile de tarot. Dacă stăm şi ne gândim bine, n-au greşit niciodată.

— Of, Rachel, ştii că nu cred în prostiile astea, aşa cum nu cred nici în fantome. Sunt stăpânul propriului meu destin.

Fata zâmbi privind în sus către bărbatul acesta încruntat care intrase furtunos în viaţa ei căutând să se răzbune.

— Daaa? Şi cum altfel îţi explici toate câte s-au întâmplat?

— Nu-mi explic. Nu pot. Şi nu înţeleg nimic din toate astea.

Ceea ce Razor ştia însă, era că avusese intenţia să se folosească de Rachel pentru a-l obliga pe Harry să-i dea înapoi tot ceea ce pierduse. Însă ea îi dăduse atât de mult...

Îşi spuse că fata se folosise la rândul ei de el ca să-şi recapete văzul şi acum ochii îi arătau partea urâtă a lumii. Ce văzuse până atunci cu ochii minţii era frumuseţea sufletului. Altfel ce motiv ar fi avut să-l vrea?

Rachel citise în cărţile de tarot şi crezuse că ele îi dăduseră răspunsuri în care se putea întrevedea împlinirea. Şi trebuia să admită că în felul lor, cărţile avuseseră dreptate.

— Te rog… spuse ea.

— Bine, mârâi Razor, incapabil încă să accepte ceva ce nu înţelegea, dar cărţile tale nu mi-au răspuns la întrebare.

— Care întrebare?

— Cred că era ceva de genul, „unde e Harry”.

— Şi te mai interesează?

Cody se uită la ea, privind-o în ochii care îşi recăpătaseră culoarea vineţie şi în care citea că ea aştepta un răspuns mult mai important decât întrebarea despre Harry.

— Nu, nu mă mai interesează, spuse el într-un sfârşit.

— Atunci urcă-mă în braţe pe scări şi fă dragoste cu mine, Razor Cody. În plină lumină, ca să pot vedea tot ceea ce am simţit.

Făcând dragoste cu Rachel nu primea niciun răspuns, dar poate că nici nu era vreunul. Poate că pur şi simplu erau unele lucruri pe care trebuia să le accepţi ca atare,

cum mai erau Harry, Witchy şi Rachel.

Nu credea în cărţile de tarot, dar credea în Rachel. Dacă spiritele îi aduseseră împreună, atunci cu ce drept se împotrivea el? O ridică pe fată în braţe.

Curentul de aer rece care îi izbi ceafa îi înlătură şi ultima brumă de îndoială şi îl împinse cu *şi mai multă putere spre etaj. Uşa se închise apoteotic şi Rachel începu o explicaţie fizică plină de subînţelesuri a ceea ge făceau, examinând fiecare mişcare şi fiecare reacţie de parcă atunci descoperea o comoară cu mult mai de preţ decât cea a Căpitanului Perine*.

Pentru tot restul după-amiezii, domnişoara Rachel Kimble nu avu nevoie să apeleze la cărţile de tarot. Interpretările erau mult prea evidente.

Nouă

Aşternuturile erau mototolite iar aerul era greu, încărcat cu miresmele dragostei. Rachel stătea cu un picior curbat sub ea şi amesteca cărţile de tarot.

Razor stătea rezemat de singura pernă care mai rămăsese pe pat şi se uita la femeia pe care o iubea. Se gândea la ceea ce spusese ea în cursul după amiezii, şi anume că nu „văzuse” niciodată ce avea să urmeze după venirea lui. Viziunile nu-i arătaseră şi viitorul mai îndepărtat, ci numai atât: ei doi, împreună.

Poate că asta era tot ceea ce trebuia să vadă. Razor nu crezuse niciodată în premoniţii, în percepţii extrasenzoriale, în general în ceva necunoscut. Şi totuşi, ce altă explicaţie putea exista pentru toate câte se întâmplaseră? într-un anumit punct îndoieliie şi neîncrederea fuseseră înlocuite de convingerea că Rachel îl iubea.

Acum ea avea o vioiciune care îi lipsise înainte, şi care părea să se intensifice la fiecare atingere a lor. Fata care era odată blândă şi senină, acum nu avea astâmpăr,

îşi răsucea părul şi îşi ţuguia buzele în timp ce studia cărţile, până ce alese una din pachet şi o puse în centru.

— Nu sunt convinsă că e o idee prea bună, Cody. Când am spus să dăm în cărţi m-am referit la Harry. O ghicitoare nu-şi citeşte niciodată ei însăşi.

— De ce nu? Dacă tot ce faci este să interpretezi cărţile, ce contează pentru cine o faci? Cartea asta te reprezintă pe tine?

— Nu, pe noi.

Puse pe masă-cartea numită „îndrăgostiţii".

— Am să citesc viitorul pentru noi aşa cum am făcut-o şi pentru tine în ziua în care ai venit.

— Viitorul nostru? îi plăcea ceea ce auzea.

— Da, spuse ea decisă. Nu ştiu ce-o să iasă, dar dacă e să risc, atunci măcar să nu o fac de una singură.

— Îmi place cum sună. Şi fiindcă veni vorba de însoţitor, nu crezi că ar fi bine să ne combinăm întrebările? Şi dacă tot trebuie să fim ca în carte, trebuie să ne schimbăm poziţia.

— Poziţia?

— Da, poziţia îndrăgostiţilor. În carte nu stau faţă în faţă. Vino aici, iubito.

Îşi deschise picioarele şi o trase între ele, punându-şi mâinile peste abdomenul ei şi bărbia pe umăr, în timp ce ea stătea rezemată cu spatele de pieptul lui.

— Acum împarte cărţile, şi dacă nu îţi place ce iese atunci o să trişăm.

Rachel tresări, nu atât la gândul trişării, cât din cauza ritmului nebun al pulsului datorat atingerii cu' Cody. N-o să meargă. Hotărât lucru, nu fusese o idee bună…

El se aplecă pe o parte şi depuse câteva sărutări cu buzele care păreau mereu încruntate.

— Acum, Rachel, care să fie întrebarea noastră?

— A, da, întrebarea. Propun ca fiecare să se

gândească la câte una, fără să o spună cu voce tare. Răspunsul dat de cărţi este deschis Interpretărilor celui care întreabă.

Ea luase totul foarte serios şi, strângând cărţile la piept, aştepta încordată urmarea.

Da! Avusese dreptate! Acum întrebarea care-l frământa cel mai mult nu mai era „unde e Harry?" ci „mă iubeşte?"

— Bine, aprobă el. Dacă zici tu că o să meargă…

— *Nu e vorba de ceea ce zic eu, Cody, ci de ceea ce crezi tu. Ştiu deja că din cărţi voi afla răspunsul la întrebarea mea*: *pot să-l fac să mă iubească suficient de mult ca să rămână*?

Rachel se aplecă şi puse în centru cartea care reprezenta îndrăgostiţii.

— Acum am să le amestec, după care tu trebuie să le tai de trei ori spre stânga.

Razor făcu ceea ce i se spusese, străduindu-se să se concentreze asupra cărţilor şi să-şi scoată din cap imaginea părului ei auriu care-i mângâia molatic sânii.

Respiră adânc şi îi dădu pachetul înapoi, atingându-i în treacăt pielea fină de pe interiorul încheieturii.

— Cartea asta ne acoperă, începu ea. Arată împrejurările în care ne aflăm.

— Împrejurările în care ne aflăm? Cred totuşi, iubita mea ghicitoare, că împrejurările sunt cam evidente, şi dacă nu sunt, cu numai câteva mişcări le putem face…

— Încetează, Cody. Aici e vorba de ceva serios. Întoarse un patru de spadă.

— Bine, domnişoară Rachel. Şi ce zici că semnifrcă asta?

— Odihnă după luptă, relaxare după suferinţă, o schimbare în bine…

El râse neîncrezător.

— Vrei să spui acum, după ce am făcut dragoste aproape toată după-amiaza? Da, asta accept.

— Poate e aşa cum spui, dar poate că se referă la furtună, sau la ce s-a întâmplat. Aşa cum ţi-am spus, interpretarea este la latitudinea ta. Oricum, mi se pare corect să-ţi mai spun că discordia ne pândeşte de la spate şi că suntem liberi să ne bucurăm de timpul pe care îl petrecem împreună, oricât de lung sau de scurt ar fi.

Oricât de lung sau de scurt ar fi? Razor ştia ce simţea, dar nu putea fi sigur de ea. Oare încă mai credea că el avea să plece, chiar şi după ce îi spusese că mai stătea să-l aştepte pe Harry?

Următoarea carte se numea „împărăteasa" şi reprezenta o femeiecu aspect de descendentă regală stând pe un tron roşu. Avea pe cap e coroană, iar în mână ţinea un sceptru. Unul din picioarele tronului era o inimă cu un fel de sim bol înăuntru. Razor se simţi relaxat.

— Care din noi are sânge albastru? întrebă e şăgalnic lipind-o din nou de el, respirându-i are mă, părului şi bucurându-se de atingerea pieli ei.

— Împărăteasa este de-a curmezişul nostru Arată forţele care se opun şi hotărăşte dacă supremaţia este a binelui sau a răului.

— Ca în Războiul Stelelor? Fie ca forţa să te însoţească.

Rachel înălţă capul şi îi aruncă un zâmbet: ispititor.

— Vezi simbolul lui Venus? Este semnul din interiorul inimii, cercul acela cu o cruce sub el Asta reprezintă feminitate, fertilitate. Dacă i-ar fi picat cărţile astea unei femei i-aş fi spus că era tocmai timpul potrivit să facă un copil.

— Un copil? Razor tresări vinovat. Pacheţelele pe care le cumpărase zăceau încă pe birou. Spusese cândva că erau unele lucruri care nu aveau nicio explicaţie, lucruri

pe care le luai ca atare. Dragostea lui Rachel era unul din ele. Chiar de prima dată când făcuseră dragoste, el se comportase absolut iraţional. Cumpărase prezervative dar le lăsase pe noptieră. Nu se gândise la fată altfel, decât ca la un divertisment temporar şi totuşi i se întâmplase singurul lucru care însemna că urma să rămână.

Se îndrăgostise. Îşi împreună mâinile pe stomacul ei şi simţi brusc o căldură intensă, care însă dispăru de îndată ce fata îşi schimbă poziţia. Nu trebuia să întrebe căci ştia dinainte răspunsul: persoana cu coroană mare reprezenta binele.

— Cartea asta poate să însemne fie căsătorie fie bunăstare materială. Ghicitorul urmează să stabilească la ce viitor se referă cu adevărat cel care întreabă. Trebuie să te decizi.

Rachel dăduse răspunsurile potrivite, ştiind chiar în timp ce vorbea că le primise pe ale ei. Singura bogăţie pe care o voia era cea pe care tocmai o împărţise.

— De ce nu le pot avea pe amândouă?

Rachel rămase fără răspuns. Simţind pe stomac mâinile puternice ale lui Cody îi era foarte greu să-şi amintească ce reprezentau cărţile.

— Cea de-a treia carte, spuse ea repede, este sub noi şi arată ceva care deja a trecut, care face parte din experienţa noastră.

— Îmi place ideea cu „sub mine”. N-am putea întrerupe puţin şedinţa?

Rachel se făcu că nu-l aude şi întoarse următoarea carte, un trei de pentaclu.

— E întors. Nu e bine, dar din fericire e la trecut.

— Ce nu e bine? Din propria mea experienţă pot să-ţi spun că nimic din ce ne-a implicat pe noi doi nu a fost rău.

— Cartea arată lipsă de talent, egoism, ideea fixă a câştigului. Din astea toate niciuna nu ţi se potriveşte, Cody.

Eşti omul cel mai generos pe care l-am întâlnit, iar talentele tale sunt-videnţe. Probabil că se referă la mine.

— Rachel, draga mea, în ceea ce priveşte talentul, tu eşti plină de aşa ceva. Să ne gândim numai la lecţia pe care mi-ai dat-o despre aprecierea vizuală a corpului, şi dacă asta nu e suficient, atunci ce să mai zicem despre figurinele şi ceaiurile tale?

Rachel se relaxă pentru câteva clipe, lăsându-se dominată de forţa pe care o emana el. Până la tine nu am ştiut cum e să faci dragoste. Tu m-ai învăţat, Cody. Ai adus la viaţă ceva din mine despre *care eu nici măcar nu ştiam că există.*

— În ceea ce priveşte fixaţia cu câştigul, cred că eşti şi tu de acord că e vorba de mine şi ambiţiile mele, recunoscu Razor, iartă-mă, Rachel, că te-am făcut răspunzătoare de toate eşecurile mele.

— Nu, se referă la amândoi. Tu îţi voiai compania înapoi, iar eu doream să pot vedea din nou. Următoarea carte reprezintă ceva care tocmai se duce.

Razor o recunoscu. Puterea, tăria. Frumoasa femeie care mângâia un leu…

— Am mai văzut cartea asta. Spuneai despre mine că am spiritul puternic al leului.

— Da. Ciudat, dar niciodată nu m-am gândit la mine ca la o persoană tare. Ai trecut prin furtună ca să vii la mine.

— Bun peste rău. Nu prea sună încurajator. Dar eu cred în puterea forţei de caracter. E un alt mod de a spune că cei puternici supravieţuiesc în timp ce cei slabi pier.

Vocea îi era aspră, iar degetele care mângâiau stomacul se strânseseră în doi pumni încrâncenaţi. Adevărul era că toate astea prea se apropiau de realitate. El încă îşi făcea griji pentru răspunsul la întrebarea pe care şi-o pusese, îl iubea sau nu? Nu spusese că da.

— Cartea asta ne încoronează. Rachel începu să o întoarcă, recunoscu cinciul de cupă şi se opri.

Razor întinse mâna şi o apucă de încheietură atât de strâns încât fata scânci.

— Nu-ţi fie frică, Rachel, o scoatem noi la capăt orice ar fi. Îi luă cartea din mână şi o puse la locul-ei pe masă.

— Poate, spuse ea simţind încă pe încheietură sârânsoarea degetelor lui. Cartea arată ce va veni. Poate însemna dezamăgire şi tristeţe aduse de lucruri care în mod normal ofereau plăcere.

— În niciun caz nu poate fi vorba despre a face dragoste. Câtă vreme asta rămâne aşa cum e acum, putem face faţă la orice altceva.

— Chiar crezi ce spui, Cody? S-ar putea să avem de suferit în viitor.

— Ce poate fi mai rău decât prin ce am trecut? Gândeşte-te, Rachel, tu ţi-ai pierdut familia, slujba, vederea. Eu mi-am pierdut familia, compania, viitorul. Atunci când ne-am întâlnit niciunul din noi nu mai avea trecut. Am trăit momente grele, însă am supravieţuit, iar acum viitorul depinde de noi.

Ea nu-l contrazise, dar ştia că singurul lucru care ar fi putut face ca viitorul să aibă vreun sens era dragostea lui Cody. Şi nu ştia ce simţea *el pentru ea*.

— Nu ştiu ce să spun, Cody. Înainte nu aşteptam nimic bun, nu aveam nimic, aşa că nimic nu conta. Acum…

— Frumoasa mea Rachel, tu te uiţi la sticlă şi o vezi jumătate goală. Întâmplător eu ştiu că e pe jumătate plină. Nu mai fi pesimistă. Ce zice următoarea carte?

Fata întoarse un nouă de spadă întors şi îşi mai descreţi fruntea.

— Poate că ai dreptate. Aici se vede ce va urma şi reprezintă răbdare, alinare şi sfârşitul suferinţei.

— Vezi… Să avem încredere.

Razor nu s-ar fi imaginat niciodată pe sine însuşi făcând planuri de viitor. Vorbise despre sticla pe jumătate plină, despre încredere, ceea ce îi amintea de mama sa. Constată însă că nu-l deranja de loc, pentru că tocmai realizase că toate aceste remarci fuseseră făcute de o mamă ca să-i fie mai uşor fiului ei. Ea îşi concentra toate grijile într-o singură frază afirmativă, pe care apoi i-o comunica şi lui, după care râdea câteva clipe şi durerea părea să se mai estompeze sub presiunea unei alte emoţii – dragostea.

Asta pierduse el cu atâta timp în urmă. Asta îi redase Rachel – dragostea şi viitorul.

— Încredere, repetă Rachel sceptică şi se rezemă din nou de Cody. Poate că el avea dreptate, poate că poziţiile lor se inversaseră. Acum el vedea sticle pe jumătate pline, pe când ale ei erau pe jumătate goale. Nu-şi dădea seama când se petrecuse schimbarea. Înainte nu-i fusese teamă decât pentru propria persoană, însă ştiind că era neajutorată şi nu putea face nimic, teama era şi un fel de alinare. Acum alinarea se dusese. Trebuia să ia hotărâri şi trebuia să facă faţă altor feluri de suferinţe.

Cody îi depuse pe ceafă un sărut blând, care spunea despre înţelegere, alinare şi promisiuni.

— Îndrăgostiţii, ţine minte. Suntem împreună, oricum ar ieşi. Hai să vedem ce mai avem.

Rachel se aplecă înainte şi întoarse prima din cele patru cărţi care aveau să le vorbească despre viitor – un cinci de spadă întors. Râse.

— Cartea spune „atenţie la mândrie”. Sunt şanse mari să pierdem ceva foarte important. Făcu o pauză lungă, apoi continuă: amândoi ne temem de asta.

— Comoara? spuse Razor încet. M-am gândit la asta, Rachel. Cred că ar trebui să o punem la loc în stâlpul lui Harry. Să folosim numai strictul necesar şi să lăsăm restul.

Nu am încredere în nimic care vine de la el. Mi-am ridicat o dată compania prin forţe proprii, pot s-o mai fac o dată.

Rachel dădu din cap, iar Razor se gândi imediat la pierderea comorii. Era de înţeles că el se gândea la asta, precum la fel de înţeles era că ea se temea să nu-l piardă pe el.

— Câte cărţi mai sunt? întrebă Cody. Când primim răspuns la întrebările noastre?

— Trei. Următoarea se referă la familie.

— Asta nu are nicio legătură cu noi, pentru că nu avem aşa ceva. Desigur, cu excepţia unchiului tău Harry, dacă e într-adevăr unchiul tău. ia să vedem ce zice bătrânul Harry.

Cartea nu avea nevoie de niciun comentariu. Diavolul. Dezamăgirea lui Rachel era imensă.

— Nu cred că vreau să fac asta, Cody.

— De ce, ţi-e teamă că o să-i vedem adevărata faţă?

— Nu vreau să reiasă că ai avut dreptate în privinţa lui.

— De ce, ar fi chiar aşa grav?

— Cred că da…

Braţele lui Razor o strânseră protector, dându-i o senzaţie de siguranţă prin atingerea lor.

— E prea târziu să dăm înapoi. Ai întors deja cartea, nu?

Avea dreptate. Era prea târziu. Fusese prea târziu chiar din momentul în care deschisese uşa şi-l lăsase să intre în viaţa ei. Se întrebase la un moment dat dacă el chiar era bărbatul pe care îl aştepta, cel pe care îl văzuse la capătul tunelului de întuneric. El era. Nu fusese nevoie să-i revină vederea ca să ştie asta. Fiecare atingere confirmase legătura dintre ei.

— Da. Această carte spune despre influenţa celor din jurul nostru. Diavolul – magia neagră, folosirea forţei şi a

răului.

— Mda, sună destul de urât. Asta nu poate fi inversată în vreun fel?

— Nu. Şi cel mai trist lucru este că s-ar putea să aibă dreptate. Senzualitate fără înţelegere. Satisfacţie fără a cunoaşte consecinţele.

Razor îşi frecă faţa de a ei, încercând să dea un înţeles rezonabil previziunilor cărţii. Existase într-adevăr o senzualitate apărută brusc şi o satisfacţie care îi depăşise toate aşteptările, între ei era însă mai mult decât atât, şi refuza să creadă că se baza pe altceva decât pe sine. Tot răul care existase venise de la Harry sau Jacques, sau vreo altă forţă necunoscută, dar nimic nu mai putea rezista acum, când el ştia ce înseamnă să iubeşti cu adevărat pe cineva.

— Bine, spuse el calm, deci ştim ce gândim noi şi mai ştim ce gândesc cei din jurul nostru. Ce a mai rămas?

— Rachel strânse cărţile la piept şi le studie pe cele întinse pe masă. Îşi dorea să fi fost ziua anterioară când nu vedea, sau săptămâna trecută, când încă se bucura de venirea neaşteptată a lui Cody, descoperind că bărbatul cu aere de dur era de fapt foarte tandru şi grijuliu.

Era însă prea târziu să dea înapoi. Cărţile îi aduseseră împreună, iar acum trebuia să le lase să le arate şi sfârşitul.

— A treia carte despre viitor arată ce sperăm. Justiţia, dreptatea. Şi e întoarsă. Dreptate întoarsă.

Razor studie cartea. Personajul era un fel de mare preoteasă, îmbrăcată într-o robă roşie şi stând pe un tron purpuriu. Ţinea o spadă îndreptată cu vârful în sus, de parcă l-ar fi sfidat pe cel care întreba.

— Ce spune, Rachel?

— Reprezintă speranţa împotriva nedreptăţii, a inegalităţii şi a complicaţiilor.

— Nu înţeleg. Dacă i-ai fi ghicit lui Maude cum ai fi interpretat asta?

— Aş fi sfătuit-o să-şi mai tempereze acţiunile şi să dea dovadă de mai multă milă şi înţelegere.

Degetele lui Razor coborâră pe stomac mângâindu-i interiorul coapselor.

— Milă şi înţelegere sună destul de bine, şopti el insinuant.

— Potoleşte-te, Cody. Fii serios. Mai avem o singură carte, cea care dă rezultatul final.

— Nu sunt aşa de sigur că vreau să fim controlaţi de o carte.

— Cărţile nu ne controlează, Cody, ele pur şi simplu oferă nişte posibilităţi. Ce facem noi cu ele e treaba noastră.

Întoarse şi ultima carte şi şopti:

— O, nu! Zecele de baghetă! /

— Bagheta magică, aşa ca în basme?

— Nu, răspunse ea cu vocea sfârşită. Cartea reprezintă egoism, putere folosită fără discernământ, forţă şi energie. Proba prin foc. Inimi încercate prin durere.

— Asta e rău?

— E foarte rău. O, Cody, te iubesc şi nu cred că aş mai putea suporta alte suferinţe. Dacă vrei să pleci te rog fă-o… acum!

— Nu plec nicăieri, Rachel. O să stau aici, o să-ţi termin de reparat acoperişul, o să termin de renovat casă, o să iau totul de la capăt… dacă mă vrei.

— Bine, dar de ce?

— Pentru că te iubesc. Pentru că bătrânul Harry a avut dreptate măcar într-o privinţă: suntem făcuţi unul pentru celălalt.

— Suntem? Şi atunci ce e cu durerea şi suferinţa care ne aşteaptă?

— Ce-i cu ele? Eu totuşi nu cred total în chestiile astea cu cărţile, dar trebuie să recunosc că nu există nicio explicaţie raţională pentru toate câte s-au petrecut. Nu înţeleg. cum de m-ai „văzut" şi nu-l înţeleg pe Harry, de ce a trebuit să meargă atât de departe ca să demaşte şi să înlăture un dictator.

— Dar nu înţelegi, Cody? Harry reprezintă binele. Asta e tot. Tot ceea ce face el este în scopul îndreptării unui rău. Nu-mi dau seama ce legătură este între Harry şi Căpitanul Perine, dar nu cred că e aşa de important.

— Rachel, mai e ceva despre care cred că ar fi bine să afli. Cred că sunt şanse mari ca Harry şi Căpitanul Perine să fie... îi era imposibil să pronunţe „aceeaşi persoană" aşa că înlocui cu „într-o foarte strânsă legătură".

— Ce te face să crezi asta?

— Îţi aminteşti că te-am întrebat odată cum arată Căpitanul?

— Da, şi ţi-am răspuns că are o barbă de un roşu-portocaliu şi părul de aceeaşi culoare ciudată.

— Întocmai, numai că e ca şi cum mi l-ai fi descris pe Harry.

— Nu se poate, şopti ea, Căpitanul Perine e o fantomq. Cum ar fi putut el să... vreau să spun, cum îţi explici că...

— Nu cred că există vreo explicaţie, Rachel. E pur şi simplu incredibil. Cum de ne-am întâlnit? Cum de ne-am îndrăgostit?

— Nu ştiu. Poate că e mai bine să nu cauţi explicaţia anumitor lucruri. Poate că nu vom şti niciodată adevărul despre Harry. Poate că nu se va mai întoarce niciodată.

— O, ba da! Se va întoarce. Căpitanul Perine a făcut-o, iar Harry e un artist prea bun ca să nu-şi bage coada în toată treaba asta. Poate că Perine nu a fost liber să plece

înainte ca ceva să se întâmple.

— Ca de exemplu?

— Păi… nici eu nu prea cred ce spun, dar să presupunem că piratul a trebuit să se răscumpere pentru viaţa de fărădelegi pe care a dus-o.

— Şi i-au trebuit două sute de ani ca să o facă?

— Poate că de atât a avut nevoie ca să reuşească. *Poate că a trebuit să găsească pe cineva ca Harry – prin care să-şi ducă treaba la bun sfârşit. Şi-apoi, ce e de fapt cu casa asta? Mi-ai spus că pe vremuri a fost o şcoală.*

— Da, dar nu a ţinut prea mult. Chiar… şi ce-o fi cu totkcei care nu au vrut să stea în ea?

— Acum ştim amândoi că subtilitatea nu era punctul cel mai tare al Căpitanului. Spui că toţi locatarii au plecat. Şi dacă el a tot încercat să dea peste oamenii potriviţi?

— Da, aprobă ea, oameni care să-l accepte şi care să-i folosească averea cu înţelepciune. Sunt gata să cred asta. Dar încă nu avem explicaţia pentru depozitul de pe malul râului. De ce Dumnezeu a trebuit să-l ipotecheze?

— Poate că asta a făcut parte din repertoriul lui Harry.

— Sau poate că avea nevoie de bani lichizi. La urma urmei, noi încă nu găsisem comoara, iar el se pare că nu a avut cum să intre în posesia ei.

— Harry a avut întotdeauna nevoie de bani. Mai ai şi alte idei?

Rachel îşi ţuguie buzele.

— Ştiu, eu sunt cea care are o „a doua vedere", numai că aici nu am niciun răspuns. Până la urmă o să rămân la convingerea că Harry *este unchiul meu şi că a venit la mine pentru că aveam nevoie de ajutor. Întocmai ca tine. El mi-a umplut sticla pe jumătate, iar tu ai făcut-o să se reverse.*

— Îmi place teribil ce aud, domnişoară Rachel

Kimble.

— Deci, ţi-au răspuns cărţile la întrebare?

— Nu, dar mi-ai răspuns tu.

— Da? Cum adică?

— Nu puteam să te întreb, dar trebuia să ştiu dacă mă iubeşti. Şi încă nu sunt sigur dacă să cred.

Rachel lăsă cărţile să cadă pe faţa de masă şi se întoarse ca să-l privească din nou pe bărbatul acesta încruntat care îi dăduse mai mult decât îndrăznise vreodată să viseze. Îi înconjură gâtul cu braţele.

— Nu ţi-ai dat seama încă? Te-am iubit din prima clipă când te-am văzut, cu luni în urmă, la capătul tunelului de întuneric. Aş fi murit dacă nu mă întorceai din drum.

— Tunelul de întuneric?

— Nu ştiu cum să-ţi explic, dar eram pe moarte. La capătul tunelului era o lumină şi, brusc, din ea ai apărut tu. Te-ai încruntat la mine şi m-ai întors din drum către viaţă. După aceea te-am purtat în minte tot timpul până în clipa când ai bătut la uşa mea. N-ai ştiut până acum?

— Ai avut o experienţă de extracorporalitate?

— Nu ştiu exact ce a fost. Ştiu numai că ai fost acolo şi ai avut grijă de mine. Atunci m-am îndrăgostit «de tine, aşa încruntat cum erai.

— Şi eu care credeam că ghicitul ăsta în cărţi e ceva bun numai să treacă timpul). Încep să cred că această capacitate de premoniţie are un dram de adevăr.

— Da, numai că acum s-a dus, Cody. Am impresia că nu mai pot să prevăd nimic. Nu mai simt acelaşi lucru atunci când ating cărţile. Mi-am pierdut toate senzaţiile acelea speciale, cu excepţia a ceea ce simt pentru tine. Te iubesc, Cody. Tu eşti tot ceea ce îmi doresc…

— Perfect. Înseamnă că am primit răspuns la cea mai importantă întrebare.

— Şi eu.

— Tu ce întrebaseşi?

— Voiam să ştiu dacă şi tu mă iubeşti.

— Am crezut că ai înţeles de la început.

— Nu, recunoscu ea. Ştiam doar că te iubesc. Te iubesc acum şi te voi iubi întotdeauna.

— Acum şi întotdeauna. Îmi place cum sună. Şi mă bucur că nu mai ai puterile acelea paranormale. Dacă e să ne croim un viitor, atunci el va fi unul bazat pe relaţia normală dintre doi oameni normali, doi oameni obişnuiţi. Gata cu răzbunarea. Gata cu spiritismele.

Rachel simţi pe spate un curent de aer rece. O apucă tremuratul.

— Cred că afară se lasă răcoarea.

— Da, dar aici înăuntru nu, spuse Razor, refuzând să recunoască senzaţia ciudată şi deja cunoscută a unei prezenţe străine în cameră.

— Aici suntem numai noi, Razor Cody şi femeia sa, spuse el pe un ton egal şi îşi concentră toată atenţia asupra sărutului pe care îl aştepta ea.

Când se trezi era seara devreme, însă era deja întuneric. Atunci simţi din nou adierea rece. Rachel stătea rezemată de braţul său, dormind liniştită.

Prin fereastra neacoperită lumina lunii intra puternică, aproaj De ca în plină zi. Razor stătea încă în pat, încercând inutil să alunge senzaţia, dar nu numai că nu putea să scape, ci constata chiar o intensificare a acesteia. Într-un târziu, se hotărî să vorbească.

— Bine, e-n regulă. Unde eşti, ticălos bătrân? IVJ-ai convins, dar n-am de gând să-mi petrec restul zilelor ştiind că eşti acolo şi îmi priveşti peste umăr.

Niciun răspuns. Curentul de aer rece continua să-şi facă de cap.

— Încă nu sunt convins dacă să cred în fantome sau nu şi nu ştiu cum dracu' ai reuşit să faci ce ai făcut, dar trebuie să recunosc că te-ai descurcat de minune.

Nimic.

— Harry, eşti un măgar şi ai apucături de libidinos. Ori te arăţi, ori dispari de aici!

Atunci auzi un miorlăit furros.

— Witchy? Unde ai fost, vrăjitoare cu ochi galbeni? Credeam că te-ai pierdut în furtună.

Pisica sări în pat şi înaintă spre Razor. Ducea ceva în gură, ceva negru şi viu.

— Dacă ai de gând să-mi aduci un şoarece, nu, mulţumesc. Nu vreau niciun dar din partea ta. Nici măcar nu-mi placi.

Rachel se trezi încet, ascultând nedumerită conversaţia lui Cody. Vorbea cu cineva. Witchy?

— Nu, nu-i da drumul! Stai!

Fata, stând la capătul patului în spatele lui Cody, se ridică în capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, am aflat de ce se îngrăşase Witchy…

Un bulgăre pufos se târa nesigur pe pieptul lui Cody.

— Pisoif exclamă Rachel încântată. Deci de asta dispărea de acasă, şi de asta spunea specialistul de la telefoane că îşi făcea cuib în debara.

Un al doilea pisoi fu depus pe pat, apoi un al treilea.

Razor privi spre pui şi scutură din cap.

— Şi eu care eram gata să cred că există o legătură între Harry, Căpitanul Perine şi Witchy.

— Da? Cum?

— Păi, ori de câte ori unul din piraţii noştri cu barbă roşie îşi făcea simţită prezenţa ea dispărea. Se pare însă că pur şi simplu ieşea la agăţat şi se bucura de roadele escapadelor sale.

— Cred că este o pisică foarte sensibilă. Rachel gânguri şi se întinse alintat. Orice fiinţă de sex feminin merită împlinirea, chiar şi cele cu patru picioare.

— Da, dar nu în patul nostru. Refuz să împart acest pat cu altcineva decât cu tine. Ai auzit, Harry?

— Harry nu e aici, Cody. Aş vrea să-ţi scoţi asta din cap.

— N-am încredere în el. Şi nici în Witchy. Dacă crede că o să-şi aducă pisoii aici pentru ca apoi să dispară, se înşală amarnic. Unde eşti, pisică?

Mieunatul de răspuns veni imediat. Animalul negru sări în pat, merse agale peste cuverturi şi lăsă pisoiul pe care îl ducea în gură să cadă chiar între Rachel şi Razor. Scoase un sunet triumfător, apoi se dădu înapoi şi se aşeză astfel încât i se mai vedeau doar ochii galbeni lucind în întuneric…

— Măi să fie, dar tipul ăsta e un adevărat voinic, remarcă Razor uitându-se la pisoiul care i se căţără pe picior împleticindu-se ca un om beat şi apoi îşi înfipse colţii în carne.

— Are o culoare ciudată nu ţi se pare? observă Rachel.

Cody nu răspunse. îl încerca o presimţire sumbră. Mai văzuse undeva culoarea asta roşuportocaliu.

— Nu se poate, articulă el cu vocea gâtuită de neîncredere.

Mi-au? De ce? părea că întreabă Witchy.

— Ce nu se poate? spuse şi fata.

— Pe toţi dracii, nu poate fi.

Colţii pisoiului pătrunseră şi mai adânc, iar Razor simţi căldura inconfundabilă a umezelii care trecuse prin cearşaf şi îi ajunsese pe picior. Nu putea fi adevărat. Nimic din toate astea nu se puteau întâmpla.

Fantome? Da, acceptase asta, fantome ale trecutului,

care îl bântuiseră pe el şi pe Rachel. Amândoi cunoscuseră lipsa dragostei şi dorinţa imensă de a clădi un viitor care să nu depindă de nimeni altcineva.

Comoara? Da, o găsise, dar ştia acum că nu urmărise nici aurul, nici bijuteriile. Adevărata comoară era Rachel.

Rachel şi dragostea.

În acel moment îl aprecie pe Harry pentru faptul că îl adusese la ea, că găsise o cale de a-i determina să-şi lase trecutul de-o parte şi de a începe o viaţă nouă. De ce? Cum? Nu ştia şi nici nu avea nevoie să ştie.

Razor o cuprinse pe Rache! în braţe şi, privind pisoiul încă o dată, acceptă adevărul. Zâmbi larg, din toată inima.

— Cody, zâmbeşti!

— Exact.

— Pisoiul ăsta ciudat, cu culoarea lui neobişnuită te face să zâmbeşti? Nu înţeleg, continuă fata. Toţi ceilalţi sunt negri ca tăciunele. Ăsta de unde o fi venit?

— E simplu, cât se poate de simplu. Escroc bătrân. E chiar aici, botezindu-mi piciorul. Nu a plecat niciodată cu adevărat.

— Cine e aici?

Iată-l stând într-o casă fără acoperiş, alături de femeia care îl credea un cavaler pe cal alb şi cu o avere în aur şi diamante ascunsă în pilonul scării. Zâmbetul lui Razor Cody se transformă într-un râs homeric care uimi pisoi Fşi o făcu pe Rachel să se cuibărească şi mai mult în braţele lui…

— Ah, Rachel, întrebarea mea şi-a primit în sfârşit răspunsul întreg. Nu trebuie să înţelegem dragostea, trebuie *numai să* credem în *ea*.

Pisoiul cel ciudat scoase un mic strigăt satisfăcut şi, chiar după ani de zile, atât Razor Cody cât şi domnişoara Rachel Kimble erau de acord că nu se înşelaseră, deşi luna

nu lumina prea puternic. Pisoiul le făcuse cu ochiul.

Şi nici Rachel nu greşi atunci când dădu din cap şi spuse:

— *Harry*!

În numărul următor al lunii aprilie, jurnalul *Savannah Gazette* anunţa două evenimente mai neobişnuite. O persoană neidentificată făcuse o donaţie substanţială pentru refacerea statuii Waving Girl, distrusă în timpul uraganului din octombrie trecut. Donaţia fusese făcută în comun, în numele celor mai faimoşi piraţi ai oraşului: Căpitanul Perine şi Căpitanul Flint.

Al doilea articol descria nunta domnişoarei Rachel Kimble cu domnul Reginald Agnew (Razor) Cody, care avusese loc în piaţa Lafayette. Pe alee fuseseră aruncate azalee roz şi albe într-o explozie de prospeţime. Mireasa, îmbrăcată în alb, zâmbea fericită. Mirele, îmbrăcat în negru, era încruntat. Marşul nupţial fusese interpretat de un grup de ţigani nomazi, iar lista invitaţilor cuprinsese pe toţi cei care fuseseră atinşi de aura magică a dragostei pe care o iradia fericitul cuplu.

În frunzişul unui stejar tânăr care umbrea tânăra familie se hârjoncău trei pisoi negri, tineri, şi, mai la margine, era un altul de o culoare ciudată, un roşu-portocaliu, care părea să privească cu o expresie pe care reporterul nu putea să o definească altfel decât satisfăcută.

SFÂRŞIT

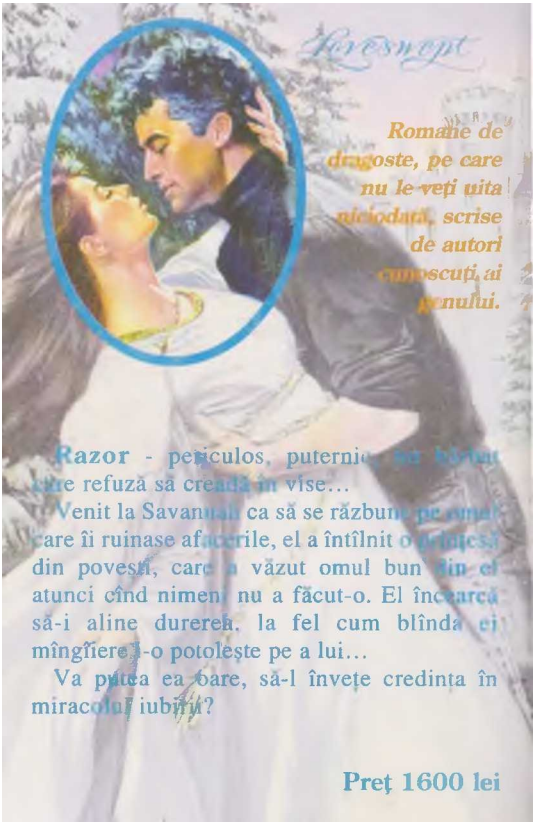
Romane de
dragoste, pe care
nu le veți uita
niciodată, scrise
de autori
cunoscuți ai
genului.
Razor - periculos, puternic, un bărbat
care refuză să creadă în vise...
Venit la Savannah ca să se răzbune pe omul
care îi ruinase afacerile, el a întîlnit o prințesă
din povești, care a văzut omul bun din el
atunci cînd nimeni nu a făcut-o. El încearcă
să-i aline durerea, la fel cum blînda ei
mîngîiere l-o potolește pe a lui...
Va putea ea oare, să-l învețe credința în
miracolul iubirii?
Preț 1600 lei

1 – fata care face cu mâna